

8991/1668

ஆதம்பிடி
அமைதிக்கொள்

CPL

8991

வ. செ. பி. ச.
பொதுசன நூல்நிலையம்
சுன்னாகம்

முக்கிய அறிவித்தல்

நீங்கள் எடுத்துச்செல்லும் புத்தகத் தில் கீறுதல், வெட்டுதல், கீழித்தல், அழித்தல், அழுக்குப் படியவிடல் மற்றும் ஊறுபாடுதல்களைச் செய்யவேண்டாமென மிகத் தாழ்மையாகக் கேட்டுக் கொள்கிறோம். புத்தகங்களை நீங்கள் எடுக்கும் பொழுது ஐப்படியான குறைபாடுகளைக் கண்டால் நூலகப் பொறுப்பாளருக்கு உடன் தெரிவிக்கவும். அல்லாவிடில் நீங்கள் எடுத்துச் சென்ற புத்தகம் நல்ல நிலையில் இருந்ததெனக் கருதப்படுவதுடன், ஊறுபாடுகளுக்கு நூலகப் பொறுப்பாளரினால் வீழிக்கப்படும் தண்டத்தை நீங்கள் ஏற்கவேண்டிய நிர்ப்பந்தமும் ஏற்படும்.

சென்னை நகராட்சி
பிரிவு எண்
பெரிய சாலை - கந்தளம்
1 OCT 1992
சென்னை நகராட்சி

8991

இதயமே, அமைதிகாள்

சிறுகதைத் தொகுதி

CPL

8991

'செங்கை ஆழியான்'

ஒரு

'சிரித்திரன்'

பிரசுரம்

- முதற்பதிப்பு, ஓகஸ்ட் 1972
- (C) K: Kunarasa, B: A. Hons, C: A. S.
- அச்சுப்பதிவு: ஸ்ரீ லங்கா அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்.
- ரேகா: 4

ஆசிரியரின் நூல்கள்

○ ஆச்சி பயணம் போகிறாள்	2-00
○ நந்திக்கடல்	2-00
○ சுருட்டுக் கைத்தொழில்	1-00
○ அலைகடல் தான் ஓயாதோ?	1-25
○ சித்திரா பெளர்ணமி	-85
○ முற்றத்து ஒற்றைப்பனை	-65
○ இதயமே, அமைதிக்கொள்	1-80
○ ஒரு பட்டதாரியும் பல்கலைக்கழகமும்	(அச்சில்)
○ மயானபூமி	(அச்சில்)

சிரித்திரன் வெளியீடு,
 67, பிறவுன் வீதி,
 யாழ்ப்பாணம்.

சமுத்தின் முத்த எழுத்தாளர் திரு ச. இராஜநாயகம் அவர்கள், எனது 'யாககுண்டம்' என்ற சிறுகதை குறித்து எழுதி, 'மலரி'ல் வெளிவந்த கிளர்ச்சைக் கட்டுரையை, எனது இச் சிறுகதைத் தொகுதியின் முகவுரையாக வெளியிடுவதில் மகிழ்வறுகின்றேன்.

—செங்கை ஆழியான்

இலக்கிய யாகம்

கதை மலர்கிறது.

அந்த மலர்ச்சியில் நான் இழைகையில், கதை மலரை — அதன் கருவை — என்மனத்தோடு அழுத்த வேண்டும் என்ற 'மையல்' என்னை அழுத்துகிறது.

கதை, 'யாககுண்டம்', என் மனத்துள் அழுந்தி இதுஞ்செய்யத் தொடங்கிய விநாடியே, உள்ளே உதறல் ஒன்று —, மனத்திலே ஒரு கீறல் —; உதிரங் கசிகிறது.

மலரிலே ஒரு முள்ளா? (நல்ல மலர்களுக்கு இலக்கணமே முள்தானே!)

'பிள்ளைகள் இருக்கிறவர்கள் அனாதைகளாவதில்லையா?'

சமுதாயப்பிரச்சினை: சாம்புத்தாத்தாவின் கூற்றாக வெளிவந்து, கதைமலரின் இதழ்களோடு இதழ் போலக் கிடந்து, என்மனத்தை உறுத்தி, உதிரத் தோய்ந்த முனையோடு வெளியே துருத்திக் கொண்டு நிற்கிற இந்த முள், ஒரு சமுதாயப் பிரச்சினை?

இது. இந்தச் சமுதாயப்பிரச்சினை. சாம்புத் தாத்தாவுக்கும், செங்கை ஆழியானுக்கும், வாசகனாகிய எனக்கும் மட்டும் பொதுவான பிரச்சினையல்ல. சமூகத்தை ஊடுருவி, இன்றைய சமுதாயத்தின் தீராத ஒரு பிரச்சினையாய், சமுதாயப் பிரக்ஞை கொண்டவர்களின் உள்ளங் களைக் கீறிக் கிழித்துவிடும் தோரணையில் நீண்டு வளர்ந்து நிற்கும் ஒன்று.

பெருமூச்சுக்கள் பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வாகுமா?

"சமுதாயப் பிராணி" என்று வர்ணிக்கப்படுகிற மனிதன், நாகரிக வளர்ச்சியின் முதிர்ச்சியிலே, தனது சமுதாயத்துள்ளே ஒதுக்கப்பட்ட சிறிய ஒரு சமுதாயமாக வயோதிபர்கள் ஒதுக்கிப் போய்விட்டும் என்ற தோரணையில், கட்டிக்காப்பாற்றி வளர்க்கிற வயோதிபர் இல்லங்கள், உண்மையில் நாகரிகத்தின் சின்னங்களா என்ற வினாவைக் கதையி லூடே மருவ விட்டிருக்கிற செங்கை ஆழியான், வேறெந்தச் சிறுகதை யாசிரியனுமே தொட்டிராத ஒரு பிரதேசத்தைத் தொட்டு, சமுதாயத்தைப் பற்றியிருக்கிற 'கான்சர்' ஒன்றைப் புட்டுக்காட்டுகிற மதல் சிறுகதை யாசிரியன் ஆகிறார்.

நமது நாட்டில் பல வயோதிபர் இல்லங்கள் இருக்கின்றன. அங் குள்ள ஒவ்வொரு ஆத்மாவைச் சுற்றியும் ஒவ்வொரு காவியமே கவிந் திருப்பதை நம்மில் எத்தனைபேர் காணுகிறோம்?

சாம்புத்தாத்தா: ஐந்து ஆண்டுகளுக்கு மேலாக, மனித சமுதாயத்துள் ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு சிறுபான்மைச் சமுதாயமாக, அது பற்றிய பிரக்ஞையினின்று நடுவ முடியாத நிலையிலேயே, தம் சமுதாயத்துக்கென ஒரு நெறிவகுத்து, "எதோ எப்படியோ இங்கை வந்திட்டம்; இங்கை

யாவது சந்தோஷமாக இருக்கப் பாருங்கோ” என்று கெளரவம் பரப்பி, ‘தலைவர்’ ஆகத் திகழ்ந்த சாம்புத் தாத்தாவுக்கு, மேலே கூறிய முனிவர்கள் - அசுரர்கள் செய்த யாகம் பற்றிய எடுத்துக் காட்டு எவ்விதம் அர்த்தமாகிறது என்பதைச் சுட்டுகையில், கதாசிரியர் கதையின் கருவை நெகிழ்த்துக் காட்டுகிறார்.

“எங்கள் இதயமும் ஒரு யாக குண்டம்தான்” — சாம்புத்தாத்தா.

‘பிள்ளைகளால் ஒதுக்கப்பட்ட பெற்றோரின் இதயங்கள் யாககுண்டங்கள் தாம். பிள்ளைகள் அக்குண்டத்தில் சொரிந்த அவி தேவனாக நிச்சயம் உருவாகாது. பூதந்தான் தோன்றும்’ - ஆசிரியர்,

இந்த முடிவுகளுக்கு வந்துவிட்ட சாம்புத் தாத்தாவும், ஆசிரியரும் சிக்கலான கட்டம் தோன்றுகையில் எவ்விதம் நடந்து கொள்கிறார்கள்?

சாம்புத்தாத்தா, “என் பிள்ளைகளை ஒருக்கா நான் பார்க்க வேணும்” என்கிற நப்பாசையில் உழல ஆரம்பிக்கிறார்.

“சேத்தபிறகு அறிவிக்கிறேன். விரும்பினால் வந்து பிணத்தைக் கொண்டுபோய் ஊருக்குக் காட்டுங்கள்” என்று பொறுக்கமுடியாத ஒரு நிலையில் வெடித்து, மக்கள் போன பிறகு, “உணர்ச்சி வசப்பட எனக்கு இவ்விஷயத்தில் உரிமையில்லை” என்ற பச்சாத்தாபத்தில் பொருமுகிறார் ஆசிரியர்.

இந்த உணர்ச்சி வசப்பாடும், வயோதிபர் இல்லச் சமுதாயத்தையும் வெளியேயுள்ள சமுதாயத்தையும் நல்லபாலமாக இருந்து இணைத்து விடவேண்டிய அதிகாரி, இந்தச் சிறுபான்மைச் சமுதாயத்தைச் சாகவதமாக்க முயன்றுவிட்டாரோ என்று ஐயும் போதும், கதாசிரியர் சமுதாய நோக்கில் ஏதும் ஊனம் இருக்குமோ என்றுநான் எண்ண வேண்டி நேர்ந்துவிட்ட ஒரு குறைபாட்டைத் தவிர, ‘யாக குண்டம்’ நிறைவுக்கு நிறைவாகி நிற்கிறது.

வினாவு: ‘தம்பி, என் பிணத்தை இங்கேயே எரித்துவிடு’ என்று சாம்புத்தாத்தாவின் யாக குண்டத்திலிருந்து புகைந்து வெளிவரும் பூதம், விமரிசகனாகிய என்னைப் பெறுத்தவரையில், சமுதாயம் தன் இதயமாகிய யாக குண்டத்தில் சொரிந்த சுய நலம் - போலிக் கௌரவம் என்பவற்றின் விளைவேயன்றி வேறல்ல.

ஆயினும் சாம்புத்தாத்தாவின் யாக குண்டத்திலிருந்து வெளி வந்தது பூதந்தான் என்ற செங்கை ஆழியானது கூற்றைப் பெருமூச்சோடு ஆமோதிக்கிறோம்.

இச் சிறுகதையை, எங்காவது ஓர் ஒதுக்குப் புறத்தில் இருக்கும் ஏதாவது ஒரு வயோதிபர் இல்லத்தில், அங்குள்ள எல்லாரையும் கூட்டி வைத்து வாசித்துக் காட்டுங்கள். யாராவது ஒரு வயோதிபர், அவர் ‘மலடு’ ஆக இருந்தாலும் கூட, கண்ணீர் விடவில்லை என்றால், செங்கை ஆழியான் மட்டுமல்ல, அவரை ஒத்த மற்றையோரும் எழுதுவதை நிறுத்திக் கொள்ளட்டும்.

இதயமே, அமைதிக்கொள்!

1

பிரியப் போகின்ற அந்த ஒரு கண வேளையில் தான் அவளுடைய விழிகளில் பூரணமான அன்பு ஒளி வீசி நிற்கும். கருவிழிகளின் நுலியில் எல்லாவற்றையுந் தேக்கி, ஏக்கம் மென்மையாக முகத்திற் படர தலையை ஆட்டி விடை தருவாள்.

'மேகலை'—எவ்வளவு இனிமையான அவள் பெயர். காதோரத்தில் நீள்பின்னலின் பிணைப்பில் அகப்படாது சிலிம்பி நிற்கும் மயிர்கார்மேகத்தை இடது கையால் அனைந்து, ஒதுக்கிவிட்டு, அவள் ஒரு பக்கக் கன்னத்தை ஒதுக்கிய கரத்திற் சாய்த்துக் கொள்ள, விடை பெறுகின்ற அந்த ஒவ்வொரு கணத்திலும் அவன் விரும்பி இருக்கிறான்.

அவள் அதனைத் தடுப்பாளா?

நீண்ட தூரம் நடந்துவிட்டுத் திரும்பும்போது அவள் கேட்பாள்.

"காலுனையுதா? என்னால் உங்களுக்கு எவ்வளவு கஷ்டம்."

அவன் முகந்திருப்பி அவளைப் பார்ப்பான். பார்வையில் பதில் அமையாது. அவன் மெதுவாக முணுமுணுப்பான்.

"காலுனையவில்லை, மேகலை! மனந்தான் உனையுது...!"

அவன் பதில் பேசாள். மெனனமாக நடப்பான். அவன் மனதில் இருள் கவியும்.

அவன் அசட்டை செய்கிறானா? மனந்திறந்து அவன் தனது உள்ளக் கிடக்கையைக் கூற முயலும்போது அதனைத் தூண்டி ஒரு வித ஆவலோடு, ஒருவித இரக்கத்தோடு அவன் கேட்கமாட்டானா?

அவனுக்காக மற்றவர்கள் இரக்கப்படத் தேவையில்லை; அவன் அதனை விரும்பான். அவனுக்கு அவன் கொண்ட முடிவுதான் முடிவு.

ஆனால், விடைபெறும் அந்தக் கடைசி வேளையில், அந்த இயதிக் கணத்தில், ஏன் அவள் விழிகளில் அத்தகையதொரு ஏக்கம்? ஓரணமான அன்பு எப்படிப் பிரகாசிக்கும்?

மாலை கழிந்து இரவு தொடங்கும் வேளை. யந்திரமயமான ஒரு வாழ்க்கையின் ஓட்டம் வீதியெங்கும் பரந்து கிடக்கின்றது. மனிதநாகரிகம், இயற்கையான இனிய வாழ்வை எவ்வளவு தூரங் கெடுத்து விட்டது?

‘என்ன பேசாமல் வாறியன்?’

தெரு விளக்கின் ஒளிக்கற்றைகள், நடைபாதையில் செழித்து வளர்ந்து வெளவால்களின் இருப்பிடமாக இருந்த மரங்களின் தாழ்கிளைகளையுந் தாண்டி, மென்மையாக அடிவைக்கும் அவள் உடல் பகுதிகளில் பட்டுத் தெறிக்கின்றன. வட்டமான அவள் முகத்தின் பளபளப்பினை அவற்றால் வெல்ல முடியவில்லை. திரும்பவும் அவள் கேட்டாள்.

‘என்ன கடுமையான யோசனை?’

அவள் அவளை நோக்கி நகைத்தாள்.

‘மேகலை, நாங்கள் காடுகளில் இயற்கையின் சூழலோடு விருத்தியுறாத இனமாகவே இருந்திருக்கலாம். நாகரிகம் என்பது மனிதர்களை அவர்களின் நிலையினின்றும் உயர்த்தி இருக்கிறது என்று நினைக்கிறாயா? பெரும் பெரும் மாளிகைகள், விதம் விதமான ஆடைகள், அணிகள், கார்கள் இவை அவனது தேவைகளைக் கூட்டி ஒவ்வொருவனையும் தாழ்வெண்ணத்தோடு, எதையோ தேடித் தேடி இயங்குபவனாக மாற்றி விட்டன. உடை, உறையுள், உணவு, இன்பம் இவைதான் மனிதனுக்குத் தேவையென்றால் இயற்கையோடு வாழ்ந்த எமது முன்னவர்கள் இவற்றைப் பெறாமலா வாழ்ந்தார்கள்? போக்கு வரத்து வசதிகள் உலகத்தைச் சுருக்கி விட்டதாம். மேகலை! இவற்றால் எமக்கு என்ன பயன்? உலகத்தின் பரப்புக்களை அறிந்ததால் நாம் உயர்ந்து விட்டோமா நாம் நாகரிகமுறது வாழ்ந்திருக்கலாம்! உலகமே நாகரிகம் என்று கருதும் அநாகரிகமடையாது வாழ்ந்திருக்கலாம். அப்போது மனிதர்களாக வாழ்ந்திருப்பீர்கள்.

அவள் அவளைப் பார்த்தபடிதான் இவற்றைப் பேசினான். அவள் முகபாவங்கள் அவனது வாதத்தை ஏற்பனவாக இயங்களில்லை. கூம்பும் மலர்போலத் துவண்டு... அவன் பேச்சை ஏற்காவிடில் பரவாயில்லை... அருவருப்பைக் காட்டியதா?

அவன் இதயம் துவண்டது.

அவர்கள் நடந்தார்கள்.

‘மெதுவாக நடவுங்களேன்.

அவள் குரலின் இழைப்பில் நிச்சயமாக இருந்தது அன்புதான். ஆனால்... ஆனால்...

அவள் இருப்பிடம் நெருங்கி விட்டது. அவன் இதயம் எதையோ இழக்கப் போவது போலத் துடியாத் துடித்தது. அவள் ஏனோ அவனோடு நெருங்கி நடந்தாள்.

'ஒன்று கேட்பேன், சொல்லுவிங்களா?'

என்ன மேகலை?

'அவளை ஏன் நீங்கள் ஏமாற்றினீர்கள்?'

தயங்கித் தயங்கித்தான் அவள் கேட்டாள். கேட்கக்கூடாத ஒன்றைக் கேட்பது போலத்தான் கேட்டாள்.

'ஏன் ஏமாற்றினீர்கள்?'

அவன் கால்கள் வலுவிழந்து போவது போல... ஏதோ ஒன்று இதயத்தின் வாசலை காரிருளாக மூடியதுபோல...

அவன் வானத்தைப் பார்த்தான். நேரந் தப்பிய காகம் ஒன்று ஒரு திசை நோக்கி விரைந்து கொண்டிருக்கிறது. வீதியோர அடர் மரத்திலிருந்து வெளவால்கள் இருளில் புறப்பட்டு அலைகின்றன.

'மேகலை'—அவனால் பேச முடியவில்லை.

அவன் விடுதி வந்துவிட்டது.

2

கல்லூரி வாழ்வின் இனிய நாட்கள் நினைவில் ஊற்றுக்களாகின்றன. அந்நாட்களில் என்மனதில் என்றுமில்லாத அமைதி நிலவியது. உன்னை நான் என்று முதல் சந்தித்தேனோ... உன்னைச் சந்திக்காமலேயே நான் இருந்திருக்கக் கூடாதா... அன்று என் அமைதி குலையத் தொடங்கி விட்டதை நாணுணரவில்லை.

நான் யார்? நீ யார்? நமக்குள் பிணைப்பு எப்படி ஏற்பட்டது.

உடல் வளர்ந்த வேளையில், உள்ளம் வளராத அந்த மாணவ ஆசைக்குப் பெயர் காதலா?

அப்படித்தான் எல்லாரும் கூறினார்கள்.

என்னவளே, உன்னை நான் ஏமாற்றினேனோ?

என் இதயத்தின் அறையெல்லாம் நீயாக நிறைந்திருந்த அந்த நாளை நான் மறக்கவில்லை. உன்னைக் காண்பதற்காக ஒரு நாளைக்கு ஓராயிரம் தடவைகள் அவ்வழியே நான் வந்ததைத் தான் மறக்க முடியுமா?

இதயமே அமைதிக்கொள்

எனக்காகக் காத்திருந்த அந்த நாட்கள்.

நினைவுகளைத் தூண்டுகின்ற சக்தி, தூண்டிவிட்டுத் துவழ்கின்ற சக்தி நன்றாக நினைவிருக்கின்றது.

தனிமையில், இருளின் குழுவில் அன்றுதான் நானுன்னைச் சந்தித்தேன். விலகியே நீ நின்றாய். எனக்குக் கூட உன்னை நெருங்குகின்ற சக்தி இருக்கவில்லை. விலகி நின்றே பேசினோம்.

'மாதவி'!

...'ம்... என்ன?'

'உனக்குப் பயமாக இல்லையா?'

'பயமாகத்தான் இருக்கு... ஆராவது வந்துவிட்டால்? நான் வாறன்...'

நீ போய்விட்டாய். என் உடல் ஏன் கொதியாய்க் கொதிக்க வேண்டும்?

மாதவி, மாதவி, உன்னை நான் ஏமாற்றினேனா?

மூன்று நீண்ட ஆண்டுகள், நம்மிடையே ஆசையும் அன்பும் போட்டிபோட்டு வளர்ந்தன: நம்மிடையே வேறுபாடே இல்லையா?

இருக்கிறது என்பதை நான் உணர்ந்தேன். அந்நாள்—

சீராய் நிலவின் ஒளியின் கீழ் குடை விரித்து இருள் சேர்த்த அந்த வேம்பின் அடியில், அவனும் அவளும் ஒரு நாள் சந்தித்தார்கள்.

''மாதவி .. என் மாதவி ...''

என்ன...'

அவள் காதோரத்தில், இறுக்கி அலங்கோலமாக முடிந்த கொண்டையின் பிணைப்பில் அகப்படாது, சிலம்பி நின்ற மயிர்களை நீவிய படி, அவன் கூறினான்; நீவிய வலக்கர ஆதாரத்தில் தனது இடக்கன்னம் சாய்த்து அவள் கேட்டாள்.

''மாதவி .. இப்படி அலங்கோலமாகக் கொண்டை முடியாது. பின்னிவிடக் கூடாதா? பின்னேரங்களில் நானுன்னைக் காணவரும் வேளையில் பின்னலிட்டு அப்பின்னலை இரண்டாக மடித்துக் கட்டி .. பளிச்சென முகம் கழுவி .. வட்டமாகப் பொட்டிட்டு, அதன் கீழ் இணைமொரு சிறு பொட்டிட்டு அவன் கூறிக்கொண்டே போனான்.

''நேரமாச்சு'... நான் வாறன்... என்ன''

நிலவு தன் கதிர்களை ஒடுக்கிக் கொண்டது.

அவன் உள்ளம் மகிழ்வால் ஓயாது துள்ளிக் குதிக்கின்றது. படிப்பில் சிந்தை நிலைக்க மறுக்கின்றது. பின்னேரம் எப்போது வரும்?

அவன் நினைவில் சதிராடும் அந்த முகம்?

சற்று நீளமான, பழிங்கு போன்ற அச்சிவந்த முகத்தில், நெற்றியில் இரத்தச் சிவப்பில் வட்டமான ஒரு திலகம், அதன் கீழ் இன்னொரு சிறு திலகம். அளவோடு எண்ணெய் தடவிப் படிய வரிப்பின்னலிட்டு ஒ... மடித்துக் கட்டப் பட்டிருக்கிறது... அவன் கை அலைந்து நீவி விட, அவள் காதோரத்தில் மயிர்கள் சிலம்பித்தான் நிற்கின்றன.

‘மாதவி’

பின்னேரம் வந்தது, புதியதொரு மாதவியை எதிர்நோக்கி அவன் விரைந்து வந்தான்.

—பழைய மாதவி.

அவன் இதயத்தின் மணிக்கதவம் ஒரு தடவை அள்ளுண்டு அடித்துச் சாத்தப்பட்டு திரும்பவும் திறந்து கொண்டது.

மாதவி, அன்றே நான் என்னைப் பற்றிச் சிந்திக்கத் தலைப்பட்டேன். புறத்தடைகள் தோன்றுவதற்கு முன், அகத்தடைகளே நம்மைப் பிரித்து, நம்மிடையே இணையவே முடியாத பெருவெளியை ஏற்படுத்தி விடுமா?

என் அற்ப ஆசைகளைக் கூடவாடி, உன்னைப் புரிந்துகொண்டு நிறைவேற்றி வைக்க முடியவில்லை. கொண்டவனின் மகிழ்விற்காக, அவன் மகிழ்வே தன் மகிழ்வாக எண்ணும் பெண்ணியல்பில் ஒரு சிறு வீதமாவது உன்னிடம் இல்லையா?

மாதவி, மாதவி, நான் ஏமாந்து போனேன்.

இரவிற்கு அழைப்பு விடும் மாலைப்பொழுது என்று நினைக்கிறேன்: அது ஒரு வெள்ளிக்கிழமை. உன் தந்தை உன்னைக் கல்லூரி விடுதியிலிருந்து வீட்டிற்கு அழைத்து வருகின்ற நாள்.

நீ வரும் ஒழுங்கை அது.

மனதிற்கு வேதனையளித்தாலும் பசுமை மாறாத நினைவது. உன்னைக் காணலாம் என்ற எண்ணத்தோடு நானும் அவ்வழி வந்தேன்.

நினைவிருக்கிறதாடி, நினைவிருக்கிறதா?

அழகாக அன்று ஆடையணிந்திருந்தாய், மெல்லிய, இளஞ்சிவப்புச் சேலை அடலை இறுக்கமாகத் தழுவி நிற்க, சற்றுக் குதி

யுயர்ந்த சிலிப்பர் உன்னுடலை இலாவகமாக, நடக்கும்போது நெளித்துக் கொடுக்க தேவமங்கையாக வந்தாய். உன் நடைக்கு இணங்க, உன் கருநாகப் பின்னல், குஞ்சத்துடன் அலைப்புற.. மாதவி.. மாதவி.. அந்தக் காதோரத்து சிலிம்பி நின்ற குழற்கற்றையை நீவி, அனைந்து ஒதுக்கிவிட ஒருகணம் நான் விழைந்தேன்.

மாதவி, நான் காண்பது உன்னைத்தானா? அன்றில், உன் வடிவிலுள்ள வான்மங்கையையா.

உன் தந்தை முன்னால்.. நீ பின்னால்...

நான் வந்ததை நீ காணவில்லையா? கண்டும் வீதியில் சிரிக்க விரும்பாமையா?

என் இதழ்கள் பல்வரிசை தெரியப் பரிந்து கொடுத்த வினாவிற்கு விடையின்றி சோர்ந்தன.

நீ போய் விட்டாய்.

அதனையும் நான் மன்னித்தேன்.

வானக் குளத்திலே ஈயச்சருகைகள் மிதக்கின்றன. அந்த வேப்பமரத்தின் கீழ் நாம் சந்தித்துக் கொண்டோம். பழைய மாதவி. ஏதேதோவெல்லாம் பேசினோம்.

'நானோக்கு எனக்குச் சோதனை.. பள்ளிக்கு நானே வாரியளா?'

அழைப்பு விடுத்தவள், நீ

அந்த இளஞ்சிவப்புச் சேலை உன்னுடலை இறுக்கமாகத் தழுவி நிற்க.. அக்கருநாகப் பின்னல் குஞ்சத்தோடு அலைப்புற.. அந்நினைவு மனதில் எழுந்தது; மறுபடியும் உன்னை அதே கோலத்தில் காண ஒரு விருப்பு.

'மாதவி, ஒன்று கேட்பேன் செய்வாயா?'

'.. ம் ..'

'நானே சோதனைக்கு வரும்போது அன்று உடுத்தி வந்தாயே இளஞ்சிவப்புச் சேலை..'' நான் தொடர்ந்து என் விழைவைக் கூறினேன்.

நீ சிரித்தாய். ஏற்றுக்கொண்ட சிரிப்பா அது? அப்படித்தான் நான் நம்பினேன்.

ஆனால், மாதவி..

மறுநாள்.. நீ உன் விருப்புப்போல உடுத்தி இரட்டைப் பின்னலிட்டு வந்தாய்.

என் இதயம் நொறுங்கியது சுக்கு சுக்காக நொறுங்கியது: 'நீ என்ன பிறவியடி?'

நான் திரும்பி நடந்தேன். என் இதயக் கதவு நிரந்தரமாகவே மூடிக்கொண்டது.

எனக்காக நீ வாழ விரும்பவில்லை:

எனக்காக ஒருத்தி வாழ விரும்பில் அவளுக்காக நான் வாழ வேன்:

3

பிரியப்போகின்ற அந்த ஒரு சண வேளையில் அவளுடைய விழிகளில் பூரணமான அன்பு ஒளி வீசி நிற்கின்றது. கருவிழிகளின் சுட்டு நுனியில் எல்லாவற்றையுந் தேக்கி, ஏக்கம் மென்மையாக முகத்திற்படர, தலையை ஆட்டி விடை தரும்போது அவள் கேட்டாள்.

“என் மீது கோபமா?”

பெயர்ந்த அவன் கால்கள் தளையில் கட்டிய மாட்டின் காலாக இழுபட...

“ஏன் மேகலை... ஏன் அப்படிக் கேட்டாய்?”

அவள் ஒரு கணம் அவனை வெறித்துப் பார்த்தாள். காதோரத்தில் சிலிம்பி நின்ற மயிற்கற்றை இழைகளை நீவிப் பின்னால் ஒதுக்கி விட்டாள்.

அவன் செய்ததை, அவன் செய்ய விழைந்து, அவன் கரங்கள் குறு குறுத்தன.

“நேற்று மாலை பேரும்போது நான் கேட்டேனே... அதற்குக் கோபமா?”

அவன் உதடுகளில் மந்தகாசமான மென்னகை கோடு கிழித்து மறைகிறது.

“ஏன் உன்னை நான் கோபிக்க வேண்டும்?...” மௌனக் கழிவில் அவன் தொடர்ந்தான். “நான் அவளை ஏமாற்றவில்லை...”

‘அவள் ஏமாற்றினாளா?...’

‘இல்லை, மேகலை...’

‘அப்ப...’

எப்படி அவன் பதில் கூறுவான்; அவன் பிழை செய்தான்! அவன் இதயத்தில் மாறாத கறையாக அச்செயல் அமைந்து விட்டதே? உடை மாற்றுவது போல.. அணி மாற்றுவது போல... நிறம் மாற்றுவதுபோல... பச்சோந்தியாக...

இல்லை, இல்லை; அவன் அப்படியல்லன்.

அவன் உடல் மழையில் நனைந்ததுபோல நீரில் குளிக்கிறது; அவன் தலைநிமிர்ந்து அவனைப் பரிதாபத்தோடு பார்த்தான்.

அவன் முகப்பரிதாபத்தை அவள் புரிந்து கொள்ளவில்லை; புண்ணைக் கிளறிவிட அவளுக்கேன் இவ்வளவு துடிப்பு?

‘அப்பா...?’

‘மேகலை .. தயவுசெய்து அவற்றைக் கிளராதே?’

அவள் மறுபடியும் கேட்டாள்:

‘நீங்கள் அவளை ஏமாற்றினீர்கள்’

‘இல்லை, மேகலை, இல்லை ..

‘உண்மையைக் கூறுங்களேன்? ஏமாற்றியதை ஏன் மறைக்கிறீர்கள்?’

தூரத்தே பெருஞ்சத்தமிட்டபடி லொறிஒன்று ஓடி மறைகிறது.

‘பொய் சொல்லச் சொல்கிறாயா?’

‘நீங்கள் ஒரு ஏமாற்றுக்காரர்’

அவன் தலைமீது உலகமே புரண்டதுபோல .. அவன் முகத்திலே இயல்பான கோபத்தின் ரேகைகள் படர்ந்து தெறித்தன.

உண்மைதான் .. அப்படியே எண்ணிக்கொள்.

இருளின் போர்வை கவிந்திருக்கிறது. அவன் கால்கள் சோர்வுடன் விரைகின்றன.

அவன் துரதிஷ்டம் பிடித்தவன்.

அவன் தவறு? அவனோடு இயைந்த உளப் பண்பில் ஒருத்தி அவனுக்குக் கிடைக்க மாட்டாளா?

‘மேகலை’

நான் என்ன செய்வேன். என் உள்ளத்தைப் புரிந்துகொண்ட ஒருத்தி எனக்குக் கிடைக்க மாட்டாளா?

நான் இப்படியே இருப்பேன்.

அவன் வாழ்வு இப்படியே அழிந்து போகலாம். ஆனால், அவனைப் புரியாத ஒருத்தியை அவன் மணந்து இல்லறத்தை நரகமாக்கிக் கொள்ள அவன் மாட்டான்.

காலம் விரையும், எங்கோ, ஏற்கனவே அவனுக்காக மலர்ந்து விட்ட அம்மலரை, அவன் எப்போதாவது கண்டுபிடிப்பான்.

நம்பிக்கை தரும் உறுதியுடன் அவன் கால்கள் விரைகின்றன.

★

(விவேகி-1966)

1

கனகம் நீறுகிவிட்டாள்; கனகசபை மாஸ்ரரோடு வாழ்ந்த ஐம்பத்தாறு வருடத் தாம்பத்தியத்தை முடித்துக்கொண்டு அவள் போய்விட்டாள்.

எல்லாம் முடிந்துபோயின. இனிமேல் என்ன இருக்கிறது, மாஸ்ரருக்கு?

'அப்பு என்னோடு கொழும்புக்கு வந்திடனே...' என்று அழைக்கிறாள், அவரின் கடைசி மகள் ரஞ்சிதம்.

'கொழும்புச் சீவியம் உனக்கு ஒத்துவராதனே, அப்பு! நீங்கள் என்னோடை மட்டக்களப்பிற்கு வந்திருங்கோ...' என்று அழைத்த தமையனைக் கோபத்தோடு பார்க்கிறாள், ரஞ்சிதம். சுப்பிரமணியம் தங்கையைப் பார்த்து நகைக்கின்றான்.

'உன்ரை மனிசியோடை அப்பு காலந்தள்ள மாட்டார், அண்ணை! நானே கூட்டிப்போறன்...' என்கிறாள் ரஞ்சிதம்.

கனகசபை மாஸ்ரர் இருவரையும் ஏறிட்டு நோக்கிவிட்டு, வெளியே பார்வையைச் செலுத்தி, வெறித்துப் பார்க்கிறார். தனிக் காகம் ஒன்று முற்றத்து வேலியிலிருந்து கேவிக் கேவிக் கரைகின்றது.

அடுக்களையுள் ஏதோ வேலையாக இருந்த, மாஸ்ரரின் இரண்டா வது மகள் சொர்ணம், தமையனும் தங்கையும் ஏதோ வாக்கு வாதப்படுவதைக் கேட்டு வெளியே வருகிறாள். வாக்குவாதத்திற் குரிய காரணம் தெரிந்ததும் அவள் குமுறினாள்.

‘என்ன விசர்க்கதை பேசிறியள் .. ஆச்சி இருக்கேக்கையே, அப் புவை நான்தான் பார்க்க வேண்டும் என்றவ .. நீங்கள் பிறதேசத் திலே சீவிக்கிறியள்... நான்தான் ஊரோடை இருக்கிறன். அப்பு என்னோடை இருக்கட்டும்...’

கனகசபை மாஸ்ரர் மூவரையும் விழிகளை நிமிர்த்திப் பார்க்கி றார். கனகம் போய் பத்து நாட்கள்கூட ஆகவில்லை. அதற்குள் அவரை அனாதையாக முடிவுகட்டிப் பங்குபோடப் பார்க்கிறார்கள்.

கனகம் நான் அனாதையா? உன்னோடு நான் வாழ்ந்ததுபோல, உன்னை நம்பி நான் வாழ்ந்ததுபோல, இனிமேல் யாராவது பிள் னையை நம்பியா வாழவேண்டும்? எனக்காக வாழ்ந்த நீ எங்கே? உன் கணவனாகவா நீ என்னைப் பேணியாய்? அடிக்கடி சொல்லு வாயே நான் உன்ரை மூத்த பிள்ளை என்று... நானும் அதைக் கேட்டுக் கேட்டு பிள்ளையாகவே வாழ்ந்துவிட்டேன். இனி எப்படித் தான் வாழப்போகிறேனோ?

கிழவரின் கண்களிலிருந்து கொதித்துப் பாய்ந்த கண்ணீரைக் கண்டு பிள்ளைகள் கலங்கிப்போனார்கள்.

‘ஆச்சி..... எங்களைத் தவிக்க விட்டுவிட்டுப் போயிட்டியே நாங்க இனி என்ன செய்யப்போகிறோம்..?’ என்று பெருங்குரல் எடுத்து அழுகிறாள் சொர்ணம். அவளைக் கட்டிக்கொண்டு ரஞ்சித மும் அழுகிறாள்.

அழுகைக்குரல் கேட்டு வளவிற்குள் விளையாடிக்கொண்டு இருந்த குழந்தைகள் ஓடிவருகின்றனர்.

‘ஆ... துவங்கிவிட்டியள் அழ... மூதேசிகளுக்கு வேறு வேலை இல்லை...’ என்று ஏசியபடி சுப்பிரமணியம் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு வெளியேறுகின்றார்.

‘மம்மி அழாதையங்கோ’ என்று ஓடிவந்து ரஞ்சிதத்தைக் கட் டிக்கொள்கின்றது, ஆறுவயதுக் குழந்தை ஒன்று.

கனகசபை மாஸ்ரர் பேரனைப் பார்க்கின்றார்: கனகத்தின் சாயல் அவனிடம் இருக்கத்தான் செய்கின்றது. ஆனால் அந்த எடுப்பான மூக்கு...? அவள் விழிகளில் என்றும் குறைவின்றி நிறைந்திருக்கும் அருள் எவருடைய கண்களிலும் குடிகொள்ள முடியாது.

கனகம்--- கனகம்... இனி என்றுதான் உன்னைக் காணப்போ கின்றேனோ? நீ இருக்கும்போதே நான் செத்திருக்கக்கூடாதா? எவ்

வளவு பக்குவமாக என்னை வழியனுப்பி வைத்திருப்பாய். இங்கு கிடந்து அழுந்த வேண்டும் என்ற விதி எனக்கு. நீ மகராசி.. போயிட்டாய். அடி கனகம். நேற்றிரவு முழுவதும் எனக்குப் பழையபடி ஒருபக்கத் தலையிடி. யார் அதைப் பார்த்தார்கள்? நீ இல்லாமையை அன்று பூரணமாக உணர்ந்தேன்.

கனகசபை மாஸ்ரர் தூணோடு சாய்ந்துகொண்டார். 'விண்விண்' என்று தலை தெறிப்பதுபோல கனகம் இருந்திருந்தால்... நேற்று மாலையே அவரைக் கவனித்திருப்பாள்.

'என்ன முகம் வீங்கிக்கிடக்கிது... வலதுபக்கக் கண்ணும் சாடையாகச் சிவந்து வருகுது. பழையபடி தலையிடி வரப்போகுதுபோல... கடுதண்ணீர் ஒத்தடமும் பிடிக்கவேணும்...'

அவரே உணராத தலையிடையை, முற்கூட்டியே உணர்ந்து பரிசாரம் பார்க்கும் அவள் இன்றில்லை. இனி யார் அவர் கேட்காமலே உணர்ந்து செய்யக்கூடியவர்?

ஒருவனது தேவைகளை உணர்ந்து நிறைவேற்றுவார்கள் இருவர்தாம்; ஒன்று தாய், மற்றது மனைவி. அவருக்கு இன்று இருவரும் இல்லை.

'அப்பு... இந்தக் கோப்பியைக் குடியுங்கோ..!' என்று கிளாஸ் ஒன்றை அவருக்கு அருகே வைத்துவிட்டு அவருக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்துகொள்கிறாள், சொர்ணம்.

'ரஞ்சி எங்கே, மோனை..?'

'கிணற்றடியிலே, அப்பு'

'தம்பி...?'

'வெளியிலே போயிட்டார்'

மாஸ்ரரின் உள்ளத்தை அவரது மூன்று பிள்ளைகளும் நிறைக்கிறார்கள். ஒருவித குறையும் இல்லாமல்தான் அவர்களை அவர் வளர்த்து உருவாக்கினார். அவரா...? இல்லை... கனகம்தான் அவர்தான் அவர்களை வளர்த்து ஆளாக்கி, உரிய வயதில் கரைசேர்த்தும் உள்ளாள். சொர்ணத்தைத் தவிர மற்ற இருவரும் நல்ல நிலையில்தான் இருக்கின்றார்கள்.

'ரஞ்சி நாளைக்குப் போகப்போறாளாம், அப்பு! அவர் உடன் வரும்படி கடிதம் போட்டிருக்கிறாராம்...?'

'ஓம் மோனை.. அது சரிதானே? கொழும்பிலே ரஞ்சி இல்லாமல் அந்த மனிசனும் பிள்ளையளும் என்ன செய்யும்? குமர்ப்பிள்ளையளும் வேறு... அவள் போயிட்டு துடக்குக் கழிவிற்கு வரட்டும்... கொண்ணை எப்ப போறோம்...'

'அவர் ஒருவார லீவாம்..... வாற சனிக்கிழமை போரூர் நானும் அப்பு, இண்டைக்கு ஒருக்கா வீட்டிற்குப் போட்டுவாறன்... வீடு என்னபாடோ?'

கனகசபை மாஸ்டர் மகளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு வெளியே பார்வையைச் செலுத்துகிறார். எல்லோருக்கும் தம் குடும்பத்தைப் பற்றிய கவலை. அது தவறல்ல.

'நீங்கள் தனிய இந்தப் பெரிய வீட்டிலே இருந்து என்ன செய்யப் போறியள் என்னோடை வந்திருங்களேன், அப்பு?'

மாஸ்டர் திரும்பி மகளை நோக்குகிறார்.

'அதுசரி, பிள்ளை .. நான் தனியாக இருந்து என்ன செய்ய முடியும்? ஆரோடையன் வந்திருக்கத்தான் வேணும். எல்லாவற்றுக்கும் துடக்குக்கழிவு முடியட்டும்...'

2

ரஞ்சிதமே வென்றாள். துடக்குக்கழிவு முடிந்த கையோடு தகப் பனைத் தன்னோடு கொழும்பிற்கு அழைத்து வந்துவிட்டாள். ரஞ்சி தத்தோடு மற்ற இருவரும் வாக்குவாதப்பட்டனர். அவரின்கீழ் அவர்களுக்கு மனத்தாங்கலே.

'ரஞ்சியோடை நான் நிரந்தரமாகத் தங்கிவிடவில்லை, மோனை! மாறிமாறி ஒவ்வொருவருடனும் இருக்கிறேனே ..?' என்று அவர் சொர்ணத்தைச் சமாதானப்படுத்தினார்.

சொர்ணம் சமாதானப்படவில்லை.

'அப்புவிற்று என்ரை வீடு பிடிக்குமோ.. மண்வீடு அவள் கல் வீட்டுக்காரி.. டணக்காரி ..!'

ரஞ்சிதம் குறுக்கிட்டாள்.

'ஏனக்கா இப்படிச் சொல்கிறாய்? உண்மையிலேயே எங்களுக்குள்ளே நான் கொஞ்சம் வசதியாத்தான் இருக்கிறேன். அதனாலே அப்புவை நான்தான் பார்க்கவேணும் ..'

'ஓமடி... ஓமடி .. எனக்கு உன்னைத் தெரியாதோ? அப்புவிலை உருகியே அவரை அழைக்கிறாய்? அவரின்றை பென்சன் காக்கக்காதான் கூப்பிடுகிறாய் என்று எனக்குத் தெரியாதோ?'

ரஞ்சிதம் புலியாகப் பாய்ந்தாள்.

'அவற்றை பிச்சைக்காசு வந்துதான் நான் வாழவேணும்மென்றில்லை... அவற்றை காசெல்லாததையும் நீதானே அமத்தினாய்... ஆச்சி இருக்கக்கை இங்கே வந்து சாமான் சக்கட்டையாகக்

கொண்டுபோறது எனக்குத் தெரியாதே! என்றை அவர் மாதம் ஆயிரத்திற்கு மேலை உழைக்கிறார். கொழும்பிலே வீடுவளவு .. கார் இருக்கு! எனக்கு அப்புவின்றை காசு பெரிசில்லை!

கனகசபை மாஸ்டர் குறுக்கிட்டு இருவரையும் சமாதானப்படுத்தப் பார்த்தார். அவர்கள் கேட்பதாக இல்லை.

கனகம் உன்றை பிள்ளைகள் ஒன்றையொன்று கடிச்சுத் தின்னுதுகள். நீ இப்படியா இருந்தாய்! பக்கத்து வீட்டிற்கு உன் சத்தம் கேட்டிருக்காதே? குரல் எழுப்பிப் பேச உலக்குத் தெரியாதே? உன் காதறிய யாராவது உன்னை ஏசினால்கூட கேட்காதது போல இருப்பாயே? இஞ்சை பார், உன்றை மக்களை...

'உன்றை வீடும் காரும் வந்தகதை எனக்குத் தெரியாதேடி -- உன்றை புரியன் கள்ளச்சாமான் வித்துச் சம்பாதிக்கிறது ஊரெல்லாம் தெரியும் .. பாங்கிலே கடன் எடுத்துக் கார் வாங்கினதும் தெரியும் .. உன்றை வீடு கெதியிலே ஏலத்துக்கு வரப்போறதும் தெரியும் .. பெரிய வீடு என்று துள்ளுகிறாய்? குசினிக்கையும் கோலுக்கையும் சிவிச்சுக்கொண்டு, மிச்சத்தை வாடகைக்குக் கொடுக்கிற கொழும்புச் சாதிகளை எனக்குத் தெரியாதே! -- உன்றை பரிசு கேட்டை இன்னும் சொல்லவே உன்றை மோள் அங்கை ஒருத்தனோடே சுத்துறது தெரியாதெண்டு --'

'ஓ' வென்று கூக்குரலிட்டாள், ரஞ்சிதம். அவள் கூச்சலைக் கேட்டு நிறுத்தினாள், சொர்ணம்.

கிழவருக்கு கோபம் வந்துவிட்டது:

'இப்ப சும்மா இருக்கப்போறியனோ, இல்லையா?' என அதட்டினார். 'சொர்ணம் உனக்கு எது பேசறது பேசக்கூடா தென்று தெரியாதா...?'

'அப்புவுக்கு என்னைத்தான் பேசத்தெரியும்' என்று சொர்ணம் இப்போது அழத்தொடங்கினாள்.

அவ்வேளையில்தான் வெளியே இருந்து சுப்பிரமணியம் வந்தான் நடந்ததை அறிந்துகொண்டான்.

'ஏன் வீணாச் சண்டைபோடறியள்... அப்பு முதலிலே ரஞ்சியோடே போய் கொஞ்சநாள் இருக்கட்டும். பிறகு சொர்ணத்தோடே...? என்றான் அவன்.

3

கனகசபை மாஸ்டர் தனது ஆசிரியத் தொழிலை ஆரம்பத்திலே இருந்தே ஊரோடையே கழித்தவர். யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியே செல்கின்ற வாய்ப்பு இவருக்கு ஏதேனும் கிடைக்கவில்லை.

கொழும்பைப் பற்றி அவர் நிறையக் கேள்விப்பட்டிருக்கின்றார். ஒரு தடவை சென்று வரவேண்டும் என்ற ஆசையும் அவருக்கு இருக்கத் தான் செய்தது.

கனகம் உயிரோடு இருக்கும்போது, மகளிடம் ஒரு தடவை சென்று வரும்படி எவ்வளவோ தடவை அவரை வற்புறுத்தி இருக்கிறாள்.

‘போப்பா நீ ஒன்று.. நான் அங்கைபோய் என்ன செய்கிறது.. மொழி தெரியாத ஊர்... கள்ளர் காடையர் நிறைந்தது... எனக்கு உது சரிவராது...’

இன்று ரஞ்சிதம் அவரை அழைத்து வந்திருக்கிறார்:

கொழும்பில் பம்பலப்பிட்டியில் அவளின் வீடு இருந்தது. ஸ்ரீ சனுக்குக் கார் கொண்டுவந்து அவர்களை அழைத்துப் போனான் நடராசன். காரில் செல்லும்போது ரஞ்சிதம் கூறினார்.

‘அப்பு இனி இங்கைதான் இருக்கப்போரா...’

நடராசா அதை அவ்வளவு தூரம் ரசித்ததாகத் தெரியவில்லை: சாதாரணமாக... ம... என்றான்.

அவளின் வீடு பெரிய வீடுதான். வாசலில் அவளின் பிள்ளைகள் நின்றிருந்தனர். மூத்த பெண் வசந்தி எவ்வளவு பெரிய பெண்ணாக வளர்ந்து விட்டாள் என மாஸ்ரர் எண்ணிக்கொண்டார்.

‘டாடி... இன்றைக்கு ‘றெயின்’ லேற்றா?’ - வசந்தி.

‘மம்மி நெக்கு என்ன கொண்டுவந்தாய்...?’ - ராகுலன்.

‘டாடி... இண்டைக்கு பிக்சருக்குப் போவம்’

ரஞ்சியின் பிள்ளைகள் எவருமே அவரைக் கவனித்ததாக இல்லை. ‘டாடி.. மம்மி..’ கிழவரின் முகத்தில் சிறிது வாட்டம் படர்ந்தது. என்ன பாஷை இது?

வீடு பெரிதாக இருந்தாலும் அவர்கள் இருந்த பகுதி மிகச் சிறியதுதான். மூன்று குடும்பங்கள் அந்த வீட்டில் குடியிருந்தன.

இந்த வீட்டில் எப்படி வாழப்போறன்? சமுத்திரம் போல வீட்டில் ஓடித்திரிந்த எனக்கு இந்தக் கிளிக்கூடு...? பனை வடவிகளுக்கையும் மாஞ்சோலைகளுக்கையும் நடந்த எனக்கு இந்த ஒரு சாண் நிலம்...? என்ன வாழ்க்கை இது?

கிழவர் மௌனமாக ‘ஹோலில்’ இருந்த கதிரை யொன்றில் அமர்ந்துகொண்டார். அலங்காரமான அறைதான். சோபாக்கள், ரேடியோ, ரெலிபோன், பிறிஜ், சோகேஸ் எல்லாம் அலங்காரம் தான்;

ஏதோ ஒருவகை ஏக்கம் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டது. இப்போது மதவடியில் கதிரவேலு, சின்னத்துரை, மணியம் எல்லாரும் கூடியிருப்பார்கள். அவரும் அவர்களில் ஒருவராகக் கலந்துகொண்டிருப்பார். பக்கத்துக் கோயில் சங்கதி தொடக்கம் உலக அரசியல் வரை கலந்து அலசியிருப்பார்கள்.

அது எவ்வளவு இன்பமானது.

வெளியே சைக்கில் மணி ஒலிக்கும் சத்தம் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து வசந்தியின் குரல் கேட்டது:

'மம்மி .. 'வெயிரபிள்' வந்து ..'

இது என்ன தமிழ்? நல்லதொரு வருங்கால சமூகம் எப்படி இரண்டுங் கெட்டான் நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றது?

கிழவர் எழுந்து சென்று மகளை ஏதோ கேட்டார். அவள் ஓர் அறையைக் காட்டிவிட்டாள். சிறிது நேரத்தின் பின் கிழவர் வெளியே வந்து பழையபடி கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டார்.

இப்போது அவர் ஊரில் இருந்திருந்தால் குளித்துக்கொண்டிருப்பார். ஆழமான கிணறு, துலாக்கொடியால் அள்ளிக் குளிப்பது உடலுக்கு எவ்வளவு இதமானது? அவருடைய சிந்தனையை ராகுலனின் குரல் தடுத்தது.

'மம்மி... 'பாத்தூமை'ப் பாருங்கோ... 'கொமேட்' 'பிளாஸ்' பண்ணாமல் அசிங்கமாகக் கிடக்கு...'

'ஆர் இப்ப போனது...'

'அப்புதான்... பட்டிக்காடு'

கிழவருக்கு திக்கென்றது.

தனிமை உணர்வில் கிழவர் தவித்தார்.

நான் பிறந்து வளர்ந்த ஊர் என்கே... இது என்கே?

4

மத்தியானம் சாப்பாட்டின் பின் ரஞ்சிதம் நித்திரை கொள்ளப்போய்விட்டான். வசந்தி அலங்காரம் செய்துகொண்டு என்கோ கிளம்பினாள்:

'ஏன் பிள்ளை... தனியப் போறாய்...?' என்று கனகசபை மாஸ்டர் கேட்டதையும் அவள் சட்டை செய்யவில்லை:

கிழவருக்கு ஏனோ கவலை பிறந்தது.

சோபாவில் மெதுவாகச் சாய்ந்து விழிகளை மூடிக்கொண்டார்:

கனகம்... கனகம்... நீ இப்படியா பிள்ளைகளை வளர்த்தாய்? எவ்வளவு அடக்கமாக அவர்களை வளர்த்து உருவாக்கினாய். ரஞ்சிக்கு எவனோ கடிதம் கொடுக்க முயன்றான் என்று அறிந்து, ரஞ்சியைப் பாடசாலைக்கே அனுப்பாமல் வீட்டில் கட்டிக் காத்தாயே? இன்று நீ வளர்த்த ரஞ்சி தன் மகளை வளர்க்கும் முறையைப் பார்...

யாரோ வேகமாக வந்தார்கள்,

'மம்மி... மம்மி...!' என்று அழைத்தபடி வசந்தி ஓடிவந்தாள்.

'என்ன வசந்தி..?' என்றபடி துடித்துப் பதைத்து எழுந்து வந்தாள் ரஞ்சிதம்.

'அவர் வாரார் மம்மி. உங்க அப்புவை உள்ளீபோய் இருக்கச் சொல்லுங்கோ...'

கனகசபை மாஸ்ரருக்கு இவை கேட்டன. அருவருப்போடு ஏதோ ஒன்று மனதில் ஊர்ந்தது. நான் இங்கிருப்பது கூடாதா? யார் வந்தால் என்ன? இவ்வீட்டின் பெரிய மனிதன் நான். நான் இங்கிருப்பது கௌரவத்திற்குக் குறைவோ?

கனகம்... ஊரிலை எல்லாக் காரியத்திற்கும் கனகசபை மாஸ்ரர் தான் முன்னுக்கு நிற்கவேணும். ஆனால், இங்கே.

'அப்பு.. கொஞ்ச நேரம் உள்ளே போய் இருங்கோ.. யாரோ வசந்தியின்ரை 'பிரண்ட்' வருகினமாம்...' என்று ரஞ்சிதம் அடுப்படியைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

மகளை நிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு, அடுக்கையுள் மாஸ்ரர் நுழைந்தார். அவர் இதயத்துள் ஆயிரமாயிரம் சுமைகள்.

'வாங்க... அப்பு...' என்று வரவேற்றான் சமையல்கார பண்டா; 'இப்படி இருங்க அப்பு உந்த வெங்காயத்தை உரியுங்க'

மாஸ்ரர் விக்கித்துப்போய் நின்றார். அடுக்கையுள் நுழையவே கனகம் அவரை விடாள். கனகத்திற்கு ஏதாவது உதவி செய்யப் போனால், அவளாகவே அவரைத் துரத்திவிடுவாள், 'இது பொம்புளையன் வேலை'

வெளியே சப்பாத்துச் சத்தம் கேட்டது.

பண்டா கிழவரைப் பார்த்து சிரித்தான்.

'உது வசந்தி அம்மாள்ரை 'போய் பிரண்ட்..' 'லவ்வர்...' என்றான் அவன்.

கிழவருக்குத் தலை சுழல்வதுபோல்... கண்கள் இருள்வதுபோல...

கிழவர் முடிவு செய்துவிட்டார்: 'கொழும்பு வரழ்க்கை ஒத்து வராது'

தகப்பனாரின் முடிவைக் கண்டு ரஞ்சிதம் துடித்துப்போனான்:

'ஏன் அப்பு-- வந்த இன்றே ஊருக்குப் போறது என்கிறியள் இங்கை ஏதாவது குறையே...?'

கிழவர் சிரித்தார்:

'இல்லை பிள்ளை எனக்கு ஏனோ இங்கை வாழப் பிடிக்கவில்லை-- மூச்சு முட்டிச் செத்திடுவன் போல அந்தரமாகக் கிடக்கு... நீ ஒரு குறையும் விளங்காதே'

'மாமாவை ஏன் தடுக்கிறீர்? அவருக்கு இங்கை சரிவராது...'
என்றான் நடராசர்.

'இரண்டு நாளாவது இருந்திட்டுப் போங்களேன் அப்பு...'

'இல்லைப் பிள்ளை... என்னை மட்டக்களப்பு பஸ்ஸிலை ஏத்தி விட்டு, கொண்ணைக்கு ஒரு தந்தியைக் கொடுத்துவிடு. அங்கையும் ஒருக்காப் போட்டு ஊருக்குப் போயிடுறன்...' என்று தீர்மானமாக மாஸ்டர் கூறினார்.

ரஞ்சிதத்தின் விழிகள் கலங்கின. கிழவரின் கண்களும் கலங்கின. என்ன இருந்தாலும் உன் மகள் அவள், கனகம். இரத்தத் துடிப்பு இல்லாமல் போகுமா?

'அண்ணையைப் 'போனிலை' கூப்பிடச் சொல்லுறன் அப்பு!'

'போனிலை கூப்பிடலாமே?'

'ஓ-- மட்டக்களப்பு தியேட்டர் தானே...? மனேச்சர் இல்லாது போவாரா...?'

இரு மணித்தியாலங்களுக்குப் பிறகு தொலைபேசித் தொடர்பு கிடைத்தது; சுப்பிரமணியம் பேசினான்.

'அண்ணை... நான் இங்கை ரஞ்சி பேசறன் அப்பு உன்னட்டை வரப்போறாராம்...'

சுப்பிரமணியம் சற்று மெளனம் சாதித்தான் போலிருக்கிறது.

'ஹலோ...'

'ஓம்... ஏனும் இங்கே...?'

'தெரியாது...'

‘ரஞ்சி... அப்புவிட்டைச் சொல்லிவிடு இப்ப அவ இங்கையில்லை ஊருக்குப் போட்டா...! பிள்ளைகளுக்கும் சுகமில்லை. இரண்டு மூன்று மாதம் போக நான்வந்து கூட்டிவாறன் என்று இங்கை இப்ப சரியான மழை. அப்புவுக்கு ஒத்துக்கொள்ளாது.

கனகசபை மாஸ்ரருக்கு யாவும் கேட்டன. மழை ஒத்துக் கொள்ளாதா? ஊரிலே இல்லாத மழையா? மகனின் வார்த்தையில் ஏதோ ஒருவித அவநம்பிக்கை. வேதனையால் உள்ளம் துவண்டது.

‘அண்ணைக்கு நீங்க அங்கை வாறது விருப்பமில்லை போல, அப்பு! அவர் மனிசிக்குப் பயந்தவர்.. மச்சான் ஏதாவது சொல்லிப்போடுவா என்று பயப்படுகிறார் வீண் சுகை என்னத்திற்கு எண்டாக்கும்...’ என்றுள் ரஞ்சிதம்.

கிழவரின் இதயத்தில் பேரிடியாக ரஞ்சியின் வார்த்தைகள் இறங்கின. சுகை... சுகை... நான் என் பிள்ளைகளுக்குச் சுகையா? ஏதோ உசிரை விடுவதுபோல, தன்னோடு வந்திருக்கும்படி அழைத்தானே? எல்லாம் உதட்டோடுதான். கனகம், பார்த்தியாடி! நான் இப்போது சுகையாய் போய்விட்டேன். ரஞ்சியோடு இருக்க என்னால் முடியாது. சுப்பிரமணியம் போகமுதலே மனதைக் காட்டி விட்டான். உன் பிள்ளைகளா கடைசி காலத்தில் என்னைப் பார்க்கப் போகிறார்கள்.

கிழவரின் இதழ் கோடியில் புன்முறுவல் ஒன்று தவழ்ந்தது. உலகத்தைப் புரிந்துகொண்ட புன்னகை.

‘சொர்ணம் ஏதோ வலிந்து வலிந்து அழைத்தானே? அவனையும் பார்ப்போம்...’

‘பிள்ளை, அப்ப என்னை றெயில் ஏத்திவிடு... நான் ஊருக்குப் போகப்போறேன்...’

ரஞ்சிதம் தடுக்க முயலவில்லை;

5

காலே ‘பொலபொல’ வென்று மலர கனகசபை மாஸ்ரர் சொர்ணத்தின் வீட்டு வாசலில் நின்றார். தகப்பன்தான் வந்திருக்கிறார் என்பதை சொர்ணத்தால் நம்பவே முடியவில்லை.

‘அப்பு -- நீங்களா வாருங்கோ வாங்க..’ என்று பூரிப்போடு அவள் வரவேற்ற முறை அவருக்குச் சந்தோஷத்தையும் ஒருவகை நிம்மதியையும் தந்தது.

‘வாருங்க மாமா...’ என்று சொர்ணத்தின் கணவன் இரத்தினம் வரவேற்றான்.

‘அப்பு வந்திட்டார்...’ என்று கடைசிப் பேரன் கூச்சல் போட்டான். சொர்ணத்தின் எல்லாப் பிள்ளைகளும் அவரைச் சூழ்ந்து கொண்டனர். மூத்த பெண் குழுதம் புன்னகைத்தபடி ஒதுங்கி நின்றாள்.

கிணற்றிலே துலாவை வளைத்துத் தண்ணீர் அள்ளி முகம் கழுவியபோது என்றுமில்லா நிம்மதி மனதில் உதித்தது. தேநீரை அருந்திவிட்டுக் கிழவர் வெளியே புறப்பட்டார்.

சொர்ணம் அவர் குணம் தெரிந்தவள். காலையில் சற்று நேரம் வெளியே சென்றுதான் வருவார்;

ஓழுங்கையில் கால் வைத்தபோது, சின்னத்துரை எதிர்ப்பட்டான்.

‘என்னப்பா... நீதான் மோளோடை கொழும்பிலை’ இருக்கப் போயிட்டாய் என்டினம்... உடனே இங்கை வந்திட்டாய். ஏன் பேத்தியின்ரை கவியாணத்தை ஒழுங்கு செய்யவே...?’

கிழவர் சின்னத்துரையை வியப்போடு பார்த்தார்.

‘கொழும்பு ஒத்துவரவில்லை... அதுசரி, என்ன கவியாணக் கதை...?’

‘என்ன மறைக்கிறாய். உனக்கு ஒன்றும் தெரியாதே...? சொர்ணத்தின்ரை மோளுக்கும் இராகவின்ரை மோனுக்கும் கவியாணம் கேற்று நிச்சயமாய் போச்சு...’

‘பெடியன் டாக்குத்தர் எல்லே...’

‘ஓமோம்... அறுபதினாயிரம் காசாகக் கொடுக்கினம்...’

‘அறுபதினாயிரமோ... என்ன விசர்க்கதை? அவளிட்டை இவ்வளவு காசு இருக்காது...’

சொர்ணத்திடம் இவ்வளவு பணம் இருக்கிறதா? மாதாமாதம் தன்னிடம் வந்து அழுது, பத்தாயும் பதினைந்தாயும் வாங்கிக் கொண்டு போற சொர்ணம், அறுபதினாயிரம் சீதனம் கொடுத்துக் கவியாணம் செய்ய வசதி இருக்கிறதா?

'ஒருசதத்திற்கு வழியில்லையணை அப்பு...' என்று என்றுமே பிரலாபிக்கும் சொர்ணம் .. இது என்ன? சொர்ணம் என்னை இதுவரை காலமும் ஏமாற்றி இருக்கிறாளா? கனகம், உன் மகள் நல்லாயிருந்தால் எனக்குப் பிடிக்காதா? உன்னையும் என்னையும் அவள் எவ்வளவு தூரம் ஏமாற்றிவிட்டாள்.

சொர்ணத்தின்மீது அருவருப்பு மேலிட்டது. திரும்பி நடந்தார்: தலைவாசலில் இருந்து சொர்ணத்தின் மகன் படித்துக்கொண்டிருந்தான். தமிழ்ப்பாடம் போலும். உரத்த குரலில் படித்துக்கொண்டிருந்தான். இராஜராஜ சோழன் மகனை இராஜேந்திர சோழன் ஈழத்தின்மீது தண்டெடுத்து வந்தான்... .. அவ்வேளை ஈழத்தை...

அவரைக் கண்டதும் புன்முறுவல் ஒன்றைச் சிந்திவிட்டுத் தொடர்ந்து வாசிப்பதில் முனைந்தான்.

முற்றத்தில் இரண்டு கோழிகள் கொத்துப்பட்டோடின. அவற்றின் சண்டையை வேலியிலிருந்து ஒரு காகம் உன்னிப்பாகப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தது.

கனகசபைமாஸ்தர் வாங்கில் அமர்ந்தார். அவர் வந்ததை சொர்ணமோ இரத்தினமோ காணவில்லை. பக்கத்து அறையில் அவளும் கணவனும் ஏதோ வாக்குவாதப்படுவது மெதுவாகக் கேட்டது. அவர்களுடைய பேச்சு சரிவரக் கேட்கவில்லை. எனினும் சிதறிய நெல்லிக்காய்களாக .. 'என்ன விசர்கதை... அப்பு... பென்சன் காக... காணி .. வீட்டுச்சாமான் அப்ப சரி' எனும் வார்த்தைகள் அவருடைய செவிகளில் இறங்கின. கனகசபை மாஸ்தர் கொண்டு கூட்டிப் பார்த்துக்கொண்டார்.

தன் பிள்ளைகளை எண்ணி அவருக்கே சிரிப்பு வந்தது. ரஞ்சி... மணியம் .. சொர்ணம்...

நீண்ட நேரம் சிலையாக அமர்ந்திருந்தார்.

'எப்ப வந்தியன் அப்பு... இடியப்பம் கொண்டுவரவோ' என்று கேட்டபடி சொர்ணம் வந்தாள்.

'ஒன்றும் வேண்டாம் பிள்ளை. நான் வீட்டை போகப்போறன். திகைப்போடு தந்தையைப் பார்த்தாள் சொர்ணம்.

'அங்கையே... தனிய என்ன அப்பு செய்வியள். ?'

அவர் விரக்தியாகச் சிரித்தார்.

திக்விஜயம்

'தனிய இருக்கிறதுதான் நல்லதுபோலப் படுத்து ' அவர் ஸ்றியவிதம் சொர்ணத்தைச் சுட்டது. அவரது முடிவை எதிர்க்கும் துணிவும் அவளுக்கில்லை. மௌனமாகச் சற்றுநேரம் இருந்தாள்.

'அப்ப... பொறுங்கோ, கார்பிடிச்சு விடுகிறேன்...'

'கார் என்னத்துக்கு மோனை கால்கள் திடமாகத்தான் இருக்கு: கிட்டத்தானே? நடந்து போயிடுறன்...'

கிழவர் புறப்பட்டுவிட்டார். சொர்ணத்தின் மகன் வாசிப்பது காதுகளில் விழுகிறது.

'தனது படைவலிமையை நிலைநாட்டி, புகழ்பரப்ப திக்விஜயத்தை மேற்கொண்ட சோழ மாமன்னன் மாபெரும் தோல்வியைத் தழுவி நாட்டிற்குத் திரும்பினான்'.

(மல்லிகை—1970)

கேலவந் நாய்கள்

செங்கை
ஆதியான்

இன்னும் அவரால் பொறுத்துக்கொள்ள முடியாது; பொழுது நன்கு புலராத இவ்வேளையில், அமைதியாகத் தூங்கலாம் என்றால் 'இதுக'ளின், கொடுமை பெருங்கொடுமையாக இருக்கிறது. எவ்வளவு நேரந்தான் பொறுக்க முடியும்...?

வெளியே கூரையிலிருந்து சொட்டியபனியின் தண்மை, அணுகுள் சாக்குக் கட்டிலில் முடங்கிக் கிடந்த முருகேசரின் உடலில், சாக்கின் 'கண்கணப்பை'யும் மீறி உறைக்கத்தான் செய்தது. அதை அவரால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியும். ஆனால்...

விடிந்தும் விடியாத இந்த அதிகாலையில், வைகறைப் பொழுதின் இந்த நாய்கள் இரண்டும் போடும் சண்டையும், அதனால் ஒவ்வொன்றும் எழுப்பும் கர்ணகரோமான சத்தமும் அவர் தூக்கத்தைக் கலைத்தோடு, அசாத்தியமான கோபத்தையும் வரவழைத்தன.

ஒரு நாளா...? இரண்டு நாளா...?

ஆறுமாதங்களாக இதே கரைச்சல்தான்; இரண்டு நாய்களும் ஒன்றையொன்று கடிப்பதும், குதறுவதுமாக இருந்தன.

‘வாள்... வாள்...’

ஒரு நாயின் வேதனை யோலம் எழுந்தது; மற்ற நாய் எக்கச் சக்கமாகக் கடித்து விட்டது போலும்! கடிபட்ட வேதனையில் ஓல மிட்ட நாயின் குரல்விருந்து அது தன் வீட்டுநாய் என்பதை முரு கேசர் உணர்ந்துகொண்டார்; அதன் மேலும் அவரால் பொறுக்க முடியவில்லை.

போர்வையை எறிந்துவிட்டு வேகமாக எழுந்து வெளியே வந்தார்.

முற்றத்தில் இவர் நாய் முனகிக்கொண்டு கிடந்தது. அறுபட்டுத் தொங்கிய காதொன்றிலிருந்து; கட்டி இரத்தம் வடிந்துகொண்டிருந்தது.

முருகேசருக்குப் ‘பத்தி’க் கொண்டு வந்தது.

பக்கத்து வீட்டு கம்பிவேலிக்கப்பால் கடித்த அந்த முரட்டு நாய் உறுமிக்கொண்டு நின்றிருந்தது. இவர் கண்களில் பட்டது; அந்த நாயைப் பார்த்ததும் இவருடைய ஆத்திரம் அதிகரித்து விட்டது.

‘இவன்ரை நாயா கடித்தது..?’

ஓடிப்போய் முற்றத்தில் காயப்போட்டிருந்த விறகு கட்டையை எடுத்து, முரட்டுத் தனமாக, கடித்தநாயை நோக்கி வீசி எறிந்தார்; இலக்குத் தவறாது எறிவதில் இவருக்குப் பரிச்சயம் காணாது; என்பதை நிரூபித்து விட்டது அந்நாய்.

முருகேசர் கோபத்தோடு திரும்பினார்—

அவருடைய மனைவி நின்றிருந்தாள்.

‘‘பார்த்தியாடி! உன் கொண்ணன்வீட்டு நாய் கடித்துக்குதறி விட்டுப் போகுது? உன் கொண்ணன் ஏன் விட்டுட்டு இருக்கிறான்... அவனுக்குப் பாடம் படிப்பிக்காவிடில் நான் தம்பன்ரை முருகேசல்வ...!’’

‘‘பழைய கோபதாபங்களை ஏன் கிளறுகிறீர்கள்...? அவர் ஏன் ரவிவிடுகிறார்...?’’

மனைவி தமையனுக்காகப் பரிந்து பேசியது, முருகேசருக்கு ய்ப்பை மூட்டியது.

‘‘உன்ரை கொண்ணனுக்கு நீ பரிந்து பேசுகிறாய், என்ன...? அவன் எனக்குச் செய்த செய்கைக்கு அவன்ரை குடலை எடுத்து மாலையாகப் போட்டாலும் ஆத்திரம் தீராது...! என்னையவன் அலவாங்கலே அடிச்சதை நீ மறந்திட்டாய்? ஆசுபத்திரியிலே சாகக்கிடந்ததையும் மறந்திட்டாய்...?’’

அவரின் துணைவிக்குக் கண்கள் கலங்கிவிட்டன.

‘ஏன் இப்படிப் பேசுகிறீர்கள் ? மச்சான்மார்களுக்கேக்கை ‘அடி தடி’ வருகிறது அதிசயமே...? அவர் செய்த நன்மை எல்லாத்தையுமீ மறந்திட்டு...’

முருகேசருக்குத் கோபம் உச்சியிலேறிவிட்டது மனைவியைக் கோபமாக விழித்துப் பார்த்துவிட்டு ‘விடுவிடெ’ன்று குளிப்பதற்குக் கிணற்றடிக்குப் போனார்.

அதிகாலை-குளிர் வேறு’ அத்தோடு ஆத்திரமும் சேர்ந்து கொண்டதால், உடம்பில் விழுந்த கிணற்று நீர் ‘வெடவெட’க்க வைத்தது.

‘நல்ல ஒரு பாடம் படிப்பிக்காமல் விடுகிறதா’ அவர் உறுமிக் கொண்டார்.

‘விறுவிடு’னத் தண்ணீரை அள்ளித் தலையில் கவிழ்த்தார்.

மாணிக்கம் அவருடைய மனைவியின் தமையன்; மச்சான். ஆனால், கொஞ்சம் முரடன். விட்டுக்கொடுக்கும் தன்மை கிஞ்சித் தேனுமில்லை-முருகேசரைப்போல.

மாணிக்கமும், முருகேசரும் சிறு வயதிலிருந்தே சிநேகிதர்கள்; அதனால், அடிக்கடி அவன் வீட்டிற்குச் செல்வார். அங்கே அவனுடைய தங்கையைக் கண்டு, காதலித்து மணந்துகொண்டார்.

அதன் பிறகு, முருகேசர் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தந்தையாகும் வரை இரு குடும்பங்களுக்கும் நெருங்கிய உறவீருந்தது.

ஒட்டென்றால் ஒட்டும்.

சிறுவயதிலேயே தாய் தகப்பனை இழந்த முருகேசரின் மனைவி தமையனோடும் அவன் மனைவியோடுந் தான் இருந்து வளர்ந்தவன்; அப்பாசம் அவனை அக் குடும்பத்தோடு நெருக்கியது.

இரு குடும்பங்களிடையேயும் பிரிவுதோன்றக் காரணமாகவிருந்தது ஒரு சிறு சம்பவமே. ஆயிரம் சுருட்டுச் சுருட்டி நாளொன்றிற்குப் பத்து ரூபா உழைத்த முருகேசர் சொந்தத்தில் ஒரு சைக்கிள்கடை வைக்க விரும்பினார். நியாயமான விருப்பமாக விருக்க வசதியும் தேவையல்லவா?

‘பணத்திற்கு எங்கே போவது...?’

இந்நினைவு வந்தபோது மாணிக்கத்தின் நினைவு கூடவே வந்தது; கவியாணம் செய்யுமுன் முருகேசரின் கைகளைப் பற்றிய மாணிக்கம் கூறியவையும் நினைவில் இடம் பெற்றன.

“முருகேசு! என் தங்கையை நீ மணப்பதால் எனக்கு நிலை கொள்ளாத ஆனந்த ‘மடா’! உன்னைப்போல ஒருவனை அடைய என் தங்கை அதிர்ஷ்டம் செய்தவள்! என்னால் உனக்கு அதிகம் சீதனம் தரமுடியாது... அவள் பெயரில் ஒரு காணியிருக்கு— அதைத் தருகிறேன்! .. அத்தோடு உனக்கு உழைத்து எப்படியாவது இரண்டாயிரம் ரூபா இரண்டொரு வருடத்திலே தருவேன்...! ஏனெனில், அவளின்ரை பெயரிலே அப்பா ஈடு கொடுத்திருந்த இரண்டாயிரத்தை நான் அந்தக்காணி வாங்க எடுத்தனான்—!”

‘தருவதாகக் கூறிய அந்தப் பணத்தை எடுத்தால் என்ன?’ என அவர் நினைத்தார்! ‘இப்போது நல்லவழியாக இருக்கிறான்! தருவான் தானே?’ எனவும் மனம் கூறியது.

மாணிக்கத்திடம் போய்க் கேட்டார்; மாணிக்கமும் விரும்பியிருந்தால் கொடுத்திருக்கலாந்தான்.

‘என்னட்டை சத்தியமா ஒரு சதமுமில்லை மச்சான்! நானென்ன செய்ய...?’

“அப்ப முந்தி என்ன சொன்னனி?...”

“சொன்னன்! .. இப்ப இல்லாத போது என்னசெய்யிறது? ..”

முருகேசு ஒரு ‘சுடுதண்ணி! கோபம் பொத்துக்கொண்டு வந்தது;

என்னை என்ன ஏமாத்திறியா? ஒருக்கா அப்படிச் சொல்றது! இப்ப இப்படிச் சொல்கிறது!... உன்னட்டை பணமா இல்லை...? உன்ரை மனிசியைப் பொன்னாலே குளிப்பாட்டியிருக்கிறியே...?”

மாணிக்கத்திற்கு மனைவியை இழுத்தது பிடிக்கவில்லை;

“நீயும் உழைச்சு உன்ரை மனிசியை வைரத்தாலேகுளிப்பாட்டன்...?”

ஆற்றாமை மிகுதியால் முருகேசு தன்னை மறந்து விட்டான்:

‘உன்ரை எளிய குடும்பத்துக்கை வந்து கல்யாணம் செய்தன் பார்... என் புத்தியைச் செருப்பாலை அடிக்கவேண்டும்...!’

மாணிக்கம் துடித்துப் போனான்.

“என்னடா! சொல்றே?... எளிய குடும்பமா?...”

“என்ன ‘டேபிடே’க் கதை கதைக்கிறாய்?...”

இருவரிடையேயும் வார்த்தை கனத்தது; முடிவு—? ஆத்திரம் அறிவை மறைத்ததால் மாணிக்கம் அவ்வாங்கரிலே முருகேசுவுக்கு ஒரு மாட்டு மாட்டிவிட்டான்.

முருகேசுவுக்கு நல்லகாயம்.

அதன் பிறகு இரு குடும்பங்களிடையேயும் தொடர்பு துண்டிக்குப்பட்டது; முருகேசர் மனைவிக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் கடுமையான கட்டளை போட்டார்—மாணிக்கம் வீட்டிற்குப் போகக் கூடாதென.

இச்சண்டைக்குப் பிறகு மனைவியைக் கண்டாலே அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை; நித்தம் சண்டை சச்சரவுதான். பழிவாங்கும் குரோத எண்ணம் முருகேசரிடம் இருந்தது.

“அப்பா மோத்தைக் கழுவி விடு!” மூன்றாவது மகன் குழற்றினான்.

முருகேசர் நினைவிலிருந்து இறங்கினார்.

குளித்து விட்டுச் சாப்பிடாமலே கோபத்தோடு வேலைக்குப் புறப்பட்டார்; மனைவி சாப்பிடும்படி வற்புறுத்தியும் வயிறு பசியால் ஓலமிட்டும் ஆத்திரம் சாப்பிடவிடவில்லை.

‘மாணிக்கம்...’— அவர் உள்ளம் உறுமியது.

வீதியில் ஏறிவிட்டார்; அந்தக் கிழக்கு ஒழுங்கையால் திரும்பி ஓல் சுருட்டுக் கொட்டில் வந்து விடும்.

‘இதென்ன ஒழுங்கை முகட்டில் கூட்டமாக விருக்கிறதே? ஏதாவது சண்டையா...? யாருக்கும் யாருக்கும்...?’

வேகமாகச் சென்று பார்த்தார்.

மாணிக்கமும், இன்னொருவனும் கட்டிப் புரண்டு கொண்டிருந்தார்கள்; மற்றவன் யாரென்று அவருக்குத் தெரியவில்லை. சனம் வேடிக்கை பார்த்ததே தவிரப் பிடித்து நீக்கி விடவில்லை.

‘பளார்... பளார்—’ என மாணிக்கத்திற்கு விழுந்த அறைகள் இவருக்குப் பரமானந்தத்தைக் கொடுத்தன.

‘இவனுக்கு நல்லா வேணும்...?’

மாணிக்கத்தின் மூக்கிலிருந்தும் வாயிலிருந்தும் இரத்தம் ஒழுகியது.

முருகேசு இதைப்பார்த்து இரகித்துக் கொண்டிருந்தார்; மற்றவன் நல்ல பலசாலி. மாணிக்கத்தின் வயிற்றிலே ஓங்கி உதைத்தான்.

மாணிக்கம் சுருண்டு விழுந்தான்.

அதன் பின் தான் சனம் விழிப்படைந்தது. அடித்தவன் சைக்கிளில் ஓடிவிட்டான்:

முருகேசு கொட்டிலை நோக்கி நடந்தார்.

கொட்டிவிருந்து அவரால் சுருட்ட முடியவில்லை; காப்பிலையைப் பக்கத்திலிருந்தவனிடம் கொடுத்து விட்டு அரை நேரத்தோடு வீட்டிற்கு வந்தார்.

'என்னங்க .. அண்ணனை ஆஸ்பத்திரியில் வைத்திருக்கினமாம்! ஒருக்காப் போட்டு வருவமா? .. ஆபத்தா விருக்காம்...?' அவர் மனைவி கண்ணீரோடு கேட்டாள். முருகேசர் ஒப்புக்கொள்ள மார்ட்டார் என்று அவளுக்குத் தெரியும்; எனினும் பாசம் குரவிடும்போது கேட்காமலிருக்க முடியவில்லை:

முருகேசர் கேவியாகச் சிரித்தார்.

"அது தானில்லாத குறை!... பார்க்கப்போறியா?... போடி விசரி! போய் உன்ரை அலுவலைப் பார்...! தமையனைப் பார்க்கப் போருவாம் .. தமையனை..."

மனைவியின் கண்ணீர் அவரைக் கரைக்கவில்லை:

முருகேசர் கிணற்றடியைக் நோக்கி நடந்தார்—கால், முகம் கழுவ. ஏதோ ஒரு வித நிறைவு அவர் உள்ளத்தில் இருந்தது.

கிணற்றடியில் இருநாய்கள் சண்டை போட்டுக் கொண்டிருந்தன; ஒன்று மாணிக்கத்தின் நாய்; மற்றது அவர் என்றுமே காணாத ஒரு நாய். இரண்டு நாய்களும் ஒன்றிற்கொன்றுக்கு சகோத்தவையல்ல. ஒன்றையொன்று கடித்துக் குதறின. 'இவன்ரை நாய்க்கு நல்லா வேணும்! காலமை என்றை நாயைக் கடித்ததற்கு நல்லா இது வேணும்!'—வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றார்.

அவருடைய மகிழ்வு நினைவு எல்லாம் அழிந்து போகக்கூடிய ஒரு சம்பவம் மறுகணம் நடந்தது; எங்கிருந்தோ பாய்ந்து வந்த இவர் வீட்டு நாய் மாணிக்கத்தின் நாயோடு சேர்ந்து மற்ற நாயின் மேல் பாய்ந்து கடித்தது. இரண்டின் எதிர்ப்பைச் சமாளிக்க முடியாது மற்ற நாய் ஓலமிட்டபடி ஓடி மறைந்தது:

இவற்றைக் கண்ணிமைக்காது முருகேசு பார்த்தார்.

கேவலம் நாய்கள்

‘கேவலம் நாய்கள்... காலையில் ஒன்றையொன்று கடிபட்டுக் கொண்டன! பின் வேறொரு நாயை ஒன்று சேர்ந்து கடித்துக் துரத்து கின்றன...!’

அவர் இதயத்தில் ஒரே குழப்பம்:

‘கேவலம் நாய்கள்...!’

‘ஆனால் நான்...?’

‘மாணிக்கம் இரத்த மொழுக நிற்கிரூன்! யாரோ ஒருவன் உதைக் கிரூன்! இவர் பார்த்து ரசித்தபடி நிற்கிரூர்!’

கண்களில் படர்வது நீர்த்திரையா?...

குழப்பம் நீங்கித் தெளிவு பிறந்துவிட்டது.

‘‘தம்பி! அம்மாவை வெளிக்கிடச் சொல், ஆசுப்பத்திரிக்குப் போக! கந்தசாமியின்ரை காரைப் போய்க் கூட்டியா...!’’

(வீரகேசரி—1962)

சரிமும் முத்துமும்

செங்கை ஆதியான்

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரின் இதயத்தில் காரிருளாகக் கவலைகள் இன்று சூழ்ந்துவிட்டன. அவருடைய மனம் எந்த ஒரு நிலையிற்கூட இவ்வளவு தூரம் கவலையில் ஆழ்ந்து போனது கிடையாது. அவரின் அப்பு செத்துப்போன ஆரும் நாளே கணவனின் வழியைப் பின்பற்றி அவரின் ஆச்சியும் சென்றபோது கூட, அவர் இவ்வளவு தூரம் வேதனைக் குகையுள் மூச்சு முட்டியது கிடையாது.

'சாகிற வயதுதான். வாழ்ந்து அனுபவித்தவர்கள். கிடந்து அமுந்தாமல் போயிட்டினம்' என்று மனதைத் தேற்றிக்கொண்டார். காரணகாரியத்தோடு சிந்தித்து மனதை அதிகம் அலட்டாது, கூடிய வரை மகிழ்ச்சியாக இருக்க முயல்பவர், மாஸ்ரர். அதனால்தான் கடைசி மகள் ஞானத்தின் இன்றைய நிலையை எண்ணும்போது என்றமில்லாத கவலை அவரைத் தன்னுள் ஆழ்த்திக் கொண்டது.

'வாழ்கிற வயது: இவளின்ரை விதி இப்படிப் போச்சே!'

கதிர் ஒடுங்கும் வேளை. கடலின் முதுகெலும்பர்க நீண்டு கிடக்கும் பண்ணை வீதியின் பாலத்துப் பக்கச்சுவரில் அமர்ந்து. பாலத்துக் கடியில் மேற்கிலிருந்து கிழக்கு நோக்கி விரையும் நீரோட்டத்தைக் கண்ணிமைக்காது பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். கரையாக காலங் காலமாக மோதிமடியும் அலைகள், எழுச்சியுற்றுச் சுழித்து விரைந்தன. நீரோட்டத்தோடு தனது நினைவுகளும் அடித்துச் செல்லப்படுவது போல மாஸ்ரரின் மனதில் எண்ணம் திடீரென வித்தவிழ்ந்தது.

'இதற்குள் குதித்தால் என்ன' என்ற ஓர் எண்ணமும் கூடவே தலைதாக்கியது.

கின்னத்தம்பி மாஸூர் சிரித்துக்கொண்டார்:

கடற்கரையில் அமர்ந்து பொழுதுபோக்கும் வேளைகளில் எல்லாம் அவருக்கு அன்னத்தின் நினைவு தன்பாட்டில் எழும். ஐம்பது வயதைக் கடந்துவிட்ட அன்னம், பதினாறு வயதுக் குமரியாக அவ் வேளைகளில் அவருள் பேசுவாள்.

“அவரை மணக்காட்டில் கடலுக்கை தான் விழுந்து சாவாள்!”

அவளுக்குக் கடலிற்குள் விழுகிற சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை.

அன்னத்தோடு வாழ்ந்துவிட்ட முப்பத்தி நான்கு ஆண்டு வாழ்க்கையும் பசுமை மாறாத இனிய நினைவுகள்தாம். அன்னம் அவரைத் தன் கணவனாகவா மதித்தாள்? எதுவுமே தெரியாத ஒரு குழந்தையை வளர்ப்பது போலல்லவா அவரைப் பேணிஞள். அவரும் தன்னைப் பூரணமாக அவளுக்கே அர்ப்பணித்து வாழப் பழகிவிட்டார்.

அவள் அவருடைய தேவைகளை எல்லாம் உணர்ந்து நிறைவேற்றினாள். அன்னத்தை மணந்துகொண்டதன் பின் தானாக அவர் தனக்கு எதுவுமே செய்துகொண்டது கிடையாது.

எல்லாம் அவளே செய்தாள்.

‘பள்ளிக்கெல்லே நேரமாகுது. புட்டும் ஆறப்போகுது. போய்க் குளியுங்கோ...!’ என்பாள் அவள்.

‘நேற்றுக் குளிச்சனான், அன்னம்! குளிருது... சரியாக் குளிருது...’ என்பார் அவர்.

“நேற்றைக்கு எங்கை குளிச்சனீங்கள் போய்க் குளியுங்கோ...”

அவர் பேசாது இருப்பார். அவள் துவாயையும், வேட்டியையும் எடுத்துக்கொண்டு கிணற்றடிக்குப் போவாள். அவர் பின்னால் போவார்.

சிலவேளை அவளே நீர் அள்ளி அவருக்கு வார்த்துவிடுவாள். அப்போது அவர் செய்கின்ற குறும்புகள்.

‘என்றை அன்னம்போல எவருக்குமே கிடைக்க மாட்டாது’

அவர் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்ளும் வார்த்தைகள் இவை: பலர் அவருக்குக் கூறியிருக்கிறார்கள்:

அவருடைய ஆச்சி முன்பு அடிக்கடி கூறுவாள்: “அன்னத்தைப் போல ஒரு பெண் இனிப் பிறந்தால்தான் உண்டு. நீ கொடுத்து வைச்சவன், ராசா!”

நீரோட்டத்தோடு சிறு வள்ளமொன்று கிழக்குக் கடலுக்குச் செல்கின்றது;

சிப்பியும் முத்தும்

“போதும், அன்னம்! எவ்வளவு சாப்பிட்டாச்சு...”

“கனக்கத்தான் சாப்பிட்டியள். இரண்டு ரெண்டரை மணிக்குப் பள்ளி விடுமட்டும் பசிகிடக்கவெல்லே வேணும் .. சாப்பிடுங்கோ!...”

அவர் இயங்குவார்.

“ஏன் இந்த ஊத்தை வேட்டியைக் கட்டியிள். வெளுத்த வேட்டி எடுத்தெல்லே வைச்சிருக்கிறன்...”

“நேற்றைக்கு ஒருக்காகத்தானே கட்டினது, அன்னம்?”

அவள் சிரிப்பாள்

“அதுக்கென்ன செய்கிறது? குழந்தை எங்கேயோ ஓடிப்பிடிச்சு விளையாடி ஊத்தையாக்கிக் கொண்டு வந்ததுக்கு ..”

கதிர்களுக்கும் ஓய்வில்லை; கடல் அலைகளுக்கும் ஓய்வில்லை.

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் பக்கத்திலிருந்த ஓலைப்பையை எடுத்து விரித்தார். ஒரு புகையிலை, ஒரு நெருப்புப் பெட்டி, அன்றைய பேப்பர், இரண்டு ரூபா சில்லறைக் காசு என்பன அதனுள் இருக்கும் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

அவற்றைப் புறப்படும்போது எடுத்து வைத்துக்கொண்டு வெளிக் கிட்டவர் அல்லர். அந்தப் பழக்கம் அவருக்குக் கிடையாது.

அவற்றையெல்லாம் அன்னம் எடுத்து வைத்திருப்பாள்.

“எட, எங்கடை சின்னத்தம்பியே... இஞ்சை எங்கை இருக்கிறாய்?”

பாலத்தடி நீரோட்டம் ஒருகணம் நிலைத்து அசைந்தது போல மாஸ்ரருக்குப் பட்டது. திரும்பிப் பார்த்தார்.

முருகேசு வாத்தியார் தனது டச்சுக் காலத்துச் சைக்கிலைப் பாலத்து இரும்புக் கேடரில் சாத்திவிட்டு இவர் அருகே வந்தார்.

முதிர்ந்த நட்பு; ஒரே வயதினர். இருந்தும் இருவருக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடு?

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரின் இளமை குன்றா முதுமை எங்கே? முருகேசு வாத்தியாரின் தேய்ந்து தளர்ந்த முதிர்ச்சி எங்கே?

“உனக்கென்னப்பா, பொழுது போகாமல் காற்று வாங்க வந்திருக்கிறாய். நான் பொழுது போதாது நாயாக அலையிறன்...”

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரைக் காணும் வேளைகளில் எல்லாம் இதே அர்த்தப்படத்தான் முருகேசு வாத்தியார் கூறுவார். சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரும் வழக்கமாகக் கூறும் அர்த்தத்திலேயே கூறினார்.

சிப்பியும் முத்தும்

“பொழுது யாருக்குத்தான் போதாது! எல்லாருக்கும் போதும்; அவரவர் தங்கள் தங்கள் கடமையைச் செய்யாது, மற்றவர்களின்ரை வேலைகளையும் தங்கடை தலையிலே தூக்கிப் போட்டுக் கொண்டால் நேரம் போதாதுதானப்பா! முருகேசு, உன்ரை குடும்பத்திலே எத்தனை பேர்? வயதுவந்த ஆண்பிள்ளை மூன்றுபேரெல்லே... அவங்களைக் குடும்பத்தைப் பார்க்க விடாமல் எல்லாவற்றையும் நீயேன் செய்கிறாய்?...”

முருகேசு கவலையோடு சிரித்தார்.

“நீ உன்னைப்போல மற்றவர்களையும் நினைக்கிறாய், சின்னத்தம்பி! என்ரை மனிசிக்கு இவ்வளவு காலமாகியும் குடும்பத்திற்குச் செலவு செய்யத் தெரியாது... தங்கச்சிமாருக்கு என்னட்டை இருக்கிறதை வறுகிக் கொடுக்கத்தான் தெரியும்! முத்தவள் பிள்ளை பெறுவுக்கு வீட்டை வந்து இருக்கிறாள். இரண்டாமவளுக்கு வீடு கட்டித் தரவில்லை என்று கோபம்.. முத்தவனுக்கு மாமன்ரை மோனைக் கலியாணம் செய்து தரவில்லையாம்.. கடைசியான் கார் வேண்டித் தரட்டாம் ரக்கி ஓட.. இவ்வளவுக்கை எடுக்கிற சம்பளம் போதாது. எங்கையப்பா, நிம்மதியாக இருக்க முடியும்... செத்துப்போன அண்டைக்குத்தான் நிம்மதி... உடையார் வீட்டு மூலை வளவு இரண்டாவது மோளின்ரை கலியாணத்துக்காக ஈடு வைத்தான்... அது இப்பவட்டியோடு மூழ்கப்போகுது...”

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் இந்த வேளையில் அன்னத்தை எண்ணிக் கொண்டார். எவ்வளவு கெட்டிக்காரி அவள். எடுக்கிற சம்பளத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிடுவார் அவர். அந்தச் சம்பளத்தில் அவள், அவருக்குச் செலவுக்கும் கொடுத்து, நான்கு பிள்ளைகள் கொண்ட குடும்பத்தையும் நடத்தி இருக்கிறாள்.

‘அது இல்லை, இது இல்லை, காசு போதாது’ என்று அவள் ஒரு போதும் கூறியது கிடையாது.

அவருடைய நான்கு பிள்ளைகளும் இல்லறத்தில் ஈடுபட்டு விட்டார்கள். முத்தவன் நடராசா காங்கேசன்துறையில் சேவியராக இருக்கிறான்; அவனுக்கு இப்போது மூன்று குழந்தைகள். முத்தமகள் தையல் கொட்டடியில் கலியாணமாகிக் குடும்பம் நடத்துகிறாள். இரண்டாவது மகள் கௌரி கந்தர்மடத்தில் வாழ்க்கையிட்டு நல்ல வசதியோடு இருக்கிறாள். கடைசி மகள்...

‘ஞானம்...’ சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரின் இதயம் ஒருகணம் துடியாத் துடித்தது. ஞானத்தின் கணவன் கொழும்பில் உத்தியோகம் பார்க்கின்றான். அவள் அவரோடு வீட்டில் இருக்கிறாள். தாய் வீட்டிற்கு வந்தவள். அவளை அவன் இன்னும் அழைத்துப் போகவில்லை;

“என்ன, சின்னத்தம்பி, பேசாது இருக்கிறாய்..... பொயிலை இருக்கே... இருந்தாத்தா !” என முருகேசு வாத்தியார், சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரை நினைவிற்குக் கொண்டுவந்தார்.

புகையிலையை நரம்பு பிளக்கக் கிழித்துச் சுருட்டிக்கொண்ட முருகேசு, “நான் வாறன்... தரகு கந்தையாவை ஒரு அலுவலாக வீட்டிற்கு வரச் சொன்னான்... வந்திருக்கும்” என்று புறப்பட்டார்.

தனிமை மீண்டும் சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரை அணைத்துக் கொண்டது.

முருகேசு வாத்தியாரையும் தன்னையும் மனம் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தது. முருகேசு வாத்தியாரை விட, ஏன் மூன்று இலட்சங்களுக்கு மேல் அதிபதியாக விளங்கும் சிவராசாவை விட, அவர் மகிழ்ச்சியாகத்தான் இருக்கிறார். அவர் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் யார்?

‘அன்னம்... நீ இல்லாவிட்டால்...?’

அன்னத்தின் பெருமையை அவர் புரிந்துகொண்ட சந்தர்ப்பம் இன்னொன்று உண்டு.

பாடசாலையால் வந்து, சாப்பிட்டுவிட்டு ஓய்வாகச் சாய்மனையில் படுத்திருக்கும் போது அன்னம் கதையைத் தொடங்கினான்.

“தையலுக்கு வருகிற மாசியோடு பதினெட்டு முடியப்போகுது... இப்படி இருந்தா எப்படி?...”

உண்மையில் அன்னம் கூறியது அவருக்கு விளங்கவில்லை; வினாவோடு அவனைப் பார்த்தார்.

“உங்களுக்கு ஒரு அறுப்பும் விளங்காது” என்று செல்லக் கோபத்தோடு அன்னம் தொடர்ந்தான். “தையலுக்கு ஒரு கலியாணம் செய்து வைக்கிறதில்லையே?”

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரின் இதயம் ‘திக்’கென்றது. அப்படியும் ஒரு சங்கதி குடும்பத்திலுண்டு என்பதை அன்றுதான் அவர் உணர்ந்தார்.

“அன்னம்...” என்று பரிதாபத்தோடு மனைவியை அழைத்தார்.

“நம்மடை பொன்னம்மாக்கா தன்னை மூத்த மகனுக்குத் தையலைக் கேட்கிறாய்... நடுசு நல்லாளை முடிக்கிறாய்... நகையும், ஐயாயிரம் ரூபாக் கர்சும், ஓட்டுமடக் காணியையும் சீதனமாத்திரட்டாம்... உங்களுக்குச் சம்மதமே...?”

“காசுக்கு எங்கை போகிறது...?”

அன்றுதான் முதன்முதல் சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் குடும்பக் கவலைப்பட்டார். அன்னத்தின் உதடுகளில் பழைய புன்னகை.

சிப்பியும் முத்தம்

“ஏன் காசுக்கு என்ன? அதெல்லாம் இருக்கு... உங்களுக்குச் சம்மதமே...?”

அவரின் விழிகளில் வியப்பு. மனைவியைத் திகைப்போடும், ஒரு வித பயபத்தியோடும் பார்த்தார்.

என் பிச்சைச் சம்பளத்தில் இவ்வளவு மிச்சம் பிடிக்கவும் முடியுமா?

அந்த அதிசயம் நிகழ்ந்திருக்கிறதே?

நான்கு கலியாணங்களை அன்னம் நடத்தினாள்.

மனைவி என்ற அந்தஸ்தில் அன்னத்துக்கு நிகராக எவருமில்லை; எவரும் இருக்கவும் முடியாது.

அவருடைய இரண்டாவது மகனும் ஒருவனுக்கு மனைவிதான். சுப்பிரமணியம் கௌரிமீது உயிரையே வைத்திருக்கிறான் என்பது அவருக்குத் தெரியும்.

தொட்டதற் கெல்லாம் கணவனோடு கோபிப்பது அவளுக்கு வழக்கமாகி விட்டது. வீட்டில் தாயோடும் அப்படித்தான். சுப்பிரமணியம் தன் தாய்விட்டிற்கு பணமாவும், பொருளாயும் உதவுவது அவளுக்கு விருப்பமில்லை. சாடைமாடையாக தாயோடு அவள் பேசிக்கொள்வதில் இருந்து இவற்றை அவர் உணர்ந்து இருக்கிறார்.

ஒருநாள் நேரில் காணவும், உணரவும் முடிந்தது. கௌரி வீட்டிற்கு ஒரு விடுமுறை நாள் அவர் புறப்பட்டுப் போனார்; வெளிப்படலையைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே கால் வைத்தபோது, கௌரியும் சுப்பிரமணியமும் ஏதோ வாக்குவாதப்படுவது தெரிந்தது.

பேசாது மௌனமாக நின்று பார்த்தார்.

“உங்கடை அம்மாவுக்கும் தங்கச்சிமாருக்கும் உழைச்சுக் கொட்டுறதெண்டால், என்னையேன் கட்டினவீங்கள்...” என்று கௌரி சத்தமிட்டாள்.

“ஏனப்பா கத்தறும்; பெத்ததுகளுக்கு நான் கொடுப்பன்; நீ ஆர் அதைக் கேட்க...” என்றான் சுப்பிரமணியம்.

“கத்துறனோ... நான் அப்படித்தான் கத்துவன்...”

“பளார், பளார்” என்று அதை விழுந்த சத்தமும் வீரிட்ட சத்தமும் கேட்டது.

அவர் விரைந்து வீட்டிற்குள் நுழைந்தார்.

சுப்பிரமணியம் நெற்றியைப் பொத்திக்கொண்டு நின்றான்; இரத்தம் கைவிரல்களை நனைத்திருந்தது. கௌரியின் கையில் வெற்றிலைத் தட்டம் ஒன்று.

சிப்பியும் முத்தும்

தந்தையைக் கண்டதும் கௌரி பயந்துபோனாள். சுப்பிரமணியம் வெட்கிப்போனாள்.

“கௌரி!” என்று கவலையோடு சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் அழைத்தார்.

புதியதோர் அனுபவம் மாஸ்ரருக்கு, இது.

‘அன்னம் நீ எவ்வளவு உயர்ந்தவள்!’

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் இருள் பூரணமாகக் கரம் விரித்து நிலமகளைத் தழுவிக்கொள்ளும். அடிவானில், சாய்பரப்பில் சிறிதளவு ஒளிவெள்ளத்தின் ஒடுக்கம்.

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் சுருட்டொன்றைச் சுவைக்கத் தொடங்கினார். ஈரந்தாங்கிய காற்று உடலைக் குளிரவைத்துச் சென்றது; சுருட்டின் கண்கணப்பான ஒரு இதமாக இருந்தது.

வடக்கிலிருந்து புங்குடுதீவு நோக்கிச் செல்லும் பஸ் விரைந்து வந்தது. கடற்கரை வீதியின் ஏற்றத்தாழ்வு போதாதென்று, கழித்து விட வேண்டிய பஸ்ஸின் குலுக்கலும் சேர்ந்து யானையின் முன்வரும் மணியோசையை நினைவுபடுத்தின;

‘இந்தப் பக்கந்தான் வெள்ளைக் கடற்கரை இருக்கிறது’

அன்றுதான் முதன்முதல் அன்னம் அவரோடு கோபித்துக் கொண்டதையும், மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் விட்டதையும் அவர் கண்டார்.

கால்கள் அவரை அறியாது தியங்கின. உடலில் என்றமில்லாத அசதி அன்று குடிகொண்டிருந்தது. வீட்டிற்குள் நுழைந்த போதே அன்னம் கேட்டாள்.

“எங்கை போயிட்டு வாரியள்? மத்தியானமும் சாப்பிட வராமல்...”

அவர் மெதுவாக வந்து குந்தில் அமர்ந்தார்.

“வெள்ளைக் கடற்கரைக்குப் போனாளுங்கள்...”

“சொல்லிப்போட்டுப் போயிருக்கலாமே...” என்றவள் அவரை உற்றுப் பார்த்துவிட்டுக் கேட்டாள்: “ஏன் ஒருமாதிரி இருக்கிறியள்?”

அவர் தன்னை ஓர் அரசன்போல நினைத்துக்கொண்டு மனைவியை வெற்றியோடு நிமிர்ந்து பார்த்தார் அவள் அமைச்சர்:

“...என்றுமில்லை...”

அதன்பிறகு அவள் எதுவுமே கேட்கவில்லை. அவருக்கும் ஒரு வித நிம்மதி. அடுத்த நாள், பாடசாலையிலிருந்துதான், நேற்றை நிலையின் எதிரொலியை அவர் உணர நேர்ந்தது. வந்ததும் வரா ததுமாக அன்னம் கேட்டாள்:

“நேற்றைக்கு என்ன செய்தனீங்கள்?”

—அன்னம் இம்மாதிரியாக இதுவரை கேட்டதை அவர் உணர்ந்தது கிடையாது.

“ஒன்றுமில்லையே...?”

“பொய்...” என்று அவள் குமுறினாள்; “நேற்று ஏதோ பாவிச்சனீங்களாம்.”

“அப்படி எதுவுமில்லை, அன்னம்... ஆர் சொன்னது...?”

தலையறுந்த கோழியாக அன்னம் துடித்தாள். அவளால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை. விம்மி விம்மி அழுதாள்.

அன்றும், மறுநாளும் வீட்டில் அடுப்பு மூட்டப்படவில்லை. சின்னத்தம்பி மாஸ்டர் சத்தியம் செய்து கொடுத்த பிறகுதான் அவள் பழைய அன்னமாணாள்.

அன்னம் உயர்ந்த மனைவிதான்; ஆனால், இந்த ஒரு விஷயத்தில் மட்டும் அவள் தன்னை உயர்த்திக்கொள்ளவில்லை என்று சிலவேளை மனதில் படும்.

‘நல்ல மனைவி அப்படித்தான் இருப்பாள்’ என்று சமாதானத்தையும் அவரே கூறிக்கொள்வார்.

அவருடைய மூத்த மருமகன் நடேசுவும் இடைக்கிடையே குடிக்கின்ற பழக்கமுடையவன். தையல் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படாதவன் போல் இருந்தான்.

“ஏன் மோனை, அவர் குடிக்கிறார்போல இருக்கு. நீ கண்டறிகிற தில்லையே?”

“என்ன அப்பு, செய்கிறது. சொன்னால் கேட்கமாட்டன் என்கிறார். ஆம்பினையளுக்கு எத்தனையோ பழக்கவழக்கங்கள் இருக்கும். அவற்றைத் தடுக்கிறதும் கூடாதுதானே, அப்பு?”

தையலின் விளக்கம் இது; மனைவி கணவனின் விஷயங்களில் தலையிடக்கூடாது என்கிறார்.

‘அன்னம்...’

இருள் கவிந்துவிட்டது. அவர் மெதுவாக எழுந்து நின்றார்; நேரமாகிவிட்டால் அன்னம் தேடுவாள்.

சிப்பியும் முத்தம்

வீதியில் கால் பதித்து நடக்கும்போதும், ஞானத்தின் நிலைதான் மனதில் பேய்ப்பாரமாக அழுத்தியது.

‘அக்கதைக ளெல்லாம் பொய்யாய் இருந்துவிடக் கூடாதா? ஞானம் இவற்றை நீ எப்படித் தாங்கிக்கொள்ளப் போகிறாய்?’

கொட்டடிக்குச் செல்லும் வீதியில் திரும்பும்போது, அவருக்குப் பக்கத்தில் ஒரு கார் வந்து நின்றது.

‘அப்பு, வாருங்கோவன், வீட்டிலே விடுகிறன்’. அவருடைய மூத்த மகன் அழைத்தான்.

அவனுடைய கார் இது. அவன் புகுந்த இடம் வசதியானது. அதனால்தான் போலும் அவன் தன் மனைவி கீறின கோட்டைத் தாண்டாமல் இருக்கிறான்.

‘நீயோ, தம்பி, நான் நடந்து வாரன்...’

‘இல்லை, அப்பு, வாங்கோ..’

‘நடக்கிறதுக்காகத்தான் வந்தான், தம்பி, நீ போ, வாரன்...’
நடராசா போய்விட்டான்.

நடராசா மிக நல்லவன். வந்தவள் அவனை அடக்கி வைத்திருப்பதாக அன்னம் சிலவேளை கூறுவாள். அது உண்மை என்பதை அவர் பல சந்தர்ப்பங்களில் உணர்ந்திருக்கிறார்.

ஒரு வருஷப்பிறப்பிற்கு எல்லாப் பிள்ளைகளையும் வீட்டிற்கு அழைத்திருந்தார். அன்று அவர் வீட்டில் எல்லாருக்கும் சரப்பாடு. வருவதாக முதலில் ஒப்புக்கொண்ட நடராசா பின் வரவேயில்லை.

மறுநாள் தனியாக வந்தான்.

‘நேற்றைக்கு வர முடியவில்லை, அப்பு! அவ ஆரோ சிநேகிதி வீட்டிற்கு விருந்துக்கு போகவேணும் எண்டா... அதனால், இங்கை வரவில்லை...’

அவர் தனக்குள் சிரித்துக்கொண்டார்.

எவ்வளவு வேறுபாடு?

‘அன்னம்’

வீதிகளில் விளக்குகள் ஒளி சிந்தின.

அவர் நடந்தார். மனதில் வீடு நெருங்க நெருங்க பாரம் கூடு வதுபோல உணர்வு.

‘ஞானம், உன்னை தலையிலே இப்படியா எழுதி வைத்திருக்க வேணும்!’

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரரின் மனம் திரும்பவும் கேட்டது; 'அக் கதையெல்லாம் பொய்யாக இருக்கக் கூடாதா?'

எப்படிப் பொய்யாக முடியும்? கூறியவன் நடேசு. மூத்த மருமகன் கூறும்போது நம்பாமல் இருக்க முடியுமா? அதைக் கேட்டுத் தையலும் மனம் கலங்கினுளே?

'ஞானம் நீ பெரும் அபாக்கியசாலியடி; எப்படி இதைத் தாங்கிக்கொள்ளப் போகிறாய்?'

வேதனையோடு வீட்டுப் படலையைத் திறந்தார். சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் இரண்டாம் முறையாகக் கால்கள் அவரை அறியாது தியங்கின. உடலில் என்றுமில்லாத அசதி குடிக்கொண்டது.

தலைவாசல் குந்தில் வந்து 'பொத்'தென்று அமர்ந்துகொண்டார்.

"அன்னம், ஞானத்தை வரச்சொல்லு!"

ஞானம் வந்தாள்.

அவர் ஒருகணம் ஏறிட்டு அவளைப் பார்த்தார். அவள் குழந்தை முகத்தில் கவலையின் மெல்லிய ரேகைகள் படர்ந்திருப்பது போலப் பட்டது. தலைவாரிப் பின்னித் திலகமிட்டிருந்தாள். கழுத்தில் மணத்தின் புனிதத் தன்மையைப் பறைசாற்றும் சின்னம்.

"என்ன, அப்பு?"

அவரால் எதுவுமே பேச முடியவில்லை; அன்னம் அவரைப் பார்த்ததும் ஏதோ நடந்துவிட்டது என்பதைப் புரிந்துகொண்டார்; கலக்கம் அடிவயிற்றில் படரத் தொடங்கியது.

'சின்னவள் புருஷனுக்குத் தட்டத்தாலை அடித்த அன்றுகூட இப்படித்தான் தலைகுனிந்து இருந்தார்.'

சிறு மௌனத்தின் பின் அவர் கூறினார்.

"ஞானம், இப்பிடி இரு பிள்ளை! உன்ரை புருஷனைப் பற்றிக் கொஞ்சம் கேள்விப்பட்டன்..."

அவள் அவருக்குப் பக்கத்தில் குந்தில் அமர்ந்தாள்.

"என்ன, அப்பு?" அவள் குரலில் ஆவல் தொனித்தது.

"சொல்லுங்கோவன்..."

சொல்லியே விட்டார்.

"உன்ரை புருஷனுக்குக் கொழும்பிலை ஆரேர் ஒருத்தியோடை தொடர்பாம். பிள்ளை ஒன்றுமிருக்காம்..."

சுடுகாட்டு மௌனம் ஒருகணம் நிலவியது.

சிப்பியும் முத்தும்

‘‘பொய்!...’’ என்று ஞானம், வீரிட்டாள். ‘‘இதை நான் நம்பமாட்டன்... இதெல்லாம் பொய்...’’

‘‘இல்லை, ஞானம், இவை உண்மைதான். நீ ஏமாந்துபோய் பாவி உன்னை ஏமாற்றிப் போட்டானே...’’

ஞானம் திரும்பவும் கத்தினாள்.

‘‘அவரை ஏன் பேசிறியள்... எனக்கு அவரைத் தெரியும்... அவரைப்பற்றிக் கூற நீங்கள் யார்?...’’

அவள் உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

சின்னத்தம்பி மாஸ்ரர் அன்னத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தார். அவளின் முகத்தில் பேய்கள் அறைந்தனவோ? மாஸ்ரரின் இதயத்தில் வேறு வேறு நிகழ்ச்சிகள் குமுறி எழுந்தன.

முருகேசு வாத்தியாரின் மனைவி... கௌரி... நடராசாவின் மனைவி... தையல்... இங்கே ஞானம்.

ஒரு கணம் ஞானத்தின் நினைமறந்து அன்னத்தை எண்ணிக் கொண்டார்.

‘அன்னம், நீ தோற்றாய்!’

(இலக்கியம்—1966)

2க் கூப்பாட்டுது

- ரெங்கை அழகியான்

கந்தையரின் குரல் சற்றுப் பலமாகவே ஒலித்தது. “இவளுக்கு எத்தனை வயசெண்டு நீ நினைக்கிறாய்?...” அவர் குரலில் ஆத்திரத்தோடு, மனவருத்தமும் ஊடாடியதை இராசம் உணரத் தவறவில்லை.

அவள் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள், ‘இவளுக்கு எத்தனை வயசாகிறது’ என்று.

“நீ கலியாணம்செய்து முப்பத்திரெண்டு வருடமாகிறது! கலியாணம் செய்த மறுவருடமே இவள் பிறந்தவள், என்ன? அப்ப எத்தனை வயது?... என்றை இரண்டாவது மகள் மகேஸ்வரிக்கும், உன்னை மோளுக்குமும் ஒரே வயதெல்லே?... மகேஸ்வரிக்கு ஆறுபிள்ளையருமாச்சு இண்டைக்கோ, நாளைக்கோ மூத்தவள் சாமத்தியப்பட்டு விடுவாள்!... ஆகு, உன்னைமோள் இன்னும் கலியாணம், கார்த்திகை என்று ஒன்றுமில்லாமல்...”

“கந்தையாண்ணை...!” இராசம் குறுக்கிட்டான்! ஏதோ தொடர்ந்து சொல்ல முயன்றான், முடியவில்லை, கந்தையரே தொடர்ந்தார்.

“இஞ்சைபார் இராசம்! சும்மா கண்ணீர்விட்டுப் பயனில்லை!... தகப்பனில்லாத பிள்ளையெண்டுதானே நான் உன்ரைமோளுக்கு முன் நின்று ஒரு சம்பந்தம் செய்துவைக்க முயன்றனா? நீ எனக்குத் தரகு தரப்போராய் எண்டே வந்தனா? என்றை மருமகள் பெட்டையாச்சே, எங்கையாவது சந்தோஷகாகக் குடியும் குடும்பமுமாக வாழட்டும் என்று நான் முயன்றால், தாயும் மோளுமாக ஒவ்வொரு நொட்டைசொல்லி வாற சம்பந்தங்களை எல்லாம் கலைத்தனீங்கள்..?”

இராசம் முகத்தில் அறைந்து கொண்டு அழுதாள்; “கந்தையாண்ணை! நான் என்ன செய்ய...? அவரிருந்தா எனக்கேன் இந்த வேதனையெல்லாம்?”

கந்தையருக்கு இராசம் அழுவதைக்காண வேதனையாகத்தான் இருந்தது; இராசம் கூடப்பிறந்த சகோதரியில்லாவிடிலும், ஒன்று விட்ட சகோதரி. அவளுக்காக முதலில் அவர் இரங்கவே செய்தார்; ஆனால் மறுகணம் பழையவற்றை எண்ணிக் கொண்டதால் ஆத்திரமே கூடியது.

“நல்லா அழு!... இந்தக் கேள்வியை நீ முந்திக் கேட்டிருக்க வேணும்! இப்ப கேட்டு என்ன பயன்? ஒன்றா ரெண்டா உன்ரை மோளுக்குப் பேசிக்கொண்டு வந்தன்? பதினொரு சம்பந்தமெல்லே பேசிவந்தனா? என்றை தொழிலையும்விட்டு, உங்களுக்கு மெனக் கெட்டு நான் பேசிவர... உன்ரை மோளுக்கு ஒண்டும் பிடிக்கல்லை. !’ லோங்ஸ் போட்டவனா. உத்தியோகம் பார்க்கிறவனா, சிவப்பா—மாப் பிள்ளை வேணுமெண்டால் பணக்கார வீட்டிலே பிறந்திருக்கவேணும் கண்டியோ..?” கந்தையர் பேசிக்கொண்டே போனார்.

இராசம் ஒன்றுமே கூறாது கேட்டுக்கொண்டு வந்தாள்; எதிர்த்துப்பேச அவளுக்குத் துணிவில்லை. கந்தையர் கூறுவதில் என்னதான் பிழையிருக்கு?

இவையெல்லாம் அடுப்படியில் சமையலில் ஈடுபட்டிருந்த செல்லத்தின் காதுகளில் விழத்தான் செய்தன.

அவள் விக்கித்துப்போய் செயலற்றுச் சுவரோடு சாய்ந்துகொண்டாள். அவள் அழவில்லை. இனி அழ என்னவிருக்கிறது? வெறுப்பு விருப்பு எனும் எதிரெதிர்த்துருவ உணர்ச்சிகள் அவள் உள்ளத்தில் ஊற்றெடுத்துத் தேய்ந்து அழிந்தன.

ஏனோ அவளுக்கு இப்போது தகப்பனின் நினைவு எழுந்தது; தகப்பனிருந்திருந்தால் தனக்கு இந்நிலை வராது என்று எண்ணினாளோ?

அவளுக்குப் பேசிவந்த மாப்பிள்ளைகளில் ஒருவரையும் அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை. பிடிக்காத மாப்பிள்ளையை அவள் எப்படிக்கட்டிக் கொள்ளமுடியும்?

அவளுக்கும் ஆசாபாசங்கள் இருக்கத்தானே செய்யும்? தனக்குக் கணவனாக வருபவன் அழகனாகப் படித்தவனாக, கைநிறைய உழைப்பவனாக இருக்கவேண்டும் என்று அவள் விரும்பியதில் தவறில்லை.

அவளோடு படித்த பெண்கள் எல்லாரும் டாக்டர்களுக்கும், எஞ்சினியர்களுக்கும், பட்டதாரிகளுக்கும் கட்டிக்கொண்டு ஆனந்தமாக வாழும்போது கேவலம், அவளுக்குக் கணவனாக வருபவன் ஒரு 'கிளரிக் கலாக'வாவது இருக்கவேண்டாமா?

அவளுக்கு அந்தநாள் நல்ல ரூபகமிருக்கிறது. அவளுடைய நெருங்கிய உயிர்த்தோழி பாமாவின்கலியாணவீட்டிற்குச் சென்றிருந்தாள்.

“பாமா! நீ அதிர்ஷ்டசாலியடி! . ஒரு டாக்டரைக் கட்டிக் கொள்ளப் போகிறாய் ?” எனச் செல்லம் தோழியை வாழ்த்திய போது, அவளுள்ளத்தில் கிஞ்சித்தேனும் பொழுமையிருக்கவில்லை; மகிழ்ச்சியே இருந்தது.

“போடி எனக்கு டாக்டர் கணவராக வந்தால், உனக்கு ஒரு ‘எக்கெளண்டன்’ வராமலா போகப்போகிறான்?”

பாமா அப்படிக்கூறியபோது செல்லம் தனக்கு அத்தகைய கணவன் ஒருவன் வருவான் என்றே எதிர்பார்த்தாள். ஆனால், அவள் அப்போது எண்ணவில்லை, டாக்டரை மருமகனாக எடுக்கப் பாமாவின் தகப்பனார் எவ்வளவு சீதனம் கொடுத்திருப்பாரென.

எண்ணமுடியாத நிலை,

இத்தகைய இன்ப நினைவோடு அவள் வீட்டிற்கு வந்தபோது—

“செல்லம்! உனக்கு வாறதையோடு இருபது முடியுது! உன்ர மாமா இப்ப வந்திட்டுப்போனார்! நாளைக்கு உன்னைப் பெண்பார்க்க யாரோ வாரூர்களாம்!” என்று அவள் தாய் கூறினாள்.

செல்லத்திற்கு வெட்கமாகிவிட்டது; “போம்மா?” என்று சிணுங்கியபடி தன்னறைக்குள் ஓடிவிட்டாள்.

‘நாளைக்கு தன்னைப் பார்க்க வரப்போகிறவர் எப்படி இருப்பார்? என்ன உத்தியோகம்?...’ என்றெல்லாம் தாயிடம் கேட்க அவள் விரும்பினாள்.

வெட்கம் தடுத்தது.

பாமா கூறியவை நினைவிற் சதிராடின: “உனக்கொரு ‘எக் கௌண்டன்’ வருவான்!”

பெண் பார்க்கும் படலம் நடந்தது; செல்லம் மாப்பிள்ளை வீட்டாருக்கு முன் புற்பாயில் அமர்ந்து, தலை குனிந்து கொண்டாள்; ஏதேதோ கேள்விகள் கேட்டார்கள்; செல்லத்தின் தாய்தான் பதில் கூறினாள்.

“இதிலே பாரும், தம்பி! என்றை மருமோள் தையலிலை வலு கெட்டிக்காரி!” என்று பெருமையாகக் கூறிக் கொண்டார், கந்தையர்.

செல்லத்திற்குத் தனக்குக் கணவராக வரப்போகிறவர், எப்படி இருக்கிறார் என்று நிமிர்ந்து பார்க்க வேண்டும் என்று ஆவல், ஒரு விதமாகப் பார்த்தாள்.

பட்டுவேட்டி கட்டிக்கொண்டு கம்பீரமாக அமர்ந்திருந்தார்; நல்ல சிவப்பு; அரும்புமீசை; விரல்களில் மோதிரங்களிரண்டு மின்னின.

‘நல்ல அழகர்..! பாமாவின் கணவரிலும் அழகர்’—பெருமையால் அவள் சிறு மார்பு விம்மித் தணிந்தது.

“தம்பிக்குக் கடையாலை மாதம் எவ்வளவு கிடைக்கும்...?” கந்தையர்தான் மாப்பிள்ளையிடம் வினவினார்.

இக்கேள்வி செல்லத்தின் இதயத்தில் ‘சுருக்’கென்று தைத்தது. அவள் மனக்கோட்டைகள், கட்டிய கனவுகள் யாவும் சரிந்து வீழ்ந்து மண்மேடாகின. ‘கரிக்குருவி என்று பகிடி பண்ணப்பட்ட விமலா விற்கு, பீ. ஏ. பட்டதாரி கணவன்! அழகி என்று எல்லாராலும் பேசுற்றப்பட்ட எனக்கு ஒரு கடைக்காரனா?’

கண்களில் நீர் முட்டி மோதியது; அவளால் இருக்க முடியவில்லை; புழுப்போல நெளிந்தாள்.

மறுகணம்—

‘விருட்’டென்று எழுந்து உள்ளே ஓடிவிட்டாள்.

அடுப்பில் இருந்த கறி எரிந்து மணத்தது; சுவரில் சாய்ந்திருந்த செல்லம் திடுக்கிட்டு விழிப்படைந்தாள். கறியைத் ‘துளாவி’ முதற் பாள்விட்டு இறக்கினாள்.

அவள் மனப்பாரம் இறங்கவில்லை.

வெளியே கந்தையரின் குரல் ஒலித்தது;

“என்றை மூத்தமோள் யோகம், ஒரு கடைக்காரனைத்தானே கட்டியவள்! அவளுக்கு இப்ப என்னகுறை...? இராசாத்திபோல

பிள்ளைகுட்டியளோடை சீவிக்கிறாள்! என்றை இரண்டாவது மகள் மகேசுக்கு என்ன குறை...”

“மகேஸ்வரி —” இவளை நினைத்தபோது செல்லத்திற்கு ஒருவித பொருமையாகவிருந்தது.

முதலாவது பேசிவந்த மாப்பிள்ளை கடைக்காரன் என்றதால், அவள் மணம்செய்ய மறுத்து விட்டாள்; இரண்டாவதாகப் பேசி வந்த மாப்பிள்ளை ஒரு கொம்பனியில் வேலை பார்க்கிறவன்.

அவளையும் அவளுக்குப்பிடிக்கவில்லை; லோங்கு போட்டால் என்ன, நிலையான உத்தியோகமா?”

அவளுடைய சினேகிதி ஒருத்தி ஒரு கொம்பனி மனேச்சரைத் தான் விவாகம் செய்தாள்; விவாகம் செய்த மறுமாதமே, ஏதோ கையாடியதாக வேலை பறந்துவிட்டது. அப்படித்தான் தனக்கும் நேரலாம் என்றதால் மறுத்துவிட்டாள்.

இதனால், அவளுடைய மாமன் கந்தையருக்கு மிகவும் ஆத்திரம்; அந்த மாப்பிள்ளையைத் தன் மகள் மகேஸ்வரிக்குக் கலியாணம் செய்து வைத்து விட்டார்.

“நானிருக்கவேண்டிய இடத்தில் மகேஸ்வரி” என்ற எண்ணம் ஏனோ எழுந்தது.

“நான் வேண்டாமென்ற மாப்பிள்ளை தானே?”

“மகேஸ்வரி சந்தோஷமாக இருக்கவில்லையா?”

“இரண்டு கல்வீடு வாசலிருக்கு! கார் இருக்கிறது!...”

செல்லம் எழுந்த பெருமூச்சை இதயத்துள் அடக்கிக் கொண்டாள்; வெறுப்பும், ஆற்றாமையும் மனதுள் எழுந்தன.

வெளியே கந்தையரின் குரல் ஒலித்தது:

“ஒண்டுக்குப்பின் ஒண்டாய் எத்தனை சம்பந்தம் பேசி வந்தன்? எல்லாத்துக்கும் உன்ரை மோள் நொட்டை சொல்லி வந்தான்! வயதுதான் ஏறின மிச்சம்! உத்தியோகத்திலே என்னவிருக்கு? செய்கிற தொழிலை உயர்வாகக் கருதிச் செய்தால் செல்வம் சேர்கிறது! கணவனின் தொழிலை உயர்வாக மனைவி கருதும்போது மகிழ்வு சேர்கிறது! நான் தரகுவேலை செய்யிறன்... நான் நல்லாயிருக்கேல்லையா? மூண்டு குமரைக் கரை சேர்க்கவில்லையா?”

செல்லத்தின் காதுகளில் தாயார் அழும் குரல்கேட்டது. “கந்தையாண்ணை! நான் எதைச் செய்ய முடியும்? அவளைச் செல்லமா வளர்த்துப் போட்டன்! கண்டிச்சு ஒண்டைச் சொல்ல மனங்கேட்டு

தில்லை!... ஏதாவது சொன்னால், எங்கை மண்டைதீவாரைப்போல மருந்து குடிச்சடுவாளோ என்று பயமாயிருக்கிறது...!”

‘அம்மா..’—செல்லத்தின் உள்மனம் குரலிட்டது. தகப்பன் இறந்தபிறகு, அவளை வளர்க்க அவள் எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டிருப்பாள்! படிக்க வேண்டும் என்றபோது படிப்பித்து, தையல் பழக வேண்டுமென்றபோது பழக்குவித்து, உடுப்பென்றபோது எடுப்பித்து... இப்படி எத்தனை?

‘அம்மா!’ செல்லத்தின் கண்களில் கண்ணீர் சுரந்தது.

காலம் கடந்த கழிவிரக்கமா?

“இராசம்! கடைசியா உனக்கு ஒண்டு சொல்லுறன் ! உவள வேன்ரை எண்ணப்படி நடக்கிறதென்றால், அது ஒண்டும் நடக்காது...! உவளுக்கு இப்ப முப்பத்தொரு வயது..!”

‘எனக்கு இப்போது முப்பத்தொரு வயதா?!”

“எல்லாத்தையும் காலத்தோடை விலைப்படுத்த வேண்டும்! பருவம் கடந்தா பெண்ணுக்கு மவுசில்லை..!”

‘எனக்கு இனி எதுவுமில்லையா? காலங்கடந்து விட்டதா?’

“கடைக்காரனை வேண்டாமென்றாள்! ‘கொம்பனி’க்காரனை வேண்டாமென்றாள்! சுறுட்டுக்காரனை வேண்டாமென்றாள்! பசுக்கொண்டக்டரை.. இப்படி எத்தனையை வேண்டாமென்றாள்?... இராசம்!... இப்ப உவள் வேண்டாமென்ற காலம் கழிந்துவிட்டது...! இனி இவளை வேண்டாமென்கிற காலம் வந்துட்டுது...!”

செல்லம் காதுகளைப் பொத்திக் கொண்டாள். உண்மைதான்! என்று இதயம் ஊழையிட்டது.

“கந்தையாண்ணை! போதும்...! விரும்பினு, யாருக்காவது நல்ல உத்தியோகத்தனுக்கு அவளைப்பேசி முடித்துவை! இல்லாவிட்டால்... நானிருக்கும்மட்டும் என்னோடை இருந்துவிட்டுப் போகட்டும்! அவளின்ரை விதி அது வென்று எண்ணிக் கொள்கிறன்...!”

‘என் விதி இதுனா?’

“நீயும், உன்ரை மோளும் பட்டபாடு! விரலுக்கு ஏத்ததுதான் வீக்கம்! உங்களுடைய விசயத்திலை இனித் தலையிட்டால், என்னைச் செருப்பலை அடி...!”

கதிரை தள்ளப்படும் சத்தம்

‘மாமா வெளியேறப் போகிறார்!...’

உச்சிப்பொழுது

செல்லம் சுவரைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

‘எல்லாம் என் பிழைதான்’

‘பிழையைத் திருத்த முடியாது?’

‘ஏன் முடியாது?’

‘இப்ப உவள் வேண்டாமென்ற காலம் கழிந்துவிட்டது! இனி இவளை வேண்டாமென்கிற காலம் வந்துட்டுது!’ கந்தையரின் குரல் காதுகளில் ரீங்காரமிட்டது.

வெளிப்படலை திறக்கப்படும் சத்தம் எழுந்தது.

அவள் முடிவு செய்துவிட்டாள்

வெறி கொண்டவளைப் போலச் செல்லம் அடுப்படியினிருந்து வெளியே பாய்ந்தாள். உள்ளத்து உணர்ச்சிகளுக்கும், ஆசாபாச வித்துகளுக்கும், மனக்கோட்டைகளுக்கும் சமாதி கட்டிவிட்டு, குர விலை தெளிவு தோன்றக் கத்தினாள்;

‘‘நில்லுங்கள், மாமா! நில்லுங்கள்!’’

கந்தையரின் கால்கள் நின்றன.

‘‘நீங்கள் யாருக்கு வேண்டுமானாலும் என்னை... உடைமை யாக்குங்கள், மாமா!’’

காலங் கடந்த தெளிவு; எனினும் வாழ்வு அஸ்தமிக்கவில்லை. உச்சிப்பொழுதுதான்; மம்மல் பொழுதல்ல.

(கலைச்செல்வி-1962)

யாக்குண்டம்

வானத்தின் உச்சியிலிருந்து விண்மீன் ஒன்று ஓயாமல் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தது. ஒருகணம் ஒளி வீசுவதும், மறுகணம் அணைவது மாக இருந்த அந் நட்சத்திரம் கண்ணிமிட்டுவதாக எனக்குப் படவில்லை; அது முதிர்ந்த வயோதிபத் தளர்ச்சியால் நடுங்குவதாக எனக்குப்பட்டது.

என்மனதின் இயக்கம் அப்படி அசைகின்ற எதனைக்கண்டாலும் தளர்ச்சியால் நடுங்குவதாகவே எனக்குப்படும். கடந்த ஐந்தாண்டுகளாகத்தான் எனக்கு இந்தப்பிரமை.

என் குழல் அப்படி. தளர்ச்சிகளிடையே வாழ்பவன் நான். வாழ்க்கையின் நீண்ட பயணத்தை முடித்துக்கொண்டு இறுதியை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் கிழங்களிடையே என் வாழ்க்கை கழிகின்றது; அதுதான் என்கடமை.

வயோதிப மடம் ஒன்றின் மேற்பார்வையாளனாக என்று பொறுப்பேற்றேனோ, அன்றே எனக்கு வாழ்க்கையின் தத்துவம் புரிந்து, சின்னத்தனமான உலகத்தினரின் உள்ளங்களும் புரிந்தன. உடல் தளர்ந்த வயோதிபர்களும் உள்ளந்தளர்ந்த வயோதிபர்களும் அம்மடத்தில் இறுதியை எதிர்பார்த்துப் பொழுதைக் கழித்தார்கள். அவர்களைத் தினமும் காண்கிறேன், அவர்களின் இன்ப துன்பங்களில் தினமும் பங்குகொள்கிறேன்.

வானத்தின் உச்சியிலிருந்து நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறதே, நட்சத்திரம்; அது ஏனோ இன்று எனக்குச் சாம்பசிவத் தாத்தாவை நினைவுபடுத்துகின்றது.

சாம்புத்தாத்தா எவ்வளவு இனிமையானவர். இவ்வயோதிப மடத்திற்கு அவரால் எவ்வளவு களை? சாம்புத்தாத்தா அவ்வயோதிப மடத்திற்கு வந்தவேளையும், நான் மேற்பார்வையாளனாகப் பதவியேற்ற வேளையும் ஒருநாளே. நான் முதன்முதல் வயோதிப மடத்தில் சேர்த்த முதல் வயோதிபர் அவர்தான். அந்த நாள் இன்றும் எனக்குப் பசுமை மாறாது இருக்கிறது.

மழை பெய்து ஓய்ந்திருந்த ஒரு மாலைவேளை. என் அறை வாசலின் முன் யாரோ வந்து நிற்பதுபோன்ற பிரமை ஏற்படவே தலைநிமிர்ந்து பார்த்தேன் ஒரு வயோதிபர் நின்றிருந்தார்.

பால்போல வெண்மை நிறம்; உடலில் சுருக்கங்கள் விழுந்து தளர்ந்திருந்தன. துல்லியமான வேட்டி; சால்வை. வழக்கைவிழுந்த பளபளப்பான தலை. மழையில் நனைந்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது.

உடலில் மெதுவான நடுக்கம். வலது கையால் தடியொன்றை இறுகப்பற்றி ஊன்றியபடி இடது கையால் கதவு நிலையைப் பற்றியபடி, அவர் நின்றிருந்தார். வானத்தின் உச்சியிலிருந்து நடுங்கிக்கொண்டிருக்கிறதே இந்த நட்சத்திரம். அதைப்போலத்தான் அன்று அவர் நின்றிருந்தார்.

அவர் விழிகளை என் கண்கள் சந்தித்தன. எவ்வளவு பரிதாபகரமானது.

“வாருங்கள், தாத்தா! உங்களுக்கு என்ன வேண்டும்?”

தயங்கியபடி உள்ளே நுழைந்த அவர், என்முன் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்தார்; நிம்மதியான நெடுமூச்சு எடுத்தது. சால்வையால் தலையையும் முகத்தையும் ஒத்திக்கொண்டார்.

“என் தாத்தா, அறையை விட்டு மழைக்கை வந்தீர்கள்?”

என் கேள்வி அவருக்கு விளங்கவில்லை என்பதை உடன் நான் கண்டுகொண்டேன். நான்தான் தவறான கேள்வியைக் கேட்டுவிட்டேன். அவர் இந்த வயோதிப மடத்தில் இருப்பவர்களில் ஒருவர் என நான் தவறாகக் கருதிவிட்டேன். அவர் இந்த மடத்தில் புதிதாகச் சேருவதற்காக வந்திருக்கிறார்.

“என் பெயர் சாம்பசிவம், தம்பி... என்னையும் இம்மடத்தில் சேர்த்துக்கொள்ளுவீர்களா?...”

“அனாதைகளுக்காகத்தான், இந்தமடம், தாத்தா! அனாதை என் றால் எவரையும் சேர்த்துக்கொள்வோம்... உங்களுக்குப் பிள்ளைகள் இல்லையா?”

“பிள்ளைகள் இருக்கிறவர்கள் அனாதைகளாவதில்லையா?”

அவருடைய கேள்விக்கு என்னால் உடனடியாகப் பதில்கூற முடிய வில்லை; வயோதிப மடத்தில் இருப்பவர்கள் எல்லாரும் அனாதைக் களல்லர். பிள்ளைகளாலும் உற்றாராலும் புறக்கணிக்கப்பட்டு இங்கு வந்து ஒதுங்கிய சீவன்கள் இங்கு அதிகம்தான்.

‘வயோதிப மடம் இந்நாட்டிற்கு ஒருவகையில் அவமானம்’ என்று நான் சிலவேளைகளில் நினைப்பதுண்டு. பெற்று வளர்த்து, சீராட்டிப் பாராட்டி, பாலூட்டி ஆளாக்கிய பெற்றோரை, நன்றி மறந்து, தங்களுக்கு இடைஞ்சல் என்று கருதி, வயோதிப மடத்தில் பெரிய இடங்களின் சிபார்சுகளோடு கொண்டுவந்து தள்ளிவிடும் புண்ணியவாண்களை நான் கண்டிருக்கிறேன். நாளைக்கு இவர்களுக்கு இந்நிலைவராது என்பது என்ன நிச்சயம்?

உண்மையிலேயே, எவரும் பார்ப்பதற்கு இல்லாத அனாதைக் கிழவர்கள் இங்கு இருக்கிறார்கள் தான்.

சாம்புத் தாத்தாவின் கேள்வியில் நியாயம் இருக்கவே செய் தது. அவர் தொடர்ந்தார்; அவர் விழிகள் நீரைச் சொரிந்தன;

“தம்பி..... உண்மையில் நான் அனாதை..... எனக்கு நான்கு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள். நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள்... அவர் களுக்கு நான் இப்போது உதவாதவன்! என்னால் எனக்குத் தேவை யானவற்றைத் தேடிக்கொள்ளவும் உடம்பில் பலமில்லை. நான் அனாதைதான்...”

பரிதாபத்துக்குரிய மனிதர்தான். இவரைப்போல எத்தனைபேர்?

“உங்களை இங்கு சேர்த்துக்கொள்ளச் சட்டம் இடம் கொடுக் காதே, தாத்தா?...”

அவர் சிரித்தார்.

“அதுக்காகத்தான் தம்பி, விதானையிட்டையும், டி: ஆர்: ஓ. விட்டையுமிருந்து காகிதம் வாங்கி வந்திருக்கிறன்...”

அவ்வாறாயின் அவர் அனாதைதான்.

சாம்புத்தாத்தா வயோதிபர் மடத்திற்கு வந்து ஐந்தாண்டு கள் கழிந்துவிட்டன. அவர் நேற்று வந்ததுபோலத்தான் இருக்கி றது. அவர் வந்தபிறகு இம்மடத்தில் எத்தனை மாற்றங்கள்?

மடத்தைச் சுற்றி வரண்ட கட்டாந்தரையே விரிந்துகிடந்தது. இன்று அத்தரையில் குலைகளைத் தள்ளி குட்டிகள் ஈன்று செழித்து வாழை மரங்கள் வளர்ந்திருக்கின்றன. கிணற்றங்கரையை அடுத்துக் காய்கறித் தோட்டம். எல்லாம் சாம்புத்தாத்தாவின் முயற்சி தான். சோம்பிக் கிடந்த கிழடுகள் எல்லாம் இன்று சாம்புத் தாத்தாவோடு ஏதோ தம்மாலியன்றளவு வேலை செய்கின்றன. கிடைக்கின்ற பயனில் இங்குள்ள நூற்றியிருபது கிழவர்களுக்கும் பங்குண்டு.

சாம்புத் தாத்தா அவ்வயோதிபர்களின் தலைமைப் பொறுப்பை எவருமே வழங்காமல் வகித்தார். எல்லா வயோதிபர்களும் அவரின் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படுவதை நான் கண்டிருக்கிறேன். சாம்புத்தாத்தா ஒருவகையில் அவ்வயோதிப மடத்தைப் பராமரிப்பதில் எனக்குப் பெருந்துணையாக இருந்தார் என்றே கூற வேண்டும்.

அவர் அடிக்கடி என்னை நாடி வருவார். அவர் வருகையை நானும் விரும்பினேன்.

“தம்பி, நமது மடத்திற்குப் பத்திரிகைகள் ஒழுங்காக வருவ தில்லை. ஒருக்காகக் கவனியும்...”

கவனித்தால் உண்மை புலனாகும்; வாசிகசாலைக்குப் பொறுப்பா யுள்ளவர் தமது அறையில் பேப்பர்களைப் பூட்டி வைத்திருக்கும் மர்மம்.

“தம்பி...” என்று ஒருநாள் தயங்கினார், சாம்புத்தாத்தா.

“என்ன, தாத்தா..?”

“வெள்ளிக்கிழமைகளில் எங்களுக்குப் பாயாசமும் தர ஒழுங்கு செய்துதாரும் .. ஆசைப்படுகினம்...”

எனக்குக் கண்கள் கலங்கின. எவ்வளவு ஆசைகளைத்தான் இந்த வயோதிபர்கள் வைத்திருக்கிறார்கள்?

“செய்துதரச் சொல்லுகிறேன் தாத்தா... வேறும் ஏதாவது தேவையென்றால் தயங்காமல் கேளுங்கள்...”

அவ்வயோதிப மடத்தில் ஒருவித மலர்ச்சியும் மகிழ்ச்சியும் குடி கொள்ளத் தொடங்குவதை நான் அவதானித்தேன். தங்களுக்குச் சொந்தமான வீட்டில் ஓடி-ஆடிப் பழகுவதைப்போல அங்கு எல்லா ரும் திரிந்தார்கள்.

வயோதிப மடத்து வேலைக்காரர்களுக்கும் வேலைகள் குறைந்தன. ஒரு வயோதிபருக்குச் சுகமில்லை என்றால், மற்றவர்கள் அவரைப் பரிவோடு கவனித்தார்கள். சாம்புத்தாத்தா சாகக் கிடக்கும்

வயோதிபர்களின் மலசலத் துணிகளைக் காவிச்செல்வதைப் பல தடவைகள் நான் கண்டிருக்கிறேன்.

“உங்களுக்கு ஏன் தாத்தா, இது... வேலைக்காரர்கள் கவனிப்பார்களே?...”

“இல்லை, தம்பி! இதிலை என்ன குறை... தாய் தேப்பனுக்குக் கடைசி காலத்திலை பிள்ளையள் செய்யவேண்டிய வேலை இது... பிள்ளைகள் இல்லாதவர்களுக்கு நான் செய்கிறேன்...” அவ்வேலைகளில் அவர் விழிகள் கலங்கும். எதை எண்ணிக் கலங்குவாரோ?

நான்கு பிள்ளைகளின் தந்தை அவர்; இன்று...?

சாம்புத் தாத்தாவைத் தேடி எந்த ஒரு பிள்ளையும் இதுவரை காலமும் இங்கு வந்ததை நான் காணவில்லை. ஆனால், சாம்புத் தாத்தாவின் பிள்ளைகள் நல்ல நிலையில் இருக்கிறார்கள் என்பதை நான் பலதடவை அறிய நேர்ந்திருக்கிறது.

மாவைவேலைகளில் மடத்தின் மாமர நிழலில் கும்பல் கும்பலாக அமர்ந்து வயோதிபர்கள் பலதையும் பேசிக்கொள்வார்கள். அங்கு அடிபடாத விஷயமே கிடையாது.

வாழ்ந்த வாழ்க்கை... சீரழிந்துபோன கதை... பிள்ளைகளின் தறுதலைத்தனம்... அரசியல்... எல்லாம் அவர்கள் பேச்சில் இடம் பெறும்.

“நீ உன்ரை தாய்தேப்பனை வடிவாக் கவனிச்சிருந்தால், உன்னை இண்டைக்கு உன்ரை பிள்ளைகள் கைவிட்டிருக்குமோ?...” என்பார் ஒரு கிழவர்.

“விசர்க்கதை கதைக்கிறாய்? அது என்றை விதி... அளந்த அளவு அவ்வளவுதான்... நீ என்ன திறமோ?”

“நான் மலடன்”

சாம்புத்தாத்தா வந்தால் அங்கு ஒருவகை அமைதி நிலவும்.

“உங்களுக்கு உந்தக் கதைகளை விட்டால் வேறு பேச்சில்லை... ஏதோ, எப்படியோ இங்கை வந்திட்டம். இனி அதைப்பேசிக் கவலைப்பட்டு என்ன பயன்?... இங்கையாவது சந்தோஷமாக இருக்கப்பாருங்கோ...” என்பார், அவர்.

“இண்டைக்கு இரவு என்ன சாப்பாடு?...” என்று சாம்புத் தாத்தாவைக் கேட்பார்கள்.

“கனி...” என்பார் அவர்; ஒவ்வொரு நாளும் என்னவென்ன சாப்பாடு என்று அவருக்குத்தான் தெரியும்.

வானத்தின் உச்சியிலிருந்து அந்த நட்சத்திரம் இன்னமும் நடுங்கிக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. கடந்த இரு தினங்களாக வயோதிப மடத்தில் என்றுமேயில்லாத சோகம் குடிகொண்டவிட்டது. எல்லா வயோதிபர்களும் எதையோ பறிகொடுத்தவர்கள் போல உலவினார்கள்.

சாம்புத்தாத்தா படுத்த படுக்கையாகி விட்டார். வைத்தியர்களும் கைவிரித்து விட்டார்கள். என்னைப் பெற்ற தந்தையைப் பறிகொடுப்பது போல என்னுள்ளம் வருந்துகின்றது. வயோதிப மடத்தில் எத்தனையோ பேர் இறக்கிறார்கள். என்றாலும், சாம்புத்தாத்தாவை இழக்க மடம் தயாராக இல்லை.

மாபெரும் தலைவர் ஒருவரை இழப்பதா?

எட்டு நாட்களுக்கு முன் அவர் நல்ல ஆரோக்கியத்தோடுதான் இருந்தார். என்னை அன்று மாலை சந்தித்த காட்சி மறக்கக்கூடியதா?

“தம்பி... நாளைக்கு சிவராத்திரி...”

“அதுக்கு என்ன, தாத்தா? ஏதாவது விசேஷ உணவு தேவையா?”

அவர் சிரித்தார்.

“அப்படியில்லைத் தம்பி... நாங்க நித்திரை முழிக்க விரும்புகின்றோம்...”

“உடம்புக்கு ஒத்துவருமா, தாத்தா?”

“அதிலென்ன... வருடத்தில் ஒருநாள்தானே?”

“அதுக்கு நான் என்ன செய்யவேண்டும்?...”

“இங்கு கதாப்பிரசங்கம் ஒன்றுக்கு ஏற்பாடு செய்துதாரும், தம்பி...”

அவருடைய வேண்டுகோள் நியாயமானதாகவே பட்டது. கதாப்பிரசங்கங்களும் பஜனைகளும் வயோதிபர்களுக்கு நிம்மதியைத் தரக்கூடியனவே. சாம்புத்தாத்தா நியாயமல்லாதவற்றை ஒருபோதும் கேட்கமாட்டார்.

ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தேன். வயோதிபர்கள் மிகுந்த மகிழ்வோடு சிவரர்த்திரி விரதத்தை அனுட்டித்தார்கள்.

மறுநாள் சாம்புத்தாத்தாவை நான் கண்டபோது, அவர் சோர்ந்து காணப்பட்டார்.

“என்ன தாத்தா, நித்திரைத் தூக்கக் களைப்பா?”

“இல்லை, தம்பி... நேற்றுக் கதாப்பிரசங்கம் செய்தவர் கூறிய ஒரு விஷயம் மனதைத் குழப்புகிறது -”

சாம்புத்தாத்தாவை நான் நிமிர்ந்து பார்த்தேன்: அந்த முகத்தில் கருணை பொழியுமே? ஒருவகை வைராக்கியம் எப்படிக்குடிவந்தது? அவர் தொடர்ந்தார்.

“முனிவர்களும் அசுரர்களும் யாகம் செய்தார்கள். முனிவர்கள் யாககுண்டத்தில் நெய்யையும் பாலையும் பொரியையும் அவி யாக இட்டார்கள். அக்குண்டத்திலிருந்து தேவன் ஒருவன் தோன்றினான்... அசுரர்கள் இரத்தத்தையும் ஊனையும் அவியாக இட்டார்கள்! அவர்களது குண்டத்தில் இருந்து பூதம்தான் தோன்றியது...”

நான் அவரை வியப்போடு பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்: அவர் நெற்றி வியர்வையை ஒத்திக்கொண்டு ஆவேசத்தோடு பேசினார்:

“எங்கள் இதயமும் ஒரு யாககுண்டம்தான், தம்பி!...”

அவருக்குப் பெருமூச்சு வாங்கியது. நான் அவரை ஆசுவாசப்படுத்தினேன். உண்மைதான். இன்று நினைத்துப் பார்க்கும்போது உண்மை புலனாகத்தான் செய்கிறது. பிள்ளைகளால் நன்கு பராமரிக்கப்படாது கைவிடப்பட்ட வயோதிபத் தந்தை தாய்களின் இதயங்கள் யாககுண்டங்கள்தாம். பிள்ளைகள் அக்குண்டத்தில் சொரிந்த அவி தேவனாக நிச்சயம் உருவாகாது; பூதந்தான் தோன்றும்.

சாம்புத் தாத்தாவின் இதய குண்டத்திலிருந்து தேவனா, பூதமாதோன்றியது என என்னால் நிச்சயம் கூற இயலவில்லை. முந்தநாள் சாம்புத்தாத்தா என்னைப் பார்க்க விரும்புவதாக அறிந்து போனேன். வெட்டிச்சரிந்த வாழைமரமாக அவர் படுக்கையில் கிடந்தார்.

“தம்பி...” அவர் குரல் இதய அடிவாரத்திலிருந்து எழும் ஓடுங்கிய குரலாகக் கேட்டது. “என் பிள்ளைகளை ஒருக்கா நான் பார்க்கவேணும்... அறிவித்துவிடுகிறாயா, தம்பி!...”

நான் மறுக்கவில்லை; மறுக்கும் அதிகாரம் எனக்கு இல்லை.

சாம்புத்தாத்தாவைத் தந்தையாகப் பெற்ற அப்புண்ணிய வான்களை நான் ஒருதடவை காணத்தான் வேண்டும். இனிய ஒரு தந்தையை இறுதி காலத்தில் பராமரிக்கக் கொடுத்துவைக்காத அந்தத் துரதிர்ஷ்டசாலிகளை நான் ஒருதடவை காணத்தான் வேண்டும்.

நான்கு பேருக்கும் நான் செய்தி அனுப்பினேன். இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் இருவர் ஓடோடி வந்தார்கள்.

சொந்தக்காரர்; பளபளப்பான ஆடை; நல்ல வசதியோடுதான் அவர்கள் இருந்தார்கள்;

அவர்கள் முதலில் என்னிடம் வந்து என்னைச் சந்தித்தார்கள்.

“சரம்பசிவம் என்பவர் பிள்ளைகள் நாங்கள்...”

“ஓ அப்படியா? உட்காருங்கள்...” அவர்களைக் காணும்போது என் இதயம் கடலாகக் குமுறியது.

“அவருக்கு எப்படி?...”

“கடுமைதான் இன்றையோ நாளையோ...?”

“அப்படியா? பிணத்தை எங்களிடடை தந்திடுங்கோ அவருடைய இறுதி யாத்திரையை பெரிசாச் செய்யவேணும்; கட்டாயம் செய்ய வேணும் எங்க கடமை அது...?”

கடமைக்கு எவ்வளவு அற்புதமாக இந்தப் பிள்ளைகள் விளக்கம் தருகிறார்கள்?

“ஏன், இப்பவே கொண்டு போங்களேன்...”

“சிச்சி உசிரோடை வேண்டாம் உமக்குத் தெரியாததே? கிழடுகளைப் பராமரிப்பது மிகக்கஷ்டம்... சிவன் போனவுடன் அறிவியுங்கோ..! இப்ப அவரை ஓருக்காப் பார்க்கலாமே?...”

என்னால் பொறுக்க முடியவில்லை:

“இப்ப என்னத்துக்கு? சிவன் போனவுடன் பாருங்கோ!...”

அவர்கள் என்னை வெறுப்போடு பார்த்தார்கள். என் குரலிலிருந்த வெறுப்பையும், அதனால் அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட கோபத்தையும் உணர்ந்துகொண்டேன்.

“எங்கடை ‘பாதரை’ப் பார்க்க நீர் தடைசெய்ய முடியாது.”

“இவ்வளவு காலமும் நீங்களே பாத்தனீங்கள்? சும்மா, போங்கள்...! நாளைக்கு உங்கடை பிள்ளைகள் உங்களை இங்கை கொண்டுவந்து தள்ளிவிடாமலா போகப்போகுதுகள்... செத்தபிறகு அறிவிக்கிறேன். விரும்பினால் வந்து பிணத்தைக் கொண்டுபோய் ஊருக்குக் காட்டுங்கள்.”

அவர்கள் போனபிறகு, நான் சற்றுக் கடுமையாக நடந்து கொண்டதாக உணர்ந்தேன். நான் வயோதிபமட மேற்பார்வையாளன். உணர்ச்சி வசப்பட எனக்கு இவ்விஷயத்தில் உரிமையில்லை;

வானத்து நட்சத்திரம் ஓயாமல் நடுங்கிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. எனக்குத் தூக்கம்வர மறுக்கிறது. சாம்புத்தாத்தா இப்போது எப்படி இருக்கிறாரோ?

அறையை விட்டு வெளியே வந்தேன். என் கால்கள் அவரிருந்த அறையை நோக்கி நடந்தன.

மங்கலான விளக்கு ஒளியில் சாம்புத்தாத்தா வாங்கில் கிடக்கிறார். அவரைச் சுற்றி அவரது தோழர்கள் விழிநீரைச் சுமந்து இருக்கிறார்கள்.

தாத்தாவின் பக்கத்தில் போய் நான் அமர்கின்றேன்: நான் ஏன் அழுகின்றேன்? என் கண்கள் ஏன் நீரைச் சொரிகின்றன?

“தாத்தா... சாம்புத்தாத்தா.....”

அவர் மெதுவாக விழித்து என்னைப் பார்க்கிறார்;

ஏதோ கூற அவர் உதடுகள் துடிக்கின்றன. குனிந்து அவர் உதட்டோடு வலது காதைப் பொருத்துகின்றேன்.

“தம்பி... என் பிணத்தை இங்கேயே எரித்துவிடு...”

சாம்புத்தாத்தா போய்விட்டார் எல்லா வயோதிபர்களும் கதறி அழுகின்றார்கள்.

நான் வெளியே எழுந்து வருகின்றேன்: சாம்புத்தாத்தாவின் யாக குண்டத்திலிருந்து வெளி வந்தது பூதந்தான்;

(மலர்—1970)

நணலன் ஓரம்

செய்ததை ஓதலான

1

இளவேளிற் காலத்து வைகறைப் பொழுதில் ஒருநாள்—

புகைபடிந்த கண்ணாடியாக வானம் காற்றிலே மிதக்க உருவைப் பிரதிபலிக்கும் ஸ்படிக நீர்த் தடாகத்தின் வெண்கதைப் படிகளில் கால்களைப் பரப்பி கனவுலகிலே சஞ்சரித்துக் கொண்டிருந்தான் சிங்கையர்கோன் குணவீர சிங்கை ஆரியன்.

நெடு மூச்சுக்கள் அவனது நாசிக்குவைகளை உப்ப வைத்துத் தேய்ந்தழிந்தன. அவனைப் பொறுத்த மட்டில் கடந்த ஒன்பது ஆண்டுகளாக வைகறைப் பொழுதுகள் பயங்கரங் கலந்த சோகப் பொழுதுகளாகக் காட்சி தந்தன.

அன்று புகைபடிந்த கண்ணாடி வானத்தைத் துளாவிய படி இள வெப்பக்கதிர்கள் கீழ்வானில் கிளம்ப மேல் அடிவானில் தண்மதிக் கதிர்கள் ஓடுங்க மேன்மாடத்திலிருந்து இறங்கி அந்தப் புரத்தை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தான். விடிவிளக்குகள் திரிகள் தூண்டப் பெற்று எண்ணெய் சொட்ட எரிந்தன.

‘பரவை...’ என் பரவை! நீ எவ்வளவு நல்லவள் .. வீணாக உன்னைச் சென்றவிரவு கோபித்துக் கொண்டேனே?... சென்ற விரவு மட்டுந்தானா? நான் எவ்வளவு பலவீனன்? உன்னிறை நெஞ்சை

நோக வைத்துவிட்டேனா தேவி! நான் ஆத்திரக்காரன்... எவ்வளவு ஆவலோடு அன்போடு என்னை எதிர்கொண்ட உன்னை திட்டி... பரவை உன்னை அடித்தேனா?’

மன்னனின் இதயம் ஓலமிடக் கால்கள் அரசமாதேவியின் பள்ளியறையை நெருங்கி விட்டன.

குணவீரசிங்கை ஆரியன் கதவைத் தட்டினான்; மெதுவாகவே புறங்கையால் கதவைத் தட்டினான்; கதவு மொளிகளில் பதிக்கப்பட்டிருந்த மணிகள் அசைவுற்றுச் சிலம்பின;

கதவு திறக்கப்படவில்லை;

திரும்பவும் மன்னனின் கை கதவைத் தட்டியதோடு “பரவை” என மெதுவாக விளித்தான். மென் விளிப்பின் ஒலி கதவின் மணிச் சிலம்ப நாத்ததோடு இணைந்து ஒலித்தது.

கதவங்கள் திறக்கப்படவோ விளிப்பிற்கு எதிர் குரலோ இல்லை; மன்னவனின் நெஞ்சம் துணுக்குற்றது.

‘ஆங்காரக்காரி...!’ என ஒரு கணம் கோபமுற்ற மன்னவன் இதயம் மறுகணம் குழைவுற்றது.

‘பரவை உனக்கு இன்னமும் கோபம் மாறவில்லையா?’

“தேவி!” என மறுபடியும் அழைப்பு விட்டான்; உள்ளிருந்து எக் குரலுமொலிக்கவேயில்லை.

சிங்கையர் கோனின் சிவந்த முகம் செவ்வானமாகியது; உதிர நிறமாக மன்னனின் முகம் மாற ஆவேசத்தோடு கதவை அறைந்தான்;

மணிகள் எதிர் குரவிட்டன; கலகலத்தன;

‘பரவை... கதவைத்திற!’ என குணவீரசிங்கை ஆரியன் கத்தினான்.

மன்னனின் குரல் அந்தப் புரமெங்கும் ஒலித்தது; அவன் குரல் கேட்டு தோழியர், ‘பணியாட்கள்’ காவல் வீரர் யாவரும் ஓடி வந்தனர்.

‘பரவை கதவைத்திற!’

வெறியோடு மன்னன் படபடவெனக் கதவைத் தட்டினான்; —பதிலில்லை;

“கதவைத் திறக்கிறாயா? அல்லது கதவை உடைக்கவா?”

பள்ளியறைக்கதவுகள் பேசாது நின்றன;

“உடையுங்கள்!”

சிங்கையர் கோன்குணவீர சிங்கையாரியனின் கட்டளை மறுகணம் நிறைவேற்றப்பட்டது; ஆவேசத்தோடு அறையினுள் நுழைந்த மன்னன் மறுகணம்—

“பரவை...!” என வீரிட்டுக் கத்தினான்.

மலர் மஞ்சத்தில் துயிலவேண்டிய உடல் மஞ்சத்திலிருந்து நழுவி வெறும் பளிங்குத் தரையில் உருண்டு கிடந்தது; யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் பட்டத்து ராணி அரசமாதேவி பரவை விறைத்துப்போய்க் கிடந்தாள்.

அவள் விறைத்த வலக்கையில் ஒரு ஓலைச்சுருள்;

2

ஒன்பது ஆண்டுகள் கழிந்து விட்டன.

பளிங்கு நீர்த்தாடகத்தின் படிகளில் நாடிக்குத் தன் கைகளை முட்டுக் கொடுத்து விட்டு தாடகத்து அலையற்ற நீரை வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் குணவீரசிங்கை ஆரியன்.

வைகறைப் பொழுதுகள் பயங்கரங் கலந்த சோகப் பொழுதுகள் அவனுக்கு.

“இன்று போலிருக்கின்றன! உன்னோடு கழித்த அந்த இன்ப நாட்களை பரவை என்னால் எப்படியடி மறந்துவிட முடியும்? அரச சபையிலிருந்து களைப்போடு அரண்மனை வரும் என்னை அன்போடு வாசலில் நின்று வரவேற்பாயே..? என் வலக்கரத்தால் உன் வலத்தோள்பற்றி நான் அழைத்துச் செல்ல உன் இடக்கரத்தால் என்னிடை தழுவி வருவாயே?... அவற்றை எல்லாம் எப்படித்தேவி மறக்க முடியும்?

“உன்னோடு வாழத் தகுதியற்றவன் நான்! உன் அன்பைப் புரிந்து கொள்ளாத பாவி நான்! என்னைத் தவிக்க வீட்டு விட்டுப் போய் விட்டாயே பரவை என்னை ஏமாற்றிவிட்டுப் போய்விட்டாயே பரவை?

“நீ என்னை ஏமாற்றியாயா...?”

குணவீரன் கைகளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொண்டான். முகம் புதைத்த கைப்பள்ள மெல்லிருளில் ஆழ்ந்துபோய் அவன் இருந்தான்;

“சுவாமி!”

—தேன் குரலிற்குரியவுள் யார்?

‘பரவை!’

—ஆண்டையும் காதலும் நிறைந்த குரல் அவனுடையது. மையிட்ட விழிகள் அவனை நாணத்தோடு அள்ளி உண்ண, தேன் பிலிற்றும் அவள் ஈரவுதடுகள் பிரிந்தன; முற்றிய செம்மாதூளை வெடிப்பாக.

ஏன் அப்படி என்னையே பார்க்கின்றீர்கள்?

‘நீ எவ்வளவு அழகர்க இருக்கிறாய் தெரியுமா பரவை?’

சங்குக் கழுத்தில் சுருக்கங்கள் அதிகமாகத் தலையை நிலமகளை நோக்கித் தாழ்த்திக்கொண்ட அவளின் சிறு உதடுகளில் நாணப் புன்னகை நெளிந்தது. அவள் முகம் செந்தாமரையாகியது.

‘பரவை!’ என அழைத்தான் தலைவன்.

‘ம்...’

தலை நிமிரவில்லை; குழற்பாரமா’

செம்பஞ்சுக் குழம்பால், செவ்வண்ணத் தேயத் தீட்டப்பெற்றிருந்த பாதத்துப் பெருவிரலால் நிலத்தைக் கீறியபடி ஓராயிரம் நெளிவுகள் உடலிலே தோன்ற மலர்ந்து நின்றாள் பரவை.

குணவீரசிங்கை ஆரியன் மனைவியை ஏறவிறங்கப் பார்த்தான்; அவன் உடலின் ஒவ்வொரு பகுதிகளும் உணர்ச்சிப் பெருக்கால் துறு துறுத்தன. தன் முறுகிய கரமொன்றால் அவள் மென்கரத்தைப் பற்றித் தன்னோக்கி இழுத்துக்கொண்டான்.

துணைவனின் இழுப்பால் நிலை தவறிப்போன பரவை மஞ்சத்தில் பாதி உடலும், அவன் மடியில் பாதி உடலுமாக விழுந்தாள்.

விழுந்தவள் தன்னிரு விழிகளையும் கைகளினால் பொத்திக் கொண்டாள்.

—அன்றைய இரவு இனிமையானது:

பனிங்கு நீர்த் தாடகத்து வெண் சுதைப் படிக்கரையில் தன் வசமிழந்து சோகபிம்பமாக யாழ்ப்பாண இராச்சியத்து மன்னவன் அமர்ந்திருந்தான்.

‘பரவை... என் பரவை! என்னைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டாயே? எப்படியெடி என்னை ஏங்க வைத்துவிட்டு உன்னால் தற்கொலை செய்து கொள்ள முடிந்தது? அன்றிரவு உன்மனதை நான் நோகவைத்து விட்டேனா? நான் வீண்சந்தேகக்காரன்... உன்னை இழந்த பின்புதான் உன் பெருமையை நான் உணர்கின்றேன் பரவை! நீ எவ்வளவு அன்பு என்மேல் வைத்திருந்தாய்? நானும் உன்மேல் அதிக அன்பு வைத்திருந்ததால் தான் அன்றிரவு அப்படி நடந்துகொண்டேன்!

அதிக கோபமிருக்கும் இடத்தில் அன்பிருக்கும் என்பார்கள்! பரவை... என் தேவி, உன்னை இழந்ததிலிருந்து நான் நடைப்பிணமாகி விட்டேன். எனக்கு நானே தேடிக்கொண்ட வினையிது!... ஊழ்வினை என்பது இதுதானா! இல்லைப் பரவை - இல்லை... இது ஊழ்வினையல்ல... இப்பிறப்பில் உனக்கு நான் செய்த கொடுமைக்கு எனக்குக் கிடைத்த தண்டனை!

குணவீரசிங்கை ஆரியன் எழுந்திருந்தான்; எழுந்தவன் ஒரு கணம் தயங்கி நின்று தடாகத்து நீரை உற்றுப் பார்த்தான்-நீரில் சலனமற்ற அமைதி. மன்னன் படிகளில் ஏறி அரண்மனையை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

3

அன்றிரவு—

பள்ளியறைக் கதவங்களை மெதுவாகத் திறந்தான் அவன்; எவ்வளவு தான் மெதுவாகத் திறந்த போதிலும் கதவுகளின் மொழிகளில் தொங்கிய வெண்கல மணிகள் ஒலிக்கவே செய்தன.

அறைக்குள் நுழைந்த மன்னவன் கண்கள் ஆவலோடு எதையோ தேடின.

சாளர எழினியை நீக்கிவிட்டு முகிற்றிரையை நீவி. ஒளிவீசும் சீதள நிலைவப் பார்த்தபடி நின்றிருந்தாள் பரவை. அவளின் தோள் வளைகளிலும் பவள வளையல்களிலும் பட்டு ஒளிக் கதிர்கள் சிதறிக் கொண்டிருந்தன. கச்சைகட்டிய அவன் இள மார்பகங்கள் விம்மித் தணிய அசைவீன்றி அவள் நின்றாள்.

‘நான் வந்ததை அவள் காணவில்லையா? கதவு மணிகள் ஒலித்தனவே? அது கூடவா அவளுக்குக் கேட்கவில்லை? அப்படி என்னத்தை வானில் தேடுகிறாள்? பலத்த சிந்தனையோ?... எதைப் பற்றி..? யாரைப் பற்றி...?’-அவன் இதயம் ஏனோ துணுக்குற்றது.

‘அப்படியென்று மிராது... நான் வந்ததைக் கண்டும் காணாததைப்போல நிற்கிறாளோ...? குறும்புக்காரி...’

அவன் கால்கள் அவளை நாடிச் சென்றன; பின்னால் சென்று அவள் கண்களைப் பொத்தியபோது திடுக்குற்ற அவள் ‘வீல்’ என்று அலறினாள்.

‘பரவை... தேவி! என்ன இது...?’

பரவை ஒரு கணம் மலங்க மலங்க விழித்தாள்.

‘சுவாமி, நீங்களா?... நான் யாரோ என்று பயந்து விட்டேன்...!’

‘நான் வந்தது கூடவா, தெரியவில்லை? என்ன அப்படிப் பல மான நினைவு...?’ அவள் ஒரு கணம் தயங்கியதுபோல அவனுக்குப் பட்டது. அவனையறியாமலேயே இதயத்தின் ஒரு மூலையில் ஏதேதோ நினைவுகள் குமுறத் தொடங்கின.

‘பெற்றோரை நினைத்துக் கொண்டேன்...’

‘உயிரோடு இருக்கும் பெற்றோரை நினைத்துக் கொண்டால் கண்கள் கூடக் கலங்குமா?’ அவன் குரலில் ஏவனமும் கோபத்தின் ஆரம்ப இழைகளும் தெறித்தன.

‘சுவாமி...’

குணவீரசிங்கை ஆரியன் ஆத்திரத்தோடு சிறுநடை பயின்றான்:

‘பரவை! நீ எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டாய் என்று நினைத்தேன்! நான் ஏமாந்து போனேன்...’

‘சுவாமி...’ என விரிட்டாள் பரவை:

‘பரவை! உன்னை மணந்து கொண்டது நான் செய்த பெருந்தவறு...! மனதிற்கு ஒருவனும், மஞ்சத்திற்கு ஒருவனுமாக வாழலாம் என நீ எண்ணியாயா? கனகசிங்கனும் நீயும் காதலர்களென எனக்கு முன்பு தெரிந்திருந்தால் நிச்சயமாக நானுன்னை மணந்திருக்க மாட்டேன்! உன் தந்தை, காங்கேயன்துறைத் தலைவர் கனகமாப்பாணர் அந்த உண்மையை மறைத்தார்!...’

‘கடந்து போனவற்றை ஏன் நினைவுபடுத்துகின்றீர்கள் சுவாமி!’ என விம்மினாள் பரவை:

‘மூன்றாண்டுகளுக்குப் பிறகு நினைவு படுத்துவது தவறுதான்... என்ன செய்வது... நினைவுகள் அழிவதில்லையே? உன்னால் அவன் நினைவை மறக்கமுடியாதுபோல, என்னால் நான் ஏமாந்து போனதை மறக்கமுடியவில்லை!’

‘திரும்பத்திரும்ப இதையே கூறி ஏன் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறீர்கள்’

‘நான் உன்னை சித்திரவதை செய்கிறேன்? நீதான், உன் நடத்தை தான் என்னைச் சித்திரவதை செய்கிறது!’

‘சுவாமி!’ என விம்மினாள் பரவை: ‘உங்களை மணப்பதற்குமுன் கனகசிங்கரைக் காதலித்தது தவறு!’

‘அது தவறல்ல... ஆனால் என்னை மணந்து கொண்டாயே அது தான் தவறு...!’

அவள் சற்று மெளனமாக விருந்தாள். விம்மல் ஓயவில்லை.

‘நான் என்ன செய்யமுடியும்? தந்தை வற்புறுத்தி...’

மன்னன் குறுக்கிட்டான்;

‘போதுமடி பரவை! போதும்... நீ மிகக் கேவலமானவள்...
உடல் தூய்மை மட்டும் கற்பல்ல! உள்ளத் தூய்மைதான் கற்பு!...’

அவன் வெறியோடு திரும்பி நடந்தான்.

‘நில்லுங்கள் சுவாமி! நில்லுங்கள் ..’

...பரவை வீரிட்டுக் கத்தினாள்!

மணிக்கதவுகள் கலகலத் தோய்ந்தன.

‘பரவை போய்விட்டாள்...! ஐயோ பரவை என்னைத் தவிக்க
விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாயே?

குணவீரசிங்கை ஆரியன் தன்னறை மஞ்சத்தில் வந்து குப்புற
விழுந்தான்.

4

இதே மஞ்சந்தான்—

அன்று—பரவையைக் கைப்பிடித்த அன்று—ஒன்பது ஆண்டுகளுக்கு
முன்—அலங்கரிக்கப்பெற்று முதலிரவிற்கு இன்ப அழைப்பு விடுத்து
நின்றது;

வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாத நாட்களில் அந்நாளும் ஒன்று—
நல்ல நினைவு இருக்கிறது. இன்றுபோல அவனுக்கு அவை தெரி
கின்றன.

அதோ பரவை நாணி, இடைவளைத்துக் கொடியாக நிற்கின்
றாள்;

கற்கண்டுப் பொடியுடன் தேமதுரம் அளவாகக் கலந்த சந்தனக்
கட்டை எரித்துக் காய்ச்சிய பசும்பால் இளஞ்சூட்டுடன் உதடேறக்
காத்திருக்கிறது. தோலில் மாசு மறுவற்ற பழவகைகள் தட்டுகளில்
அழகாக அடுக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இவற்றிற்கெல்லாம் மேலாக, அத்தனையும் ஒன்றாக நாணிக்
கோணி நிற்கிறாள் அவள்!

மஞ்சத்தை விட்டு சிங்கையாரியன் மெதுவாக எழுகின்றான்;
அவன் கால்கள் அழகுப் பாவையை நாடி நகர்கின்றன.

“பரவை...!”

—சொர்க்கத்திற்கு அவன் விடும் முதல் அழைப்பு:

இவ்வழைப்பை வேண்டித்தான் அவன் காத்திருந்தானோ? நிலமகளை நோக்கியவள் குலமகளை ஒரு கணம் நிமிர்ந்து நோக்கிறாள்; மறுகணம்—

அவள் அவன் காலடியில்.

“என்னை மன்னிப்பீர்களா?”

—சொர்க்கத்தின் முதற்படியில் அவள் பேசிய முதல் வார்த்தைகள்.

அவன் திடுக்குற்றுப் போகின்றான்; இனிய நாதம் எழுப்பிய சகோடயாழின் நரம்பொன்று தெறித்து விரசம் ஒலித்தது போன்றிருக்கிறது. குனிந்து அவள் தோள்களைப் பற்றித் தூக்குகிறான்.

அவள் கண்களில் முத்துக்கள்.

அவள் அத்தனையையும் கூறினாள். அவற்றை எல்லாம் கேட்க எப்படித்தான் அவனுக்குப் பொறுமை இருந்ததோ?

அன்று அவளை அவன் மன்னித்து ஏற்றுக்கொண்டான்.

5

ஆண்களுக்குரிய பலவீனமது: அவன் அதற்கு விதிவிலக்காக இருக்க முடியவில்லை. அவளை மன்னிக்கமுடிந்த அவனால் தன் மனத்தின் பலவீனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

அவன் நெஞ்சத்தில் ‘சுரீரென’க் குத்தும் நெருஞ்சிமுள் ஒன்று சதாகீறி வேதனை அளித்தது.

மலர் மஞ்சத்தில் துயிலவேண்டிய உடல் மஞ்சத்திலிருந்து நழுவி வெறும் பளிங்குத் தரையில் உருண்டு கிடந்த அக்காட்சியை அவனால் மறக்க முடியவில்லை. அவள் விறைத்த வலக்கையில் அவனுக்காக எழுதப்பட்டிருந்த ஒலைச்சுருளையும் அவனால் மறக்க முடியவில்லை; ஒலைச்சுருளின் ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அவனுக்கு மனப்பாடம்.

‘அன்பரே’ எனப் பரவை விளித்திருந்தாள்.

‘பரவை உன்னுள்ளமறிய உயிரறியத் தான் என்னை அன்பரே என விளித்தாயா? உன் அன்பிற்குரியவனா நான்? உன் மீது அன்பு செலுத்தத் தெரியாது போன முடன்!

அவள் தொடர்ந்து எழுதியிருந்தாள்:

‘இன்று என்னை நான் நன்கு உணர்ந்து கொண்டேன்: சுவாமி உடல் தூய்மை மட்டும் தான் கற்பல்ல; உள்ளத் தூய்மையுந் தான் கற்பு என்றீர்கள். உண்மைதான். உங்களை மணப்பதற்கு முன் ஒரு வரிடம் என்னுள்ளத்தை இழந்தது உண்மைதான்:

‘பரவை பரவை! எனக்கு மனைவியாக வருகிறவள் எனக்கு மட்டும் சொந்தமானவளாக... அவள் உள்ளம் எனக்காக மட்டுமுள்ளதாக... அவளேநானாக... வாழவேண்டும் என்று கனவு கண்டவன் நான்! அக்கனவு உடைந்து நொறுங்கியபோது... ஐயோ பரவை... நான் பாவி?’

ஓலைச் சுருளின் வார்த்தைகள் தொடர்ந்தன; பரவை எழுதியிருந்தாள்;

‘ஒரு முறை காதலித்த பெண் வாழவே தகுதியற்றவளா சுவாமி? நான் காதலித்தது மெய். ஆனால் உங்களை மணந்ததன் பின் அவற்றைக் கனவாக மறந்து விட்டேன். என்னை உணராத பருவத்தில் ஏற்பட்ட காதலிற்கும் என்னை உணர்ந்தபின் நிகழ்ந்த மணத்திற்கும் இடையில் எவ்வளவோ வித்தியாசங்கள்! என்னை நம்புங்கள்.. நீங்கள் நம்பவே மாட்டீர்கள். உங்களுக்கு உண்மையானவளாகவே வாழ்ந்தேன்...’

‘நம்புகிறேன் பரவை நம்புகின்றேன்; நம்பவேண்டிய காலத்தில் உன்னை நம்பவில்லை... இனி நம்பி என்ன பயன்? ..’

நிலவற்ற இருள்வானில் உடுக்கூட்டம் கண்களைச் சிமிட்டி ஒளிர்ந்தன,

மன்னவன் இதயத்தில் பேரிருள் கவிந்தது.

மஞ்சத்தில் குப்புறக் கிடந்து விம்மி விம்மி அழுதான் சிங்கையர்கோன் குணவீரசிங்கையாரியன்.

(வீரகேசரி—1964)

‘கௌரி!’

சாம்பசிவ ஐயரின் நெஞ்சப் பெருவெளியில் அவள் நினைவுகள் கொழுந்துவிட்டெரிகின்றன. தாங்கமுடியாத மனவேதனையின் பிடியில் மூழ்கிப்போய், ஜடமாகச் சாம்பசிவ ஐயர் தலைவாயில் தூணில் தலைசாய்த்து அமர்ந்திருக்கிறார்.

முகட்டு ஓடுகள் விலகிவிட்டதால் அதனூடாகச் சாய்கதிர்கள் நுழைந்து அவருடவில் பொட்டுக்கள் இட்டு நடுங்குகின்றன. தளதளத்த பப்பாசிப்பழம் போன்ற அவருடவில் கண்களுக்குப் புலனாகக்கூடிய சிறு நடுக்கம். பூநூல் அழுக்கடைந்து, வயிற்றின் பெருமடிப்புள் சிறுபகுதி மறைந்து கிடக்கின்றது. திருநீற்றுக் குறிகாணாத உடல். உலகை மறந்து தூணோடு ஐக்கியமாகிக் கலந்திருக்கும் அவர் உள்ளத்தில், பெருங்குரல் ஒன்று வீரிட்டெழுக்கிறது.

‘என்னை மன்னியுங்கோ! என்னை மன்னியுங்கோ! மன்னித்தேன் என்று ஒருக்காச் சொல்லுங்கோ’

கௌரி எதனை அவரிடம் வேண்டினாளோ அதனை அவரால் அளிக்க முடியவில்லை. மரணப் படுக்கையில் கூட, அவள் அதனைத் தான் வேண்டினாள்.

எண்ணெய் காணாமல் அவள் தலைமாட்டில் இருந்த குத்துவிளக்கு மங்குகிறது. சாம்பசிவஐயர் எண்ணெயை விட்டுத்திரியைத் தூண்டுகிறார்.

வெளிறிய முகம்; உடலைப் பீறிட்டபடி தெரியும் எலும்புகள். கவலையால் உருகிப்போனவள் அவள். அவருடன் வாழ்ந்தவள். ஒரு குழந்தைக்குத் தாயவள். மரணத்தின் அழைப்பை ஏற்றுக் காத்துக் கிடக்கின்றாள்.

ஒருகணம் அவரின் கண்கள் அவள் முகத்தை நோக்குகின்றன:

'கௌரி'—இதயத்தின் குரலது. அவளுக்குக் கேட்டுதோ என்னவோ? அவர் இதயத்தோடு இதயமாக வாழ்ந்தவள். அவர் இதயத்தின் குரல் கேட்டிருக்கும்.

அவள் விழிகளைக் கஷ்டப்பட்டுத் திறக்கிறாள். உதடுகள் எதையோ சொல்ல அசைகின்றன:

'என்னை மன்னியுங்கோ! என்னை மன்னியுங்கோ! ஒருக்கா மன்னித்தேன் என்று கூறுங்கோ!...'—இதைத்தான் வேண்டினாளோ?

அவள் வேண்டியதை அளிக்க அவரால் முடியவில்லை.

எல்லாவற்றையும் அளித்தவர் சாம்பசிவம்.

ஒன்றை மட்டும் அளிக்க முடியவில்லை அது...? அவளும் விரும்பியதைப் பெறாமலே போய்விட்டாள்.

::

::

::

ஈனக்கூட்டம் நெரிகிறது. கௌரியின் வலது கரத்தை இதமாகப் பற்றியபடி அழைத்து வருகிறார். சாம்பசிவஐயர். அவள் தலையைக் குனிந்தபடி அவரோடு இணைந்து முன்னேறுகிறாள். இருவரும் ஒருவிதமாக மேற்கு வீதிக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

'கௌரி, களைத்துப்போனியா?'

'இல்லையே?' என்றபடி முகத்தைச் சேலைத்தலைப்பால் துடைத்துக் கொள்கிறாள்: 'அப்பப்பா! எவ்வளவு சனம்?'

'கோயிலுக்குள் போவோமா, கௌரி?'

'ஐயையோ, வேண்டாம். இங்கேயே நின்று கும்பிடுவம்! அங்கே ஓரேசனம்...!'

கௌரி கண்களை மலர்த்தியபடி நிற்கிறாள்.

மேற்கு வீதியில் கும்பல் குறைகிறது.

“கௌரி, ஏதாவது வேணுமா?” அவர் கேட்டதை அவள் கவனிக்கவில்லை. அவள் விழிகள் எங்கோ நிலைத்து நிற்கின்றன.

அவரும் அங்கே பார்க்கிறார். அவரிதயம் ஒருகணம் துணுக்குறுகிறது. ஐந்தாண்டுத் தாம்பத்தியத்தில் அவர்களுக்குக் கிடைக்காத ஒன்று, அது.

“கௌரி!” அழைப்பில் ஏக்கத்தின் முழுச்சாயல்:

அவள் மெதுவாகத் திரும்பி அவரைப் பார்க்கிறாள். அவளது விழிகளில் தேங்கிநிற்கும் ஆவலை, ஆசையை ஏக்கத்தைச் சந்திக்கும் சக்தி அவருக்கில்லை.

அவள், அவருக்கு மனைவியாக மட்டும் வாழ விரும்பவில்லை. ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகவும் வாழ ஆசைப்பட்டாள்.

அவருக்கு இப்போது ஏனோ சிரிப்பு வருகிறது. எதற்குத்தான் ஆசையில்லை—சாம்பசிவ ஐயரை மணக்க வேண்டும் என்று கௌரி ஆசைப்பட்டாள். நிறைவேறியது. குழந்தை வேண்டும் என்று ஆசைப்படுகிறாள். விலைக்கு வாங்கக்கூடியதா அது?

ஏனோ கணபதி ஐயர் அவரின் நினைவில் தோற்றுகிறார். கணபதி ஐயர் வெகு சரளமாகப் பேசி எவரையும் கவர்ந்துவிடக் கூடியவர். இவர் வீட்டிற்கு அடிக்கடி வருவார்.

அன்று ஒரு சனிக்கிழமை. ஓய்வாகச் சாம்பசிவ ஐயர் படுத்திருக்கும் போதுதான் அவர் வந்தார்.

“சாம்பசிவம், இம்முறை வேளாண்மை வாய்க்கவில்லை!”

“ஏனப்பா! மழை போதாதா?”

“இல்லைச் சாம்பசிவம்! விதைநெல் வாய்க்கவில்லைப்போலிருக்கு! தெரிவு சரியில்லை...”

கௌரி சிறிது நேரம் செல்ல வருகிறாள்.

“மோரிருக்கு! குடியுங்கோ.” என்று சிரித்தபடி பேணிகளை அவர்கள் முன் வைத்துவிட்டுப் போகிறாள்.

கணபதி ஐயர் இருந்தாற்போல் சிரிக்கிறார்:

“பெண்ணும் பூமியும் ஒன்றப்பா!”

சாம்பசிவ ஐயர் புரியாமல் அவரைப் பார்க்கிறார். கணபதி ஐயர் தொடங்கினார்.

“நல்ல விதையை விதைத்தால் பூமி நல்ல விளைவை அளிக்கிறது. பெண்ணும் அப்படித்தான்! பதர்களை விதைத்தால் விளைவை எதிர்பார்க்கலாமோ?...”

சாம்பசிவ ஐயருக்கு ஏனோ இதயம் கனக்கிறது:

‘கௌரி, நல்ல பூமியடி நீ!’

—இருளின் போர்வை படர்கிறது. அவர் எழ மனமின்றி, நினைவின்றி, மரமாக இருக்கிறார்.

‘என்னை மன்னியுங்கோ!’

‘கௌரி! கௌரி!’

குழந்தையொன்று வீரிட்டலறுகிறது. அது அவள் குழந்தை. அவர் தனித்த மரமாக நிற்கிறார்: அவர் தனித்த மரம்தான். அவருக்கு யார் இருக்கிறார்கள்.

குழந்தை - ?

இயல்பாக மனதிலே சுரக்கவேண்டிய தந்தைப் பாசம் ஊற்றற்று அடங்கிவிட்டது.

::

::

::

குளத்தில் இறங்கி அவள் முழுகிறாள்; அவருந்தான். வைதீகக் குடும்பம், ஸ்தல யாத்திரைகளாவது அவள் வயிற்றில் எதையாவது உருவாக்காதா?

கரையேறும் போதுதான் அவள் அக்குழந்தையைக் கண்டாள்; தத்தித் தத்தி நடந்து, குளத்தின் படிகளில் இறங்க அது முயன்றது;

கண்டவள் கௌரி. ஓடிப்போய் தூக்கிக்கொள்கின்றாள். அவள் அக்குழந்தையை அணைத்துத் தூக்கிய விதம்? அவள் தாயாகி நிற்கிறாள். குழந்தை ஒன்றைத் தழுவி அணைத்துத் தூக்க விழைந்த அவள் கரங்கள் அக்குதலையை அணைத்துத் தோய்ந்தன.

“தேவி, நீ இங்கேயா இருக்கே?”

குழந்தையைத் தாயிடம் கொடுக்கும்போது கௌரியின் முகத்தில் படிந்த கருமை! ஒருகணத் தாயவள்.

“கௌரி!”

ஏக்க விழிகள் அவரைக் கவ்வுகின்றன;

“நான் பாவி!”—கௌரி வயிற்றைப் பிடித்துக்கொள்கிறாள்;

1 OCT 1952

‘கௌரி’

—அவர் அசையவில்லை. இருளிடையே ஊன்றி எதையோ பார்த்தபடி இருக்கிறார். யாரோ விளக்கேற்றி வைக்கிறார்கள்.

“சாம்பசிவம்!...”

அவர் ஜடம்.

“சாம்பசிவம்! இதென்ன? போனவளை எண்ணி எத்தனை நாளைக்குத்தான் இப்படி...?”

‘போனவள்’—உண்மைதான். கௌரி அவரை விட்டுப் போன வள்தான்.

வெளிப்படலை விடப்படும் ஒலி. யாரோ வருகிறார்கள்.

அவர் கண்கள் தெறிக்கின்றன. வெளிப்படலையைத் திறந்து கொண்டு கணபதி ஐயர் வருகிறார்.

‘கௌரி!’

‘என்னை மன்னியுங்கோ!’

—கணபதி ஐயர் வருகிறார்:

“சாம்பசிவம், இப்படி இருந்தால் என்னவாகும்! எல்லாரும் சாகிறது தானப்பா! அதுக்காக உயிரை நாம் விடுகிறதே? நீ இன்னும் குழந்தையே?— எழுந்திரு, சாம்பசிவம்!”

—இறுகிய நட்பு.

என்னை மன்னியுங்கோ! என்னை மன்னியுங்கோ! ஒருக்கா மன்னித்தேன் என்று சொல்லுங்கோ!

கௌரி! உன்னை நான் மன்னித்திருக்கலாம். நீ எனக்கு மனைவியாக மட்டுமல்ல, ஒரு குழந்தைக்குத் தாயாகவும் வாழ விரும்பினாய். என்ன செய்வேன், கௌரி?

ஒழுக்கம் என்பது என்ன? மனிதனது பலவீனங்களுக்காக மனிதனால் இடப்பட்ட கட்டுப்பாடுதானே? பலவீனம் வென்று கட்டுப்பாடு தகரும்போது—?

தாயாக வாழ விரும்பியவள், தாயாகாது மண்ணோடு மறைவதா?

‘நல்ல வினாபூமியில், விதைப்பவன் பதரை விதைத்தால்—?’

‘கௌரி!’

அவரின் கண்கள் நீரைப் பொழிகின்றன.

‘உன்னை நான் மன்னித்திருக்கலாம், கௌரி!’

∴

∴

∴

அச்சரியமான சந்திப்புத்தான். கணபதி ஐயரையும், அவரது குடும்பத்தையும் நயினாதிவில் அவர் எதிர்பார்க்கவேயில்லை.

‘‘கௌரி! நான் முன்பு சொல்வேனே, கணபதி என்று, அவன் இவன்தான்! முன்பு ஒன்றாகத் திரிவோம்! இப்போது கவியாணம் செய்து செம்பியன்பற்றில் இருக்கிறான்!’’

கௌரியின் விழிகள் கணபதி ஐயரின் மனைவியில் மொய்த்து நிற்கின்றன. நான்கைப் பெற்ற அவள் ஐந்தாவதை வயிற்றில் சுமந்து மலர்ந்து நிற்கிறாள்.

‘ஆண்டவனே, உனக்கேன் இந்த ஓரவஞ்சனை?’

‘‘நான் இனி ஊரோடு வந்துவிடப் போகிறேன்! அடுத்த மாதம் மட்டில் வந்துவிடுவோம், சாம்பசிவம்!’’

கணபதி ஐயர் ஊரோடு வந்துவிட்டார். சாம்பசிவ ஐயரின் அதே தெருத்தான். பழைய நண்பர்கள்.

—நட்பு இறுகிவிட்டது!

அவர் வீட்டிலே கணபதி ஐயரின் குழந்தைகள். அவள் அவற்றைப் பாராட்டினாள். கூடவே குழந்தையாகி விளையாடினாள். கணபதியின் குழந்தைகள் கௌரியின் இதயத்தில் இடம் பிடித்துக் கொண்டன.

‘‘இன்று குமாரசாமி அழுதான்! ஆற்றவே முடியவில்லை.’’

‘‘இன்று பாருங்கள், மணியன் என்னைவிட்டு வீடுபோக மாட்டன் என்று அடம்பிடித்தான்!’’

ஆரம்பத்தில் இவை அவருக்குக் கசக்கவில்லை.

∴

∴

∴

நினைவுகள் அழியக்கூடாதா?

திவசத்தை முடித்துக்கொண்டு எழும்பும்போதுதான் செல்லையா அக்கதையைக் கூறுகிறார்.

“பாருங்கோ, ஐயா! இப்ப ஒழுக்கம் உலகத்திலே வெகுவாகக் கெட்டுப்போச்சு! எங்கடை சுப்பிரமணியற்றை கடைசிப் பெட்டை புருஷன் இருக்கத்தக்கதா, அத்தான் காரனோடு தொடர்பு வைத்து ஒரு பிள்ளையையும் பெத்திட்டாளாம்!”

சாம்பசிவ ஐயர் சிரித்துக்கொள்கிறார். எது ஒழுக்கம்? கட்டுப் பாடுகளுக்காக மனித தேவையைப் பலவீனப்படுத்துவதா?

சாம்பசிவ ஐயர் சந்தியில் திரும்பும்போது கணபதி ஐயர் அவரின் வீட்டுப் படலையைச் சாத்திவிட்டு வெளியேறிக் கொண்டிருக்கிறார். ‘என்னிடம் வந்துவிட்டு நானில்லை என்று போகிறார்’ என எண்ணிக்கொண்டார்.

கணபதி ஐயர் போய்விட்டார்.

“கௌரி! என்னைத்தேடி ஆராவது வந்தினமா?”

சிலவேளைகளில் சிலவகைக் கேள்விகள் தம்மையறியாமலேயே பிறந்துவிடுகின்றன.

‘இல்லையே? ...’

அவள் குரலில் ஏனித்தனை பதட்டம்?

துரனோடு சாய்ந்திருந்த அவருடல் அசைகிறது.

“சாம்பசிவம்!” —கணபதிஐயர் அவரை உலுக்குகிறார்.

“என்ன?...” சாம்பசிவஐயரின் குரலில் விரக்தி.

“கௌரியை நினைக்கேக்கை எனக்குத் துக்கந்தான்! பாவம், கொடுத்து வைக்கவில்லை! கைக்குழந்தையைத் தவிக்கவிட்டுவிட்டுப் போட்டாள்!”

கூழிந்தவை பெருங்குரலில் விளையாடுகின்றன.

கௌரி கூறியபோது அவரால் நம்பமுடியவில்லை:

ஒரு பெண்ணின் வாழ்வு தாயாவதில்தான் பூரணத்துவம் பெறுகிறது. பெண் என்பவள் தாய்தான். அவள் தாயாவதற்காகவே பிறந்தவள். விளைவினை அளிப்பவள் அவள். அவள் பெண்ணாகப் பிறந்த பயனை அனுபவிக்கப்போகிறாள்.

‘கௌரி, நல்ல விளை நிலமடி நீ!’

கௌரி தாயாகிவிட்டாள்; அப்படியாயின் அவர் தந்தையா? விதைத்தவன் யார்? கொள்பவன் யார்?

“கௌரி!...” அந்த அறையே அவர் குரலால் அன்று கிடுகிடுத்தது. அவள் நடுங்கிப்போனாள்.

“கௌரி!... உண்மையைச் சொல்லு...?”

—அவள் திக்பிரமை அடைந்து நிற்கிறாள்; குழந்தை வீரிட்டலறு கிறது. யுக யுகாந்திரமாக அந்தச் சில கணப்பொழுதுகள் கழிகின்றன.

அவள் அவர் காலடிகளில்.

“என்னை மன்னியுங்கோ! என்னை மன்னியுங்கோ! என்னை மன்னித்தேன் என்று ஒருக்காச் சொல்லுங்கோ?”

அன்று அவர் தனிமரமாணர்.

‘அவளில் தவறில்லை’—சாம்பசிவஐயர் எண்ணிக்கொள்கிறார்:

‘அவளை மன்னித்திருக்க வேண்டும்! கௌரி, என்னால் தரமுடியாததற்கு நீ ஆசைப்பட்டாய்? அதனைப் பெற மனித பலவீனங்களாக்காக விதிக்கப்பட்ட கட்டுப்பாடுகள் தடையாவதா?...’

அவர் விம்மி விம்மி அழுகிறார்.

கணபதிஐயர் தேற்றுகிறார்.

(கலைச்செல்வி—1965)

இயற்கையின் கர்ப்பம் உடைந்து முழுதாக மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. பள்ளமான ஒழுங்குகளிலெல்லாம் முழங்காலளவிற்கு மேல் வெள்ளக்காடு. உயிர் வர்க்கமற்ற சூனியப் பிரதேசமாகச் சூழல் வெறிச்சோடிக் கிடந்தது.

செல்லாச்சிப் பாட்டி எழும்பாமல் மூலையில் முடங்கிக் கிடந்தாள்; கிழவிக்கு எழும்ப மனந்தான். ஆனால், உடல் ஒத்துழைக்க மறுத்தது. கொஞ்ச நாட்களாக அவளுடைய உடலில் என்றுமில்லாத பலவீனம் குடிகொண்டுவிட்டது. அதனைக் கிழவி நன்குணர்ந்திருந்தாள்.

மூன்று நாட்களாகப் பெய்யும் பேய் மழையோடு, கிழவிக்கும் உடலில் சோர்வு கூடிக்கொண்டது. சில வேளைகளில் அசதியால் மயக்கம் வரும்போல் இருந்தது.

நான்கு பரப்புக் காணி; பழைய காலத்து நாலு சாரம் வீடு. இரண்டும் கூடிக் குறைந்தாலும் நாற்பதினாயிரம் பெறும். செல்லாச்சிப் பாட்டியின் புருஷன் சாகும்போது முந்நூறு ரூபா சம்பளம் எடுத்தவர்டு கிழவிக்கு நூறு ரூபாவிற்குக் குறையாமல் 'பென்ஷன்' வருகிறது.

இவ்வளவு இருந்தும் என்ன? தலையிடி என்று படுத்தால், அவளைப் பார்க்க யார் இருக்கிறார்கள்?

‘இராக!’—கிழவி தன் மகளை எண்ணிக்கொண்டாள்.

அவள் இதயம் வேதனையால் சாம்பிப்போய்விட்டது. இராகவைப் பற்றி எண்ணும்போது எல்லாம், செல்லாச்சிப் பாட்டியின் கண்கள் கலங்கிப்போய் விடும்;

‘அம்மாளாச்சி, எனக்கேன் இப்படி ஒரு சோதனையை வைத்தாள்?’ எனப் படுக்கையில் கிடந்துகொண்டே கைகுவித்தாள்;

கிழவிக்குத் துணையாக இருக்க வேண்டியவனுக்கு, கிழவி துணையாக இருந்தாள்.

இதயத்தின் ஒரு மூலையில் மெல்ல வலித்தது. செல்லாச்சிப் பாட்டி எதையோ நினைத்துக் கொண்டவள்போல எழுந்திருந்தாள்.

“அம்மோ!...”

இந்தப் பெயரைக் கிழவி தாங்கியதால்தான், இந்த வேதனை? இராக பிறக்காமல் இருந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்? பிறந்தவன் எல்லோரையும் போலப் பிறந்திருக்கக் கூடாதா?

‘மூக்கும், முழியுமா’கத்தான் பிறந்தான்.

யார் தான் எதிர்பார்த்தார்கள், அவன் இப்படி ஆவான் என்று?

“அம்மா!...”

கிழவி படுக்கையை விட்டு எழுந்து, உள்ளே போனாள்; சங்கிலி கலகலத்த ஒலி கேட்டது.

உள்ளே போனவள், பதறிப் போனாள்:

“டேய்... டேய்... இதென்னடா, இராகா!...”

அவன் நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்; வெறி நிறைந்த கண்களில், இதயத்தை நெகிழச் செய்யும் பரிதாபவுணர்வும் நிறைந்திருந்ததை அவளால் மட்டுமே காணமுடியும், தூணென்றையும், காலொன்றையும் பிணைத்திருந்த மாட்டுச் சங்கிலியை வலக்கையால் முரட்டுத் தனமாகப் பிடித்திருந்தான். பற்களில் இரத்தத் துளிகள் மின்னின. சங்கிலி என்ன ‘அல்வா’வா கடித்தால் பல்லுடையாமல் இருக்க?

செல்லாச்சிப் பாட்டியின் இதயத்தில் இரத்தம் கசிந்தது.

கண்களில் நீர்சரக்க, இராகவின் அருகில் இருந்து அவன் வாயைத் துடைத்துவிட்டாள்; முதுகைத் தடவிக் கொடுத்தாள்.

வெளியே மழை தூறிக்கொண்டே இருந்தது.

'பைத்தியம் என்ன செய்யுமோ' என்ற பயம், அவனை நெருங்க யாரையும் விடவில்லை; செல்லாச்சிப் பாட்டிக்கு அத்தகைய பயமொன்றும் இல்லை.

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற வயிறு அவளுடையது?

"இரு இராசு, கோப்பி போட்டுக் கொண்டு வாறன்!"

கிழவி எழுந்து சென்றாள்.

"அம்மோ!..."

—அந்த வார்த்தையைத்தான் அர்த்தத்தோடு உபயோகிக்க அவனுக்குத் தெரிந்தது.

கிழவி நின்று, மகனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

அவன் வலது கை இப்போதும் சங்கிலியைப் இறுகப் பற்றி யிருந்தது. சங்கிலியைப் பிடித்து வேகமாகக் குலுக்கினான்.

'தன்னை அவிழ்த்து விடும்படி கேட்கிறானா?'

தாய்மையின் வேதனைச் சுமையைக் கிழவியால் தாங்கவே முடிய வில்லை.

"இராசு!"

ஒருகணம் அவிழ்த்துவிட எண்ணினான்! மறுகணம் தன்னையே நொந்துகொண்டான். அவிழ்த்து விட்டால்? சொல்லத் தேவையில்லை. பாய்க்கும், மண்ணுக்கும், வெள்ளத்திற்கும், மலத்திற்கும் வித்தியாசம் அவனுக்குத் தெரியாது.

'முப்பத்தைந்து ஆண்டுகள்!' கிழவி பெருமூச்செறிந்தாள். முப்பத்தைந்து ஆண்டுகளாகக் கிழவிக்குப் பெரும் சுமையாக அவனிடுக்கிறாள்.

அவன் அவளுக்குச் சுமை என்பதை அவள் ஒரு போதும் ஒத்துக் கொள்ளவே மாட்டாள்; சுமையாக அவள் எண்ணியதேயில்லை.

அவளின் ஒவ்வொரு உயிர் மூச்சும் அவனுக்காகத் தான் இயங்கிக் கொண்டிருந்தது.

"இரு, குஞ்சு, தண்ணி கொண்டு வாறன்."

இருந்தாற் போலக் கிழவிக்குக் கண்கள் இருண்டன. மயக்கம் வரும்போல ஒருவித கிறக்கம். கதவைப் பிடித்துக் கொண்டாள். படிப்படியாகக் கண்கள் ஒளி பெறச் சில விநாடிகள் சென்றன.

வலது கையால் சங்கிலியைப் பிடித்துக் கொண்டு அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தான், அந்த முப்பத்தைந்து வயதுக் குழந்தை.

‘எனக்குப் பிறகு இவன்ரை நிலை...?’

திடீரென எண்ணியதும் கிழவிக்குப் ‘பகீர்’ என வயிறு பற்றி எரிந்தது. அடிவயிற்றைக் கைகளால் பிசைந்து கொண்டாள்.

‘அம்மோ!...’

‘இதோ கொண்டுவாறன், இராசு!’

கிழவி மெதுவாக நடந்து அடுக்களைக்குச் சென்றாள். ஓயாது பெய்த மழையினால், கல்தரை பிசுபிசுத்தது. பழைய கால வீடு; மழை ஒழுக்குகள் நிலத்தை ஈரமாக்கியிருந்தன.

கேத்திலில் நீரை வார்த்து, அடுப்பில் வைத்தாள். ஈரத்தால் நனைந்திருந்த பனையோலைகள் எரிய மறுத்துப் புகைந்தன—கிழவியின் இதயமும் கூட.

‘எனக்குப் பிறகு இராசுவை ஆர் கவனிப்பினம்?’

அவனைக் கிழவிக்குப் பின்னால் கவனிக்க யார் இருக்கிறார்கள்? ஒரு வருமில்லை.

அவள் செத்த பிறகு, இராசுவை யாராவது பைத்தியகார ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்து விட்டால்? அவளால் அதை எண்ணவே முடியவில்லை.

சுமார் பத்தாண்டுகளுக்கு முன், அவனைப் பைத்தியங்களுக்கு வைத்தியம் செய்யும் நீர்வேலி நிபுணரிடம் கிழவி கூட்டிக்கொண்டு போனாள். வைத்தியரும் ஒரு மாதத்திற்குள் இராசுவின் பைத்தியத்தைத் தீர்த்து விடுவதாக உறுதி கூறினார்.

வைத்தியர் அவனுக்குச் செய்த வைத்தியத்தைப் பார்த்துக் கிழவி பயந்து போனாள். துவரந்தடியையும் வைத்தியர் மருந்தாக உபயோகித்தார். துவரந் தடியால் வைத்தியர் இராசுவை அடித்த அடிகள் கிழவியின் பெற்றவயிற்றில் பெருமடிகளாக விழுந்தன! துவரந்தடி அவன் உடலில் விழும்போதெல்லாம் அவன் ‘அம்மோ...! அம்மோ! என அலறினான்.

வைத்தியர் பைத்தியத்தைத் தீர்ப்பதற்கு முன் ஆளையே தீர்த்து விடுவார் போலிருந்தது.

பெற்ற வயிறு கிழவியினுடையது.

அன்றே அவள் முடிவு செய்து விட்டாள். அவன் பைத்தியமாகவே இருக்கட்டுமென.

‘அப்படித்தான் பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரியிலும் அடிப்பார்கள்!’

புகைந்த பனையோலைகள் பற்றிக்கொண்டு எரிந்தன. கிழவி கோப்பியையும், சீனியையும், பேணிகளையும் எடுத்து வைத்தாள்.

‘நான் செத்துப் போனால் அவன்ரை கதி..?’

கிழவியின் மனதில் பெரியதொரு கேள்விக்குறி எழுந்து நின்றது.

சங்கிலியால் பிணைத்த காலுடன், பசியால் துவண்டு இராசு துடிப்பது போலவும், யாரோ துவரந்தடியால் கண்கால் தெரியாமல் அடிப்பது போலவும், ஏதேதோ வெல்லாம் அவளின் மனக் கண்களில் தோன்றியழிந்தன.

‘அம்மோ..!’

கிழவி துடித்துப் பதைத்து எழுந்தாள். வேகமாகக் கோப்பியைக் கலக்கி எடுத்துக்கொண்டு வந்து இராசுவிடம் கொடுத்தாள். கொடுக்கும்போது ஏனோ கரங்கள் நடுங்கின.

இராசு கோப்பியை ஒரே முடக்கில் குடித்துவிட்டுத் தாயைப் பார்த்தான்: அப் பார்வையில் இருந்த வெறியோடு நன்றியும் கலந்திருப்பதைக் கிழவியால்தான் உணரமுடியும்.

அவனுக்கு அவள் தான் எல்லாம். குளிக்க வார்த்து துடைத்து விட்டு, ஆடை அணிவித்து, உணவு கொடுப்பதுவரை எல்லாம் கிழவி தான் செய்தாள்.

மூன்று நாட்களாக ஓயாத மழை பெய்து கொட்டுவதால், அவனுக்குக் குளிக்க வார்க்கவும் முடியவில்லை.

விருந்தையில் போட்டிருந்த பழங் கட்டிலில் வந்து ‘பொத்’ தென்று சாய்ந்தாள், செல்லாச்சிப் பாட்டி, இதயம் இலேசாக வலித்தது.

வானம் வெளுக்கத் தொடங்கியிருந்தது. மூன்று நாட்களாகக் கூடுகளுள் அடங்கிக் கிடந்த காகங்கள் அங்கொன்று மிங்கொன்று மாகத் தென்பட்டன.

கிழவி தன்னை மறந்து படுத்துக் கிடந்தாள். அவளது உள்ளக் குகையில் சம்பந்தா சம்பந்தமற்ற எண்ணக் குவைகள் முட்டி மோதி, அழிந்து கொண்டிருந்தன.

அநாதையாக இராசு தவிப்பது போலவும், யாரோ பிரப்பந்தடியால் அவனை அடிப்பது போலவும், அவன் ‘அம்மோ...’ என அலறுவது போலவும் ஏதேதோ எண்ணங்கள் கிழவியின் மனதில் எழுந்துகொண்டிருந்தன.

பெற்ற வயிறு பற்றி எரிந்தது.

‘இராச நான் போனபிறகு உன்னை ஆரடா கவனிக்கப் போகினம்? உனக்குப் பசிக்கிறதெண்டு கூடச் சொல்லத் தெரியாதே? உன் பசியை உணர்ந்து வேளா வேளைக்குச் சாப்பட்டு போட ..ஐயோ... இராச, நீ அநாதையாகத் தவிக்கப் போகிறாயேடா...?’

கிழவியின் கண்களில் ‘பொல பொல’ வெனக் கண்ணீர் மாலை தொடுத்தது: அவள் அதைத் துடைக்கவும் செயலற்றுத் துவண்டு கிடந்தாள்.

குழந்தையில்லையே என்று ஏங்கிய காலம் நினைவு வருகிறது. அந்த ஏக்கத்தோடேயே அவளின் வாழ்க்கை முடிந்திருக்கலாம்: முடிந்திருந்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருந்திருக்கும்?

கிழவியின் புருஷன் காரடித்து இறந்துபோன அன்றே அவளும் துணை போயிருப்பாள். ஆனால், இராச என்ற இந்த அவலப் பிறவி அவளைத் தனக்குத் துணையிருக்க வைத்து விட்டான்.

அவள் இறந்த பின், இனி அவனுக்குத் துணை இருப்பார் யார்? உள்ளே சங்கிலி கலகலத்தது.

‘அம்மோ! ...’

அவள் துடித்துப் பதைத்து எழும்பி உள்ளே போனாள். அவள் அவளை அழைத்ததையும் மறந்து, அவள் வந்ததையும் கவனியாமல் ஏதேதோ பிதற்றிக்கொண்டிருந்தான்.

அவன் இப்படித்தான் தேவையில்லாத நேரம் எல்லாம் கூப்பிடுவான்: என்றாலும் கிழவி வராமல் இருக்கமாட்டான்.

கிழவி திரும்பவும் வந்து கட்டிலில் படுத்துக்கொண்டாள்; பழைய படி வேதனை கவிந்து கொண்டது.

‘இராச, உன் நினை...?’

முற்றத்தில் ஏதோ ‘பொத்’ தென்று விழுந்தது.

‘கா .. காக்... காக்...’

கிழவி திரும்பிப் பார்த்தாள். என்ன பரிதாபம்...?

ஒரு காகம் முற்றத்தில் விழுந்துகிடந்தது; ஒரு இறகை வேகமாக அடித்துத் துடித்தது; மறு இறகு செயலற்று நிலத்தில் விரிந்து கிடந்தது. அதன் அடித்தொண்டையில் இருந்து வேதனையின் பலவீனக் குரல்.

‘காக்... காக்...’

இறகு முறிந்து காகம் விழுந்து துடிப்பதைக் காண அவளால் சகிக்க முடியவில்லை, என்ன செய்வதென்றும் புரியவில்லை. அவள் மனதில் இராக தோன்றினள்.

‘நான் செத்துப் போனால், இவனை ஆர் கவனிப்பினம்?’

முற்றத்தில் காகங்கள் வந்து நிறையத் தொடங்கின.

‘கா... கா... கா...’ கர்ணகரோமாக முற்றமெங்கும் காக்கைகளின் ஓலம் நிறைந்தது. கிழவி பார்த்துக்கொண்டே கிடந்தாள்.

இறகு ஓடிந்த காகம் வேதனையால் துடித்துக் கரைந்தது.

‘ஐயோ!’ என்று ஒரு கணம் துணுக்குற்றாள் கிழவி: ‘என்ன கொடுமை?’

‘விர்’ரென்று பறந்து வந்த இரு காகங்கள் துடித்துக் கொண்டிருந்த காகத்தை வேகமாகக் கொத்தின. அவற்றைத் தொடர்ந்து ‘விர்விர்’ரென்று காகங்கள் பறந்து வந்து, கீழே கிடந்த காகத்தைக் கொத்திக் குதற முற்பட்டன.

கிழவியால் பொறுக்க முடியவில்லை. காகங்களைத் துரத்திவிட்டு, கீழே கிடந்து துடிக்கும் காகத்தைக் காப்பாற்ற எழுந்தாள். ஒரு கணந்தான், மறுகணம் அவளுடைய உள்ளத்தில் ஒரு தெளிவு.

இறகொடிந்த காகம் இறந்துகொண்டிருந்தது; காகங்களும் அதனைத் தாக்கிக்கொண்டே இருந்தன. கிழவி பார்த்துக்கொண்டே இருந்தாள்.

அன்பால் நிகழும் அக் கொடுமை அவளுக்கு நியாயமாகவே பட்டது.

இயற்கையின் காப்பத்தில்தான் எத்தனை விளங்காத புதிர்கள்!

கிழவியின் இதயத்தில் வலி எடுத்தது. அவளுடைய உள்ளத்தில் விஸ்வரூபம் எடுத்து, வேதனை தந்த கேள்விக்கு விடை கிடைத்து விட்டது.

கிழவியின் கண்கள் குளங்களாயின!

‘இராக, என்னை மன்னித்துக் கொள்ளடா!’

(தினகரன் 1964)

விழைகள்

ராசாத்தி

விழைகள் இரண்டும் ஈக்களாக மாறிவிடுகின்றன; எனக்கே அதிசயமாக இருக்கிறது; அச்சிறுமியிடம் அத்தகையதொரு கவர்ச்சியா?

எட்டு வயதுதான் இருக்கும்; ஆனால் பெரும்பாலும் அதற்கும் குறைவாகத்தான் இருக்கு மென்றுதான் நான் நினைக்கின்றேன்; குறுகுறுக்கும் விழைகளை அகலத் திறந்துகொண்டு யன்னலுக்கு வெளியே பார்வையைப் பதித்துக் கொண்டிருக்கிறாள். மாம்பழம் போன்ற சிவந்த கன்னங்களில் சிரிக்கும்போது குழி விழுகிறது.

—அதிர்ஷ்டக்காரிதான்.

வலதுபக்கக் கீழ்த் தாடையில் ஒரு சிறு பாலுண்ணி.

அவள் சிலவேளைகளில் யன்னலின் கீழ் விளிம்பில் நாடியைப் பதித்து வெளியே தலைசாய்த்துப் பார்க்கின்றாள். அப்போதெல்லாம், அவளுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த தாயின் குரல் எச்சரிக்கும்.

“ராசாத்தி! எத்தனை தரம் சொல்லிறது? கண்ணுக்குள் கரி விழுந்துவிடப் போகுது!”

தாயின் குரலில் கண்டிப்பு இருக்காது, பரிவுதான் இருக்கும். என் அம்மாவைப்போல.

அவள் தாயின் குரலிற்கு .அசைந்து கொடுப்பதாகத் தெரிய வில்லை.

புகைவண்டி. ஊனையிட்டபடி ஓடிக்கொண்டிருக்கிறது; அவள் வெளியே தலையை நீட்டி வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டபடியே வருகிறாள்.

“ராசாத்தி !” திடீரென்று கண்டிப்பு நிறைந்த ஒரு குரல் எழுகிறது, என் பக்கத்திலிருந்து.

அவள் திடுக்கிட்டவளாகத் தலையை உள்ளே இழுத்துக்கொள் கிறாள்.

“என்னப்பா..?”

“அம்மா சொல்வது உனக்குக் கேட்கவில்லை...?”

“குழந்தையை வெருட்டாதீர்கள்!” என்று பரிந்து வருகிறாள், அம்மா.

ராசாத்தி ஒருகணம் தந்தையை நிமிர்ந்து பார்க்கிறாள், அவர் கண்களைச் சந்திக்கும் சக்தி அவளுக்கில்லை. மறுகணம் சிணுங்கியபடி தாயின் தோளில் முகத்தைப் புதைத்துக் கொள்கிறாள்.

தாயின் கரம் வாஞ்சையுடன் அவள் முதுகைத் தடவிக்கொடுக்கிறது. அப்பா பத்திரிகை ஒன்றுள் முகத்தைப் புதைக்கிறார்.

நான்.....?

புகைவண்டி இருப்புப் பாதைகளை விழுங்கித் தள்ளுகிறது.

--ராசாத்தி அழகாக வளர்ந்து விடுவாள்; குறுகுறுக்கும் விழிகளில் மருட்சியும், உலகத்தின் அழகெல்லாமும் சேர்ந்து பார்த்தவர்களைக் கிறுங்க வைக்கும். சிரிக்கும்போது கன்னங்களில் விழும் குழிவுகள் இளைஞர்களின் நெஞ்சங்களை நிச்சயமாகத் துடிக்க வைக்கும்.

அப்போதும் வலத்திடையிலுள்ள பாலுண்ணி அவளது அழகிற்குப் பரிகாரமாகத்தான் இருக்கப்போகிறது.

பருவத்தின் வளப்புகள் உடலெல்லாம் குறைந்து கொஞ்ச, பருவத்தின் கனவுகள் உள்ளமெல்லாம் நிறைந்து இனிக்கும். அவள் இன்ப நினைவுகளின் தழுவலில் நெளிவாள்.

கூந்தலை அழகாக எண்ணெய் தடவி வாரிப் பின்னலிட்டிருப்பாள். அவற்றை இரண்டாக மடித்துக் கட்டியிருப்பாளோ...?

காலை மலரும்.

மணிக்கூட்டின் பெரிய முள் நான்திலும், சிறிய முள் எட்டிலும் நிற்கும்.

கண்ணாடிமுள் நேரம் கழியும். தலையை வாரிப்பின்னி, பின்னலின் நடுவில் கறுத்த 'றிபன்' கட்டிக்கொள்வாள். முகத்திற்கு அளவாகப் பவுடர் தடவிப் புருவங்களின் நடுவில், நெற்றியில், சாந்தினால் திலகம் இட்டுக்கொள்வாள்.

அவளிடும் திலகம் வட்டமாக ஒருபோதும் இருக்காது. நெருப்புக் குச்சியின் அடியில் சாந்தைத் தொட்டு, நெற்றியின் குறுக்கே, நீளமாக இட்டுக்கொள்வாள்; நீளத்தின் கீழே ஒரு சிறு வட்டம்.

"ராசாத்தி! பள்ளிக்கு நேரமாகிறது! சாப்பிடக் கெதியாக வா வென்..." அடுக்களைக்குள்ளிருந்து அம்மாவின் குரல் கேட்கும்.

'அம்மா, என் அம்மா, உன் அன்பை உணரத் தவறிவிட்டேன், என்னை மன்னித்துவிடு!'

"இதோ, வாறன், அம்மா!' என்று பதில் கொடுப்பாள் ராசாத்தி; மேலும், சில வினாடிகள் அலங்காரத்துள் கலக்கும்.

"ராசாத்தி...!" இது அப்பாவின் அதட்டல்.

அவள் அலங்காரத்தை முடித்துக்கொண்டு, சாப்பிட விரைந்து செல்வாள்.

இரண்டு கோப்பைகள் கழுவி வைக்கப்பட்டிருக்கும். ஒன்றின் முன் அப்பா அமர்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருப்பார். ஒன்றின் முன் அவள் அமர்வாள்.

அம்மா இடியப்பங்களை எடுத்து அவள் கோப்பையில் போடுவாள்.

ஒன்று.. இரண்டு... மூன்று ..

"ஐயையோ, போதும்மா!" என்று தடுப்பாள், ராசாத்தி. அம்மா அப்பாவைப் பார்ப்பாள், அப்பா மகளைப் பார்ப்பார்.

ராசாத்தியின் விழிகள் அழுதுவிடுவன போலக் கலங்கும் மேலும் இரண்டு இடியப்பங்களை எடுத்துத் தன் கோப்பையில் போட்டுக் கொள்வாள்.

அப்பாவின் உதடுகளில் புன்னகை நெளியும்.

"அம்மா! போட்டுவாரேன்! அப்பா, போட்டுவாரேன்!"

"கவனம், குஞ்சு! பார்த்துப்போ...!" என்பாள், அம்மா.

“அவளுக்கு எல்லாம் தெரியும்!” என்பார் அப்பா.

“அப்பா, என் அப்பா, என்மீது உயிரையே வைத்திருந்தீர்களே? நான் உங்களுக்குச் செய்தது...? மன்னித்துவிடுங்கள், அப்பா, மன்னித்துவிடுங்கள்!”

“ஏன், அழுகிறீர்...?” ராசாத்தியின் அம்மாதான் என்னைக் கேட்கிறாள்.

“ஒன்றுமில்லை! கண்ணிற்குள் கரி விழுந்துவிட்டுது!”

“நீர் யாழ்ப்பாணமா போகிறீர்?”

“ஓம்... நீங்கள்...?”

“யாழ்ப்பாணந்தான்...”

“யாழ்ப்பாணத்தில் எந்தவிடம்...?”

“ஓட்டுமடம்...!”

“நாங்கள் கொக்குவில்! தனியாகவா போகிறீர்?”

இதற்கு நானென்ன சொல்வேன்?

“அப்பா ஸ்ரேசனுக்கு வருவார்”

எவ்வளவு பொய்?

“உமக்கும் எங்கள் ராசாத்தியைப் போல வலத்தாடையில் பாலுண்ணி ஒன்றிருக்குது! ராசாத்தியைப் போலத்தான் நீர் முன்பு இருந்திருப்பீர்? உம்முடைய பேர் என்ன...?”

“மேகலை...!”

‘ராசாத்தியைப்போல இருக்கிறேனா? என்னைப்போல ராசாத்தியா...?’

புகைவண்டி இரும்புப் பாதைகளை விழுங்கித் தள்ளுகிறது.

—வீதியில் கார்கள் நெருக்கமாக விரைந்து வந்துகொண்டிருக்கும். பாடசாலை நேரமல்லவா?

ராசாத்தி ஓட்டுமடம் வீதியின் கரையோடு, மெதுவாக, இந்து மகலிர் கல்லூரி நோக்கி வந்துகொண்டிருப்பாள். அவளோடு வேறும் சில கல்லூரி மாணவிகள் வந்துகொண்டிருப்பார்கள்.

ஓட்டுமடம் வீதியிலிருந்து, சிவலிங்கப்புளியடியில் கால்களைப் பதிக்கும்போது, மதகுகளில் உட்கார்ந்திருப்பவர்களின் விழிகளும் கல்லூரி மாணவர்களுடைய விழிகளும் அவளை அள்ளிப்பருகத் துடிக்கும்.

“மிகவும் நல்லா இருக்கிறீள்..?”

“சோக்கான குட்டியடா ?”

“நடையைப் பார்த்தாயா..?”

உதட்டிலே பெருமிதச் சிரிப்பை மலர்த்தியபடி அவள் நடந்து கொண்டிருப்பாள்.

கனகசபை ஒழுங்கையில் திரும்பி, கொலிஜ் றோட்டில் மிதந்து, பின் அரசாடி வீதியில் திரும்பும்போது, ஒரு இளைஞன் வெகு வேகமாகச் சைக்கிளில் வருவான். இவனை நெருங்கியதும் சைக்கிளின் வேகம் குறையும்.

அவனுதடுகளில் மென்னகை மலரும்.

அவள் அவனைக் கடைக்கண்ணால் பார்ப்பாள்; கன்னங்களில் குழிவிழும்.

பார்வைகள்... தூதுக்கள்... கடிதங்கள்... சந்திப்புகள்...!

அவள் அவள் கன்னங்களைக் கைகளில் ஏந்துவாற அல்லது மென்கரங்களைக் கைகளில் அடக்கிக்கொள்வாற? ஒரு பிடிக்குள் அடங்கிவிடும் அவளிடையைக் கரத்தால் வளைத்துத் தன்னோடு நெருக்கி இழுத்துக்கொள்வாறோ?

ராசாத்தி குழிவிழச் சிரிப்பாளா? அல்லது முகம் சிவக்க நாணித் துவழ்வாளா? அவன் அணைப்பின் இறுக்கத்துள் தன்வசமிழந்து கிடப்பாளோ?

‘பாவி உன்னை நான் நம்பி ஏமாந்தேனே?’

“ராசாத்தி! ராசாத்தி.. என்ன அதற்குள் நித்திரை? இந்தப் பாலைக் குடி...!” ‘பிளாஸ்கில்’ இருந்த பாலை ஊற்றி, வளுக்குக் கொடுக்கிறாள், அம்மா. ராசாத்தி சிணுங்கியபடி பாலைக் குடிக்கிறாள்.

“என்ன சிணுங்கல், ராசாத்தி?” என்று அப்பா கேட்கிறார்.

“நானொன்றும் சிணுங்கவில்லை!...”

அப்பா சிரிக்கிறார்; எழுந்து வந்து ராசாத்திக்கு அருகில் உட்கார்ந்து, அவளை அணைத்துக்கொள்கிறார்.

‘நானும் ராசாத்தியைப் பேர்ல...’

‘அப்பா, அப்பா... கண்டிப்பிற்குள் நிறைந்திருந்த அன்பை நானுணரத் தவறிவிட்டேனே?’

புகைவண்டி திடீரென்று குலுக்கிக்கொண்டு நிற்கிறது. எல்லாரும் தலையை வெளியே நீட்டிப் பார்க்கிறார்கள்.

சுற்றிவர ஒரே பொட்டல் காடு; ஒரு ஸ்ரேசனும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

யாரோ ஒருவன் சக்கரத்துள் தலையை மாட்டிவிட்டான்;

“நாம் நினைக்கிறதுபோல எதுதான், நடக்கிறது?”

“நீங்கள் எதைச் சொல்கிறீர்கள்?”

“இன்றைக்காவது வண்டி யாழ்ப்பாணத்திற்குக் கெதியாகப் போய்விடும் என்று நினைத்தேன். எங்கை இனிப் போகப்போகிறது?”

“நினைக்கிறதுபோல எதுதான் நடக்கிறது?”

—“ராசாத்தி” என்று சீறுவார். அப்பா; “இன்றேடு பள்ளிக்கு நீ போவதை நிறுத்திக்கொள்! நீ படித்துக்கொட்டியது போதும்! வீட்டோடு இரு !”

“அப்பா...!” என்று ‘கிரீச்’சிறுவாள், ராசாத்தி. அவளுடைய ஆசைகள், இன்பங்கள், கனவுகள் எல்லாம் அவள் தலைமீது இடிந்து விழும். அவள் படிப்பதற்கு மட்டுந்தான் சென்றாளா?

நினைவில் வருவாகப் பதிந்துபோன அந்த இளைஞனின் முகம்... அவன் சைக்கிளை லாவதமாக ஓட்டிவரும் அழகு... அவளைக் கண்டதும் அவனுடன்களில் மலர்கின்ற புன்னகை.. அவன் தரும், காதுவில் குழைத்த கடிதங்கள்...

“அப்பா! எனப்பா ?” என்று விதிர்விதிர்த்துப்போய் வினவுவாள், ராசாத்தி.

“அந்தப் பரிசுகேட்டை எல்லாம் சொல்லச் சொல்கிறாயா? உன் னை என் மானம்.. மரியாதை எல்லாம் காற்றோடு பறக்கிறது காணாதே...?”

“அப்பா !” —வீம்முவாள்: “நான் தொடர்ந்து படிக்கப்போகிறேன் அப்பா!”

“நீ படிக்கவா போனே..?”

அம்மாவிடம் ஓடுவாள்; அம்மா முகத்தைத் திருப்பிக்கொள்வாள்.

“அம்மா, அம்மா!”

“அடி ராசாத்தி! உன்னை எவ்வளவு செல்லமாக வளர்த்தோம்! அப்படி வளர்க்க நீ இப்படி ஒரு எண்ணம் கொண்டாயே?”

ராசாத்தி தலையணைக்குள் முகத்தைப் புதைத்துக்கொண்டு அழுவாள்; இமைகள் மூட மறுக்கும். அவள் இதயக் கதவங்களைத் திறந்து மூடுவான், ஒருவன்.

தலையணை கண்ணீரால் தோயும்.

“இது கிளிநொச்சியா...?”

“இல்லை... கொடிகாமம்...!”

“கெதியாகப் போயிருவம்...”

—“அப்பா! என்னால் முடியாதப்பா!” என்று கதறுவாள், ராசாத்தி: “நான் ஒருபோதும் கவியாணம் செய்துகொள்ள மாட்டேன்!”

“ராசாத்தி!” என்று கத்துவார். அப்பா: “நான் பேசிக் கொண்டு வந்தவனைத்தான் நீ செய்யவேணும்! உன்ரை எண்ணப்படி மட்டும் நடக்கும் என்று எண்ணாதே...!”

ராசாத்தி தலையை நிமிர்த்தித் தந்தையைப் பார்ப்பாள்; அப்பார்வையில் எதற்குமே அஞ்சாத உறுதி தொனிக்கும்;

“அப்பா! ஒருபோதும் உங்கட விருப்பத்திற்கு நான் ஒத்து வரவே மாட்டன்...!”

“இதுதான் உன் முடிவா?”

“ஆமாம்...”

“அதையும் நான் பார்த்துவிடுகிறன்...!”—அப்பா கோபமாக வெளியேறுவார்.

அதன்பின் ராசாத்தி என்ன செய்வாள்? தற்கொலை செய்து கொள்வாளோ? அல்லது... இல்லை, இல்லை நிச்சயமாக அவள் விரும்பியவனோடு ஓடிவிடுவாள். பின், அவனால் ஏமாற்றப்பட்டுத் திரும்பிவிடுவாளோ...? திரும்பி வந்த அவனைப் பெற்றோர் ஏற்றுக் கொள்வார்களோ?

‘அப்பா, அப்பா, உங்களுக்கு மானம் இருக்கிறது...!’

புகைவண்டிக்குள் கலகலப்பு குறைகிறது; யாழ்ப்பாண ஸ்ரேசன் நெருங்கிவிட்டது.

என் இதயமேன் துடியாய்த் துடிக்கிறது.

இறங்குவதற்கு எல்லாரும் அவசரப்படுகிறார்கள்.

ராசாத்தி

ராசாத்தியின் அப்பா சாமான்களை ஒவ்வொன்றாக இறக்குகிறார்; அம்மா அதற்கு உதவி செய்கிறாள். ராசாத்தி இருந்தவிடத்தை விட்டு இறங்காமல் அப்படியே இருக்கிறாள்.

“நீ முதலில் இறங்கு கவனமாக...!” என்று மனைவியிடம் கூறுகிறார், அப்பா.

“ராசாத்தி...?” என்று தயங்குகிறாள், அம்மா.

“அவளை நான் தூக்கிவாறன்...!”

எட்டு வயதுச் சிறுமியால் இறங்க முடியாதா?

அப்பா ராசாத்தியை ஆதரவாக அணைத்துத் தூக்குகிறார்.

என்னிதயம் வெடிக்கிறது; ஐயோ! அவர் தூக்கியபோதுதான் அவளை நன்கு கவனிக்கிறேன்.

ராசாத்தியின் கால்கள் மெலிந்து நடக்கப் பலமற்றவையாகத் துவண்டு, சூம்பிக் கிடக்கின்றன. என் கற்பனைகள் எல்லாம் பூதங்களாக என்னை அழுக்குகின்றன.

அவை கற்பனையா?

அசைபோட்ட மிருகம் நான்.

‘அப்பா, என்னை ஏற்றுக்கொள்வீர்களா?’

கண்கள் கலங்கித் தவிக்கின்றன; உதடுகள் முணுமுணுக்கின்றன.

“ராசாத்தி, நீ அதிர்ஷ்டக்காரியடி!”

கலைச்செல்வி மாகி: 1964

வேள்வித் தீ

செங்கை ஆழியான்

அவள் பெரிய ஒரு வெடிகுண்டையே தூக்கி அவன் தலையில் போட்டுவிட்டுப் போய்விட்டான்.

“மூத்தவனைப் பள்ளிக்கூடத்தலை நிப்பாட்டி மேசன் செல்லத் துரையோடை வேலைக்கு அனுப்பப் போறன். வீட்டிலே நாளைக்கு அடுப்பு மூட்ட ஒரு சிறங்கை அரிசிகூடக் கிடையாது”

வலதுகால் மரணவேதனையைத் தருகின்றது. மெலிந்த அவன் காலை மருந்து வைத்துக் கட்டித் துணிகளாற் சுற்றி யானைக்கால் ஆக்கிவிட்டார்கள். அந்த வேதனையை இப்போது அவன் சகித்துக் கொள்வான். ஆனால் பொன்னி கூறியதை அவன் இதயத்தால் கிரகிக்க முடியவில்லை.

அவனுடைய எண்ணங்கள், ஆசைகள் யாவும் ஒரு கணத்தில் மண்ணோடு கலந்ததை அவன் உணர்ந்தான்.

ஐந்து நாட்கள், அவன் ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து. அதற்குள் வீட்டில் ஒரு சிறங்கை அரிசி நாளைக்கு உலைமூட்டக் கிடையாது. அன்றன்றோடு வாழ்வதற்காக உழைத்து வாழ்பவர்களில் அவனும் ஒருவன்.

கட்டில் அவனுடல் நெளிவைப் பொறுக்காது ‘கிரீச்’ சிடுகின்றது. அவன் பக்கத்துக் கட்டிலைவிட, கிழங்குகளை அடுக்கியதுபோல அந்த ‘வார்டு’ முழுவதும் நோயாளர்கள். எத்தனை வகையான நோய்கள்— நேற்று அவனைப் பார்க்க வந்திருந்த முருகேசு வாத்தியார் கூறியது அவனுக்கு நினைவு வருகின்றது.

“பெரியதம்பி ஞானம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? சாதாரண வாழ்விற்கும் அப்பால் ஒன்றை இருப்பதாக எண்ணி மயங்குவது! அல்லது சாதாரண வாழ்வை வெறுக்கின்ற நிலை! அந்த நிலை கடலையில் தான் பலருக்கு ஏற்படுமாம். இந்த ஆஸ்பத்திரி வார்டில்

இருநாட்கள் படுத்துக் கிடந்தால் போதும்; அந்த நிலை ஏற்பட்டு விடும் போலிருக்கிறது.”

அவனுக்கு முருகேசு வாத்தியார் கூறுவதில் பல விளங்குவதே யில்லை. அவரைப்பற்றி எண்ணும் போதெல்லாம் அவன் ஒரு தெய்வத்தின் முன் நிற்பதுபோல உணர்வான்.

மனிதருக்காக இரக்கப்படுகின்ற மனிதர்.

எத்தனையோ பெரிய மனிதர்கள் அவனது கிராமத்தில் இருக்கிறார்கள். பணத்தில் பெரிய மனிதர்கள் அல்லது சாதித் தடிப்பில் பெரிய மனிதர்கள்.

முருகேசு வாத்தியார் அவர்களுள் ஒரு கலங்கரை விளக்கம்:

அவன் மெதுவாகக் கண்களை மூடிக்கொள்கின்றான். பொன்னி கூறிவிட்டுப் போனது திரும்பத் திரும்ப மண்டையைக் குடைகின்றது. மூத்தவனைப் பள்ளிக்கூடத்தால் நிற்பாட்டுவதா?

முருகேசு வாத்தியார் இதனை அறிந்தால் எப்படித் துடித்துப் போவார்?

“உதார் பெரியாம்பியனே, நீ எங்கை இங்கை வந்தாய்?”

அவன் கண்களை விழித்துப் பார்த்தான். அவன் கால்மாட்டில் அம்பலவாணர் செருக்குடன் நின்றிருந்தார். பட்டுவேட்டி சால்வையுடன், ஒருகையில் குடையும் மறுகையில் கார்ச் சாவியுமாக நின்றிருந்தார்.

“புறக்கிருசி ஐயாவே, சுப்பிரமணியத்தாற்றை வளவுக்கை கிணறு வெட்டினவர்கள். வெடி வைத்து விட்டு ஏறமுன்னமே வெடிச்சுப் போச்சு, அதிலே காலிலை கல்லடித்து எலும்பு விலகிப் போச்சு...”

“கல்லுப் பூமியது...”

“ஓம் பாருங்கோ, ஒரே கண்ணாடிப் பார்”

அம்பலவாணர் போய்விட்டார்.

இதே அம்பலவாணரின் தமையன் சின்னத்தம்பியார்தான் முன்னோடுகளுக்கு முன் அவனைக் குடியெழுப்பி வீதியில் விட்டவர். காணீ சின்னத்தம்பியருடையது தான். ஆனால், அதைத் திருத்திக் குடியிருந்தவன் பெரியதம்பி;

சாதிச்செருக்கோ பணத்திமிரோ அவனையும் அவன் மனைவியையும் மூன்று குழந்தைகளையும் வீதியில் நிற்க வைத்துவிட்டது; அப்போது கைகொடுத்தவர் முருகேசு வாத்தியார் தான்.

“பெரியதம்பி, இஞ்சைபார்! பூமி எவனுக்கும் சொந்தமில்லை. இன்றைக்குச் சின்னத்தம்பியர் சொந்தம் கொண்டாடுகிறார். போகட்டும் .. நாளைக்கு அது யார் யாருக்குச் சொந்தமாகுமோ? ... உனக்குக் கூடச் சொந்தமாகலாம்...”

“ஐயா...!”

“ஓம் பெரியதம்பி! எவ்வகையிலோ படிப்பையும் பணத்தையும் ஆரம்பத்திலேயே சம்பாதித்துக் கொண்ட ஒரு வர்க்கம், பிந்தியதை அடக்கியாள் கின்றது! சாதி யிலே எனக்கு நம்பிக்கை கிடையாது பெரிய தம்பி! மனிதன் மனிதன்தான். தொழில் அவனைப் பிரிவு படுத்தி ஏற்றத்தாழ்வை உண்டாக்க முடியாது. நீங்கள் இண்டைக்கு எளிய சாதி... ஏன் தெரியுமா? நீங்கள் ஏழைகள்... பரம்பரையான ஏழைகள்... கல்வியறிவில்லாதவர்கள்...”

முருகேசு வாத்தியார் விறுவிடுவதைப் பேசுவீட்டு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தார்.

“ஏனெண்டால் நாங்க கள்ளுச்சீவுகிறோம், கக்கூசு எடுக்கிறோம், குப்பை அள்ளுகிறோம்...”

முருகேசு வாத்தியார் மெல்லச் சிரித்துக்கொண்டார்.

“பெரியதம்பி! நீங்க செய்யிற தொழில்களினால் நீங்க எளிய சாதியென்றால் நீங்க செய்கிற தொழில்களே இல்லாது போறது நல்லது”

அவனுக்கு ஏதோ புரிவது போலவிருந்தது.

“அப்படியென்றால், ஐயா, காசும் படிப்புந்தானா எங்களை நளவர் பள்ளராக்குது...”

அவர் தலையை ஆட்டினார்.

“நாங்க படிச்சிருந்தால்...”

“உங்களிடம் கொஞ்சமாவது பணம் இருந்திருக்கும்: உங்களை மற்றவர்கள் ஏமாற்றுவதைப் புரிந்து கொண்டிருப்பீர்கள். பணமிருந்

தால் உங்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு துண்டு நிலம் சொந்தமாக இருக்கும்! ஒவ்வொரு வீடு சொந்தமாக இருக்கும்! சமூகத்தில் மற்றவர்களுக்கு நீங்கள் கடமைப்பட மாட்டீர்கள். பயப்படவுந் தேவையில்லை... இதோ பார் பெரியதம்பி, என்னட்டை அடிக்கடி வருவாரே பொன்னுத்துரை ஓவசியர்... அவர் உயர்ந்தசாதி என்ற உச்சாரக் கொப்பிலையா பிறந்தவர்; இல்லை உன்னைப்போல ஒருவர்தான். அவருடைய தகப்பன் ஒரு புத்திசாவி... மகனைப் படிக்க வைத்து இன்று நல்ல நிலைக்கு உயர்த்திவிட்டார்... யாழ்ப்பாணத்திலே அவரை எளியசாதி என்று ஆர் கூறுகினம்?"

அவனுக்கு மனம் இலேசாக வலிக்கின்றது, பொன்னி எவ்வளவு இலேசாகக் கூறிவிட்டுப் போய்விட்டான்.

‘முத்தவனைப் பள்ளியாலை நிற்பாட்டி.’

தன்னைப்போல, தன் தந்தையைப் போல, தந்தையின் தந்தையைப் போல அவனும் சமூகத்தின் கீழ்ப்படியில் உழன்று அழிவுறுவதர்?

‘எத்தனை வேறுபாடுகளைச் சாதி கற்பித்திருக்கிறது. கோவிலுக்குள் போகத்தடை, தேவீர் கடைகளுக்குள் போகத்தடை, சமுதாயம் மாறி வருகிறதுதான், எங்கள் புறத்தில் இருந்தும் நாங்கள் மாறவேண்டாம்.’

பெரியதம்பிக்கு இன்னொரு நாள் நினைவு வருகின்றது. முருகேசு வாத்தியார் வீட்டிற்கு அவன் போயிருந்தான்; ஏதேதோ கதைகளோடு அவர் கூறினார்.

‘மற்றவர்கள் உங்களிலும் பார்க்கப் பணக்காரர்களாக இருக்கின்றார்களே என்று பொருமைப்படக் கூடாது, பெரியதம்பி! அவர்களை நல்ல மனித உணர்வோடு பார்த்துவிட்டு, நாமும் முன்னேற முயல வேண்டும்!’

முருகேசு வாத்தியாரின் வார்த்தைகள் ஒவ்வொன்றும் இவனது அங்கங்கள் ஒவ்வொன்றையும் ஆட்டி ஆத்மாவையும் உலுக்கியது.

பக்கத்துக் கட்டிலில் ஆள் அரவங் கேட்கிறது. அவன் திரும்பிப் பார்த்தான். யாரையோ அதிற் கிடத்தினார்கள். சுற்றிவர நின்றவர்களில் சிலரை அவனுக்குத் தெரியும்; அவன் கிராமத்தவர்கள்;

“தம்பி, உதார் ஆள்?...”

அவர்களில் ஒருவன் திரும்பிப் பார்த்தான்.

“உதார், பெரியாம்பியனே... இஞ்சையே கிடக்கிறாய்?... உது நம்மடை சின்னத்துரை... மச்சான்காரன் கத்தியாலை குத்திப்போட்டான்...”

“ஆர்... பசுபதித் தம்பியே...”

“ஓமோம்...”

எல்லாரையும் போகும்படி ஒருவன் கூறினான். போகும்போது அவர்களில் ஒருவன் கூறியபடி சென்றது பெரியதம்பியின் காதுகளில் கொடுமமாக இறங்கின.

“நளவர் பள்ளருக்குப் பக்கத்திலே அவனை விடுகிறதே டொக்டரிட்டை கூறி இடத்தை மாற்றவேணும்...”

உள்ளம் ஒரு கணம் வெம்பியது. அவன் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டான். அவர்களுக்காக அவன் இரக்கப்பட்டான்.

“பொன்னி மூத்தவனைப் பள்ளிக்கடத்திற்குப் போகவிடாமல் மறித்து விடுவாளோ?”

புருகேசு வாத்தியாரிடம் கூறி அவர் முடிவைக் கேட்கவேணும். அவர் முடிவு எதுவாகவிருக்கும் என்பது அவனுக்குத் தெரியும். முருகேசு வாத்தியார் இன்று வருவாரோ?

வந்தார்; பொன்னி வருவதற்கு முதலிலேயே வந்தார்;

“எப்படிப் பெரியதம்பி சுகமே...”

“ஓம், ஐயா...”

இவன் நாகவிங்கத்தானைக் குத்திப்போட்டானும். ஒருக்காப் பார்க்கலாம், எங்கினேக்கை...”

பெரியதம்பி பக்கத்துக் கட்டிலைச் சுட்டிக் காட்டினான்; முருகேசு வாத்தியார் அருகிற்சென்று பார்த்தார்.

அவருக்கு நாகவிங்கமும் பெரிய தம்பியும் ஒருவர்தான்.

“ஐயா”

அவர் திரும்பினார்.

“நம்மடை மூத்தவனைப் பள்ளிக்கூடத்தாலை நிற்பாட்டி வேலைக்கு விடப்போளுளாம்...”

அவர் திகைத்துப்போய் நின்றார். சில கணப்பொழுதுகள் கழிந்தன.

“பெரியதம்பி...”

“என்ன ஐயா, செய்கிறது? வீட்டு நிலவரம் அப்படி...”

“பெரியதம்பி, அப்படிச் செய்து போடாதே; உன்னோடு அழிய வேண்டியவற்றை உன் மகனுக்கும் செல்லவிடாதே. ஏழைமைதான் குலையவேண்டிய ஒரு சமூகக்கட்டைக் குலையாமல் செய்கிறது. உன் மகனைப் போன்றவர்கள் படித்து முன்னேறுவது அவரவர் வீட்டுப் பிரச்சனையல்ல, பெரியதம்பி! உன் சமூகத்தின் தேவை... பொன்னியை வீட்டுக்கு வரச்சொல்லு... நான் ஏதாவது கொடுத்தனுப்புகிறன்... பிறகு சுகம்வந்ததும் உழைத்துத்தா...”

அவர் போய்விட்டார்.

அவன் முடிவுசெய்துவிட்டான். வாழ்வதற்காகத்தான் இதுவரை உழைத்தான், அவன். இனி உழைப்பதற்காகத்தான் வாழ்வான்; அதனால் அவன் அழிந்துபோகலாம். பரவாயில்லை. அவனோடு அவன் ஏழைமை, அறியாமை, எழியசாதி என்ற பெயர் யாவும் அழிந்து போகும்.

அவன் மகன் படிப்பான்; கைநிறைய உழைப்பான். வீடுவாசல் அவனுக்குச் சொந்தமாகும். சமூகத்தில் அவனும் உயர்வான்.

பொன்னி வந்தாள்.

“மூத்தவனை நிற்பாட்டாதே அவன் படிக்கட்டும்; அவன் படிப்பது நமது சமூகத்தின் தேவை;”

பொன்னிக்கு எதுவும் புரியவில்லை;

23

இதயமே, அமைதிக்காள்!

செவ்வக அழியாள்
சமுதாய
பற்றின
தலைகாணிகள்
தொகுதி

1950
சுந்தரி
பிரபலம்

